

Leo Kessler

ĎÁBLŮV PANCÍŘ

Cyklus Válečné lítě

Ať trubky troubí a bubny zní!,
Uhněte z cesty, Wotan přichází!
Naši zbraní je ocel, která proniká do těl.
Krve nepřátel se najíme,
Při sobě všichni držíme, protože naším osudem je smrt...

*Pochodová píseň Wotanu
na podzim 1944.*

ČÁST PRVNÍ

POSVÁTNÉ MĚSTO

„Cáchy, to zatracené katolické město, je město Karla Velikého, srdce Německa – nejen národně-socialistického, ale Německa vůbec. Cáchy musí zůstat německé.“

*Policejní generál „Ďábel“ Donner
standartenführeru von Dodenburgovi,
září 1944.*

KAPITOLA 1

„K zemi!“
Vojáci z malé průzkumné hlídky se vyděšeně vrhli do mokré trávy v ohbí řeky, křečovitě svírajíce zbraně v náhle zpocených dlaních, a obezřetně sledovali mělkou úžlabinu na protějším břehu.

Záříjové slunce právě zapadalo. Od východu se do údolí natahovaly dlouhé černé stíny. Ticho se zdálo husté a nepřírozené, ztěžklé nebezpečím. Dokonce i nepřetržité burácení dělostřelectva jako by ustalo.

Štábní seržant Warner Holzinger, velitel hlídky, který vyštěkl rozkaz, se opatrně zvedl na jedno koleno a pozoroval zbytky mostu vedoucího přes hraniční řeku a do úžlabiny. Němci zničili most teprve před několika hodinami. Slyšeli vzdálený třesk výbuchu, když opatrně sledovali ustupujícího nepřítele. Tohle tedy bylo jisté. Nevěděl však, jestli se v nastávajícím šeru Němci neskřívají na některém z pahorků a nečekají, až jeho hlídka z americké 5. obrněné divize překročí řeku a vstoupí na jejich území. Pak by začala jatka. „Co myslíš, seržo?“ ptal se desátník Driver krčící se vedle něj s připraveným samopalem. „Uprostřed proudu bude určitě hloubka. Vůbec celý tohle místo mi nahání husí kůže. Nezmizíme odsud radši?“

Seržant Holzinger si olízl špinavé rozpraskané rty.

„Poslouchejte, chlapi,“ zašeptal. „Víte, jak velitel pořád otravuje, že chce informace. Když přijdeme s prázdnou, pořádně si nás podá. Takže nedá se nic dělat, musíme to tu obhlédnout.“ Povzbudivě přehlédl ztrhané neholené tváře ostatních. Ale muži se vyhnuli jeho pohledu. Holzinger věděl, že se bojí stejně jako on. Jenže oni nenesli zodpovědnost. Nemuseli to zatracené rozhodnutí učinit. To bylo na něm.

„Takže dobrá,“ pozvedl hlas. „Uděláme to takhle. Já prozkoumám vodu. Tady náš Frantík,“ pokývl na jejich francouzského průvodce, „mě bude krýt. Jakmile se dostaneme na druhou stranu, půjdou ostatní. A pohněte pěkně prdelí. Nechci aby nás Němčouři načapali uprostřed proudu. Jasně?“

Pověsil si karabinu přes prsa a opatrně vkročil do rychlého proudu hraniční řeky. Pomalu a opatrně se brodil napříč, následován ostražitým, napůl příkrčeným Francouzem.

Ledová voda mu sahala po kolena. Pak k rozkroku. Polovinu měl za sebou. Z druhé strany se dosud neozval rytmický rachot kulometů. Nic, jen mrazivý vítr ohlašující noc.

Brodil se dál, bojoval s proudem a s kluzkými kameny pod nohama. Dno se opět zvedalo. Voda mu sahala už jen do výše bojových bot s gumovou podrážkou.

S posledním zachroptěním vytáhl z vody pravou nohu a vylezl na bahnitý břeh – armádní noviny *Stars and Stripes* to později nazvou „historickým okamžikem“ – s puškou pevně zapřenou o bok, připraven na jakékoli potíže. Ale ani teď nebylo po Němcích ani stopy. Seržant Holzinger neztrácel čas. Roztáhl prsty a pozvedl ruku k okraji přilby, což bylo znamení pěchoty „pojdte za mnou“, a začal šplhat po strmém svahu. Stále napjatý Francouz ho následoval. Po chvíli se k němu připojil i zbytek hlídky, a protože to byli již zkušené veteráni, roztáhli se do útočné formace a zatímco se stmívalo, opatrně postupovali vzhůru po svahu k čemuś, co vypadalo jako shluk opuštěných a polorozpadlých hospodářských stavení.

Ale obezřetnosti nebylo třeba. Když došli až k budovám, zjistili že jsou prázdné, zjevně narychlo vyklizené prchajícími Němci jen pár hodin předtím. Zjistili však ještě víc. Nebyl to statek, ale umně maskované bunkry

– za shnilými prkny se skrývaly silné stěny ze železobetonu. „Ježíši, seržo,“ vydechl Driver, když baterkou objížděl mokvající šedivé stěny, v nichž byly jedinými otvory úzké střílny. „Víš co tohle je?“

Holzinger zavrtěl hlavou, stejně zmatený náhlým objevem jako zbytek jeho skupiny.

„To je Siegfriedova linie. Prošli jsme skrz zatracenou skopčáckou Siegfriedovu linii!“

Holzingerovi spadla brada, když to slyšel. „Pane jo!“ zvolal a jeho tvář se rozjasnila. „Myslím, že máš sakra pravdu. Počkej, až to uslyší velitel!“

V chladném šeru bunkru s oděrem těžkého pachu nemytých těl a černého tabáku německých vojáků se jeden na druhého vítězoslavně šklebili. Ale Holzinger si uvědomoval, že nesmějí ztrácet čas. Sejmul přenosnou vysílačku z ramen vojína Lockeho a stiskl vysílací knoflík. „Sluneční paprsek jedna,“ opakoval. „Sluneční paprsek jedna. Hlásí se Charlie jedna... Slyšíte mě? Sluneční paprsku jedna, slyšíte mě? Přepínám.“

Malý přístroj zapraskal a z reproduktoru se ozval hlas důstojníka z předsunutého velitelství na lucemburské straně hranice. „Charlie jedna... Charlie jedna, slyším vás zřetelně. Přepínám.“

Seržant Holzinger zaváhal v náhlých obavách způsobených významem zprávy, kterou se chystal předat.

„Sluneční paprsku, mluví Charlie jedna. Čas osmnáct nula pět, jedenáctého září čtyřicet čtyři.“ Rozkašlal se.

„Hlídka Charlie právě pronikla na území Německa severovýchodně od Stalzemburgu. Pronikli jsme do Objektu A. Žádný odpor. Pozice nepřitelem opuštěny. Přepínám.“ Nastalo dlouhé ticho, vyplněné pouze praskáním statické elektřiny a napjatým oddechováním mužů shluklých kolem Holzingeru uprostřed německého bunkru.

Potom se znovu ozval hlasitý vzrušený hlas velitele a předpisy o rádiové komunikaci šly rázem stranou.

„Holzingere, vy zatracenej šťastnej parchantě! Právě jste se stal prvním nepřátelským vojákem, který od dob toho žabožrouta Napoleona vstoupil na německou půdu!“ Velitel vzrušeně vydechl. „Teď pohněte zadkem zpátky sem, dokud ho ještě máte celej. Chci, abyste tuhle novinku pověděl našemu generálovi osobně! Krucinál, ten bude v sedmým nebi, že právě jeho divize vstoupila jako první ze všech spojeneckých vojsk na německé území. Teď hlavně rychle pryč. Konec.“

„Rozumím, konec,“ odpověděl Holzinger a vrazil vysílačku zpátky Lockemu. Nepotřeboval dvakrát pobízet, aby

opustil nepřátelské opevnění a vrátil se k jejich „Bělouši“, na lucemburské straně řeky Our. „Dobrá, chlapi,“ pronesl. „Zdá se, že jsme se zapsali do historie či co. Teď ale padáme, tohle místo je studenější než prdel hrobníka. A já skopčákům ani za mák nevěřím...“

Když se prodírali strání dolů ke svému „Bělouši“¹, spěchajíce, než to strašidelné údolí zahálí úplná tma, a nohy jim klouzaly po náhle vlhké trávě, malý obrýlený pozorovatel, který zůstal vzadu, se zvedl ze svého úkrytu.

Ztěžka vydechl úlevou a rukávem rozedrané šedé uniformy si otřel pot ze špinavého čela. Strašně rád by si zakouřil. Ale věděl, že nemá čas, a kromě toho se mu ruce třáslly jako listí ve větru. Neudržel by přidělovou cigaretu wehrmachtu v prstech. Stejně žádnou neměl.

Poslední vykouřil, když dostal rozkaz od poručíka Rausche, aby zůstal vzadu a hlásil nepřátelskou aktivitu, zatímco se zbytek rozdrčeného a demoralizovaného pluku stahoval. Snažil se ovládnout třas a zatočil klikou polního telefonu.

Zakryl rukama mluvítka, jako by se bál, že ho Američané brodící se nyní proudem uslyší, a zašeptal: „Slyšíte mě, pane poručíku?“

„Jistěže tě slyším, ty čtyřokej pitomče!“ odpověděl mu známý hlas poručíka Rausche, poněkud rozostřený kořalkou. „Možná to nemám v hlavě úplně v pořádku, ale nejsem kurva hluchej. No tak, Meiere, co pro mě máte?“

¹⁾ *Bílé hlídkové auto, běžné průzkumné vozidlo v americké armádě za 2. světové války; pozn. autora.*

„Poslušně hlásím,“ spustil Meier armádní formuli pro hovor s důstojníkem.

„Jděte s tím do hajzlu, člověče! Co jste viděl?“ uřál jeho řeč rázně Rausch.

„Americké obrněné jednotky, pane poručíku. Jen jedno auto. Ale z druhé strany řeky je slyšet rámus spousty pásových vozidel. Jsou tam v plné síle, pane poručíku. Mohu se nyní vrátit?“

Rausch na jeho žádost chvíli neodpovídal. Pozorovatel, který s ním byl od začátku srpna po celý ten dlouhý a krvavý, panikou stíhaný ústup z Francie, místo odpovědi slyšel, jak velitel těžce vzdychl, jako by mu na bedrech spočívaly starosti samotného Vůdce. Nato unaveně promluvil: „Meiere, vy bledej ananasovej sráči, víte co to znamená, že?“

Meier věděl, že velitel mínil toto oslovení jako projev náklonnosti, a neurazil se.

„Ne, pane poručíku, co to znamená?“

„To znamená, vy hovado, že dneska večer nebo zítra ráno ti američtí buzíci spustí útok na Cáchy a vy i já budeme znovu na útěku, abychom si zachránili holé životy!“

Velitelův hlas se změnil skoro v šepot. „Sen skončil, Meiere! Slavná německá armáda dostává na frak!“

KAPITOLA 2

„Jen se, pane standartenführere, podívejte na ty prašivý rybízový sráče!“ vzdychl Schulze, když se linie pěchoty bránící vyvýšeninu konečně zhroutila a vojáci začali prchat. „Pěkně to schytávají.“ Opovržlivě si odplivl a pohlédl na mladého velitele s blond vlasy sedícího vedle něj na pancíři královského tygra. „Co máme dělat s bandou takovýchhle poseroutků, to bych rád věděl, pane standartě n fihrere.“ Standartenfuhrer von Dodenburg, velitel úderné jednotky SS Wotan, se zhluboka nadechl vůně hustého borového lesa pět kilometrů západně od Cách a odvrátil pohled od řady panikou stíhaných vojáků běžících přes pláň směrem k

nim, jejichž důstojník se je neúspěšně pokoušel zadržet. Palba zbraní amerického 7. sboru je nelítostně kosila. Nepřátelské střemhlavé bombardéry brzy začnou se „změkčovacími“ nálety předcházejícími hlavní ofenzivu proti starobylému říšskému městu.

„Říkal jste poseroutků, pane Oberscharfuhrere?“ tiše se otázel, jako by sledoval film a ne nepřátelský průlom německé fronty. „Trochu mě překvapujete – vyšší poddůstojník nejelitnější jednotky zbraní SS, a říká takovéhle věci?“

Ramenatý Hamburčan, bývalý přistavní dělník, který s von Dodenburgem sloužil na všech evropských frontách od nejranějších dnů Wotanu, učinil pravou rukou obscénní gesto. „Řekl jsem přesně to, co si o těchto afrických prasatech myslím,“ odpověděl s despektem.

Důstojník, pohledný aristokrat oděný v černé kožené bundě bez jakýchkoli ozdob – až na blyštivý černobíle smaltovaný Rytířský kříž s dubovými ratolestmi, meči

a diamanty – se usmál. Ale jeho tvrdé modré oči zůstaly chladné. „Tahle, ehm, africká prasata, jak jste je nazval, jsou němečtí vojáci. Titíž muži, kteří pochodovali na Moskvu, podrobili si polovinu Evropy a teď bojují proti celému světu. To, co právě dělají, naši vůdci myslím nazývají optimalizací fronty. Je to tak, Schulze; jak můžete takhle mluvit o Vůdcových milovaných polních myších?“

„A pokud mohu, s dovolením, vyjádřit svůj skromný názor, pane Standartenfuhrere, pan Standartenfuhrer je cynik.“ Von Dodenburgovu odpověď přehlušil jekot amerických stíhaček útočících rychlostí 500 kilometrů za hodinu. Od křídel jim zlostně šlehaly fialové záblesky. Prchající vojáci se rozutekli do všech stran. Pod kulometnou palbou jejich řady značně prořídly. Muži padali k zemi s křikem a s roztaženými rukama, zatímco lightningy se prudce vznesly k šedé zářijové obloze a nadšeně mávaly křídly nad

úspěchem svého náhlého náletu.

Zbytek ustupujících však pokračoval dále. V zoufalé snaze uniknout klopýtali přes těla mrtvých a umírajících a zašlapávali je hlouběji do bláta, nevnímající jejich horečné prosby.

„Připravte se!“ vykřikl von Dodenburg a ohlédl se na obě strany, aby se ujistil, že jeho muži s lesknoucími se runami SS na límcích jsou ve střehu.

Zlehka seskočil z tanku a prodral se křovím na mýtinu.

Rozkročený a s rukama v bok, očividně nedbaje nepřátelské dělostřelecké palby, čekal až prchající dosáhnou jejich pozic.

Schulze zaklel, nicméně následoval svého velitele a rukou dával znamení osádce vedoucího tygra, aby se k němu přidala. Utvořili dlouhou tichou řadu a stáli tam s odjištěnými samopaly, když k nim s divoce se zvedajícími hrudníky začali dobíhat první z polních myší, které odhodily pušky i přilby, posedlí jedinou myšlenkou pryč odtud! V jejich čele byl mladý chlapec s očima vypoulenýma strachem a s rozcuchanými vlasy, divoce popadající dech.

„Stát!“ zahřměl von Dodenburg.

Chlapec ho neslyšel. Klopýtal dál a tápal rukama před sebou jako slepý.

„Schulze!“ zvolal von Dodenburg, aniž otočil hlavu.

Velký Hamburčan natáhl nohu. Mladík o ni zakopl a padl jako pytel. Schulze ho ze strany kopl do hlavy.

Hoch se nepřičetně svíjel na zemi. Prchající vojáci byli nyní všude kolem, snažili se proniknout řadou netečných esesmanů v černých uniformách. „Amíci!“ funěli.

„Už jdou... tam... za kopcem...“

„Zastavte je!“ hřměl von Dodenburg, stále s pohledem upřeným na výšinu, za níž se každým okamžikem měli vynořit Američané.

Jeho muži pozvedli zbraně a pažbami mlátili do zpanikařených pěšáků.

„Hej, nechte toho!“ křičel jeden šedovlasý voják s odulými tvářemi. „Jsme Němci stejně jako...“ Najednou měl ústa plná krve a vyražených zubů. Zapotácel se, držel si rozbitá ústa a z doširoka otevřených očí mu plál šok a bolest. Mladý esesák ho kopl okovanou botou do rozkroku, ani se neohlédl. Když voják padl a zmítal se v agónii v blátě, překročil ho a vrazil pažbu pušky do obličeje dalšímu. Během několika chvil byl útěk zastaven, přeživší tam schlíple stáli a jejich ztrhané krvácející tváře tiše hleděly dolů na kamarády sténající v blátě.

Jakmile se za kopcem objevil první americký sherman spolu s pěchotou krčící se v těsném roji, Schulze zvolal: „No tak, vy zasraný cucáci, vlezte do toho okopu! A nikdo se ani nehne, dokud vám neřeknu!“ Pozvedl pravou pěst zvíci palice. „Jinak vám rozbiju huby tak, že se půl roku nenajíte. A teď pohyb, vy posraný polní krysy. Na místa!“

Nebylo to třeba opakovat. Jako houf vyděšených myši cupitali do úkrytu odvodňovací strouhy po kolena plné vody, jejíž odtok zablokovalo tělo mrtvé krávy, ležící nafouklé a s nohama trčícíma vzhůru jako uvázaný balon. Příslušníci SS rychle zalezli za pancíře svých šedesátitunových monster. Maskované dlouhé hlavně se otočily. Poklopy byly uzavřeny. Dvojčata vzduchem chlazených kulometů zamířila na americkou pěchotu. Nepřátelská dělostřelecká palba kryjící postupující shermany se pomalu blížila. Dvě stě metrů. Sto padesát. Sto metrů!

„Držte se!“ křičel von Dodenburg do vysílačky velitelského tanku. „Už jdou!“

Když do lesa, kde byly ukryty tanky Wotanu, dopadly za mocného burácení první dělostřelecké granáty, ležící pěšáci se vmáčkli ještě hlouběji do bahna smrdutého příkopu. Tři salvy, zaznamenal von Dodenburg automaticky. Američané si zjevně myslí, že proti nim stojí pouze pěchota. Přestože se kolem něj otřásala země a na pancíře tygrů

dopadaly žhavé a ostré úlomky oceli, chladně se usmál. Amíci se brzy dočkají nepříjemného překvapení.

Pěšáci ve strouze ječeli, vzlykali a potili se strachem, jak jim nad hlavami hvízdaly střepiny. Meier cítil, jak mu povolil svěrač a po nohou mu stéká lepkavá tekutina. Vzduch kolem byl plný ořesného zápachu.

„Bože na nebi,“ křičel, „ať už to skončí... *prosím!*“

V příštím okamžiku se mu přání vyplnilo. Blyštivá kovová střepina mu čistým řezem uřízla hlavu, která se i s brýlemi skutálela na dno příkopu.

Rausch vedle něj cítil, jak mu do krku stoupají hořké zvratky. Potom divoce zvracel a useknutá hlava jeho pobočníka ho při tom s nerušeným klidem sledovala lesknoucími se brýlemi.

Nato se dělostřelecká palba přenesla zase dál a zanechala les plný ulámaných větví visících ze stromů jako čerstvě zlámané údy. Američané je nicméně nespátřili.

Standartenfuhrer von Dodenburg neváhal. Nepřítel se teď nacházel na otevřeném prostranství.

„Jaký to pohled pro bohy, Schulze!“ zvolal vzrušeně.

„Celý americký pluk vyrovnaný jako na přehlídce a bez jakékoli možnosti úkrytu v okruhu dvou set metrů.“

Otevřel poklop, odhodil střepinu, která u něj ležela, vytáhl signální pistoli a vystřelil.

Červená světlice odsýčela k ranní obloze, kde zůstala viset snad celé věky a zalila bitevní pole svým zvláštním mihotavým světlem. Potom se začala snášet zpět k zemi. Byl to signál, na nějž třicet střelců Wotanu čekalo od chvíle, kdy před dvěma hodinami zaujali své pozice.

Velká 88mm děla se rázem probudila k životu. Granáty dopadly přímo mezi první americkou četou, postupující dolů po svahu. Pěšáci zmizeli, jako by je odstrčila obrovská ruka. Tanky však pokračovaly dál a nadutě si razily cestu čerstvými krátery a hromadami mrtvých v khaki uniformách.

Von Dodenburg stojící ve věži královského tygra a sledující dalekohledem ta jatka volnou rukou vypálil další světlici. Les ozářilo jedovatě zelené světlo. Střelci okamžitě zareagovali a nabili průbojně granáty.

Děla znovu zahřměla. Směrem k shermanům vyrazily lehkými obloučky bílé skvrnky a neustále zrychlovaly. Jejich řidiči náhle pochopili, že vjeli do pasti. Zoufale se snažili střelám vyhnout, ale bylo to marné. Díky panice řidičů se několik shermanů srazilo. Další se ve spršce bláta a štěrku prudce otočil a vjel přímo do roje pěchoty.

S dutým nárazem dopadl kov na kov. První sherman se s trhnutím zastavil. Hlaveň jeho 75mm děla se sklonila jako hlava umírajícího zvířete. Další sebou po zásahu zmítal jako v divoké bouři a z jeho motoru se vyvalil hustý bílý dým.

Zlověstné plamínky olízly nátěr z jeho boků. Potom za strašlivého rámusu zmizel v kouli oslňujícího žlutého světla.

Když se tam muži z Wotanu podívali znovu, z amerického tanku zbylo jen ozubené kolo pomalu leťící vzduchem.

Neměli však čas kochat se podivnými výjevy z bojiště.

Většina shermanů zchytala zásah a prudce hořela, a jejich posádky se zběsile snažily dostat otevřenými průlezy ven, než jejich *ronsony*¹⁾ nadobro vybuchnou.

Střelci zaměřili svou pozornost na pěchotu.

1) Protože se třicetitunové tanky Sherman daly velmi lehce zapálit, získaly od svých ne právě nadšených posádek přezdívku podle známého zapalovače; pozn. autora.

Zarachotily dvouhlavňové kulomety ráže 7,62 mm.

Směrem k Američanům vyletěl proud zelených a bílých stopových střel. Někteří z nich se vrhli na zem a von

Dodenburg sledoval, jak se do bezmocných těl znovu a

znovu zavrtávají kulky. Jiní se pokoušeli utéci a nemilosrdný proud olova je zkosil uprostřed kroku. Jejich těla se prohnula do mohutného oblouku, doširoka rozhodili ruce, načež

padli do bláta pod nohama. Ale ponejvíce se krčili za hořícími shermany a čekali, až přijde konec.

Potom se zpoza kopce ozvalo několik tichých plesnutí následovaných o několik vteřin později hukotem amerických třípalcových minometů. Před bezmocnou pěchotou začaly vybuchovat dýmovnice a jejich hustý šedý kouř skryl Američany před německými střelci. Jeden po druhém všechny kulomety postupně utichly. Konečně von Dodenburg vypálil poslední světlici – signál pro zastavení palby.

Popadl mikrofon zavěšený na boku věže velitelského tanku. „Všem střelcům – zastavit palbu. Slyšíte mě? Ihned zastavte palbu! Konec války je ještě v nedohlednu a budeme potřebovat každý kousek munice, který se nám podaří urvat.“

Schulze, stojící vedle něj na věži a očazený střelbou, se zasmál. „To máte naprostou pravdu, pane standartenfuhrere! Tahle válka pro nás neskončí, ani když už všichni budeme dávno v pekle.“

Von Dodenburg se hořce zasmál. „V pekle, Schulze? Peklo je pro chlapy z Wotanu až moc dobré místo.“

Půl hodiny nato se Američané stáhli přes kopec zpět do Belgie. Jediným dokladem toho, že se odvážili přiblížit německé půdě, byly stále ještě hořící shermany na úbočí kopce a rozbahněná stráž pokrytá mrtvými těly v khaki uniformách. Von Dodenburg spěšně reorganizoval zdecimované polní myši alespoň do náznaku obranné síly. Ozbrojl je vším, co bylo po mrtvých Američanech ještě použitelné, nechal je prohledat těla a naloupit si čokolády Hershey, cigarety Camel a další cennosti, jimiž jsou, jak se zdá, Američané vždy zásobeni. Nato jim rozkázal, aby zaujali původní pozice na vrcholku kopce. Věděl však, že se pod příštím útokem znovu zhroutí, pokud

se ho nebudou bát víc než nepřítele. Musel je nějak zastrašit.

„Něco, z čeho se poserou strachy, Schulze,“ vysvětloval staršímu poddůstojníkovi Wotanu, „takže si radši nechají od Američanů ustřelit koule, než aby se mi na útěku dostali znovu do rukou.“

Přikázal přivést důstojníka pěchoty, staršího jednorukého poručíka se zablácenou blůzou pokrytou „plechem“ za pět let války.

„Máte toho dost za sebou, koukám,“ pronesl. „Medaile za Narvik, Řád zmrzlého masa¹, stříbrná medaile za zranění, bronzová za statečnost, Sevastopolská. Hm!

Ale proč jste se nepokusil zastavit útěk svých mužů?“

Rausch slepě zíral na elegantního důstojníka SS v černé uniformě, který vyhlížel přesně jako by právě vystoupil z jednoho z těch náborových plakátů zbraní SS, jaké v těchto dnech visely snad na každém nároží v decimované Třetí říši.

Von Dodenburg trpělivě zopakoval otázku. Důstojník pěchoty stále neodpovídal. Myšlenkami byl u Meierova bezhlavého těla a hlavy zírající na něj brýlemi ze dna strouhy plné směsi dešťové vody a krve. Von Dodenburg se napráhl a dal mu facku přes tvář. Nebyla příliš silná, ale měla požadovaný efekt. Důstojník potřásl hlavou, jako by se právě probíral z transu.

„Co jste říkal?“ procedil tupě mezi suchými rty pokrytými zvratky.

„Ptal jsem se, proč jste se nepokusil zastavit útěk svých mužů.“ Důstojník pokrčil rameny.

Von Dodenburg ho znovu udeřil. Tentokrát“ silněji.

Z pravé nosní dírky muži vytryskl tenký pramínek krve

¹⁾ Vyznamenání udělované německým vojákům, kteří se zúčastnili strašlivého ruského zimního tažení v letech 1941-42; pozn. autora.

a oči měl náhle zvlhlé bolesti. „Vidím, že tohle je jediný způsob, jakým se s vámi dá hovořit, poručíku. Na něco jsem se vás ptal. Prosím, buďte tak laskav a odpovězte. Proč?“

„Proč? Všichni vědí proč, pane standartenfuhrere. Stačí, když se podíváte kolem sebe.“ Mávl špinavou rukou směrem k přeživším ze své jednotky. „Staříci z praporu chromých a malí kluci z Hitlerjugend, kterým stále ještě teče mlíko po bradě. S takovým materiálem se nedá bojovat.“ Naklonil ztrhanou tvář blíže k von Dodenburgovi. „Věřte mi, s takovými lidmi nemůžete bojovat ve válce. Armáda má dost a válka pro Německo skončila...“ Zarazil se, když se von Dodenburg otočil a nechal ho tam samotného. „Schwarz!“ zvolal. „Sturmbannfuhrer Schwarz, okamžitě ke mně!“

Jeho pobočník, jednoruký tmavovlasý muž s divoce planoucímá očima, se protlačil mezi zevlujícími příslušníky SS sledujícími, jak jejich velitel „cupuje“ tu zasranou polní myš. „Pane standartenfuhrere!“ postavil se Schwarz do pozoru, jako by byl na přehlídce na výcvikové základně SS v Bad Tólu. „K vašemu rozkazu.“

„Sežeňte někde provaz, Schwarzi, a vyřídte tuhle záležitost. Tento důstojník byl shledán vinným ze zbabělosti v boji, poraženectví a slabé morálky. Rozsudek zní smrt oběšením. Vykonán bude okamžitě.“

„Podle rozkazu!“

Shlukem pěšáků proběhla vlna zděšení. Rauschova tvář však zůstala prostá jakéhokoli výrazu. Byl smířen s osudem, jako by něco takového už dlouho čekal.

Za pět minut Rausch visel na nejbližším stromě, jazyk mu vyčníval z namodralých rtů, oči měl vypoulené z důlků a v rozkroku obnošených šedých kalhot se skvěla tmavá skvrna. Na prsou mu visela kartónová tabule s nápisem: *Byl jsem*

zbabělec. Zasloužil jsem si tento konec. Toto budiž varováním všem zbabělcům. Ted' se v ranním vánku lehce houpal sem a tam, zatímco pěšáci s očima rozšířenýma hrůzou sledovali svého bývalého velitele. Von Dodenburg si je ještě jednou prohlédl. Byl spokojen. Ted' neustoupí, ať už proti nim Američané vrhnou cokoli. Ovšem jeden nikdy neví.

„Pouze abych se ujistil, že vaše vlastenecké nadšení během mé nepřítomnosti nepoleví, tady hauptscharfuhrer Krause má rozkaz na místě zastřelit každého, kdo by se pokusil o útěk.“ Ukázal na vychrtlého poddůstojníka, jehož černou blůzu již zdobil Železný kříž a stříbrná medaile za zranění, třebaže mu bylo teprve sedmnáct let.

Krause se potutelně usmál a významně poklepal na pouzdro s waltherem.

„Nicméně,“ dodal von Dodenburg, „jsem si jistý, že jste si uvědomili své předchozí chyby a už nikdy nedovolíte Američanům, aby vstoupili na posvátnou půdu Říše.“

Otočil se ke svým napjatě čekajícím veteránům.

„Nasedat!“ zaburácel z plných plic.

S obratností získanou léty praxe se černě odění muži z Wotanu vyšplhali na stroje a zaujali svá místa.

„Nastartovat!“ mávl von Dodenburg paží ve velikém oblouku.

Schulze mu podal tankistické brýle. Rychle si je nasadil na oči, zatímco všude kolem na okraji rozbombardovaného lesa se s hlukem probudily k životu tankové motory o výkonu 360 koní a z jejich dvojitých výfuků vyšlehly metr dlouhé purpurové plameny. Vzduch byl náhle plný štiplavého zápachu spáleného benzínu.

„Odjezd!“ zavelel a když se jeho královský tygr pohnul, přidržel se okraje průlezu, aby neupadl.

Ostatní šedesátitunové obludy jej následovaly. Pěšáci uskakovali z cesty a široké ocelové pásy tanků je

zasypávaly sprškou bláta a kamínků. Ale standartenführer von Dodenburg je už nevnímal. Jeho tvrdý zahořklý pohled byl upřen na lesknoucí se věž kostela v dálce. Katedrála v Cáchách, v níž byly uloženy kosti Karla Velikého, zakladatele německé slávy, franckého válečníka, který toto pohraniční město, nyní stojící přímo v cestě americkým vojskům, učinil posvátným místem pro všechny Němce. A náhle ho prostoupila stará zanícená víra ve správnost německé věci. Už si myslel, že při vědomí korupce a poraženectví některých z mocných mužů vládnoucích Třetí říši v tomto pátém roce války, ho naprosto opustila. Ale teď se mu vrátil pocit z vítězných dnů ve čtyřicátém roce, kdy byl ještě mladým poručíkem a kdy se zdálo, že nové obrozené Německo nemůže nic zastavit od dobytí Evropy, a jeho strhující národněsocialistické učení vdechne vyčerpanému starému kontinentu nový život. Jakmile se jeho nadšení mladí veteráni z úderné jednotky Wotan zařadili se svými tanky do kolony za něj a buráceli směrem k městu, jež měli bránit podle rozkazu samotného Vůdce, standartenfuhrer Kuno von Dodenburg dal sám sobě pochmurný slib, že do tohoto posvátného města nikdy nevstoupí noha nepřátelského vojáka.

KAPITOLA 3

„Heil Hitler!“

Vysoký hubený muž v černé uniformě generála policie SS, stojící u rozbitého okna bojového velitelství Cáchy, na nový „Pozdrav Hitler“, který od doby neúspěšného červencového puče museli používat všichni příslušníci wehrmachtu namísto tradičního salutování, nereagoval.

Standartenfuhrer von Dodenburg pohlédl tázavě na Schwarze po své pravici a Schulzeho po levici. Schulze si tiše poklepal na čelo, jako by mlčení policejního generála

bylo jen dalším důkazem Donnerova obecně známého šílenství.

„Tak vy si myslíte, že nemám všech pět pohromadě, oberscharfuhrere?“ otázal se generál Donner bezbarvě, aniž se otočil čelem ke třem mužům z Wotanu. Suše se zasmál. „Nemusíte se cítit provinile. Jste v dobré společnosti, je tu s námi i největší stratég všech dob¹. Kdo jiný než blázen by převzal velení obrany místa jako jsou Cáchy? Je to jednosměrný lístek do nebe – nebo spíš do pekla – řekl bych.“

Von Dodenburg si teprve poté uvědomil, jak generál zahlédl Schulzeho neuctivé gesto. Na okně proti němu viselo malé zrcadlo.

„Ach, můj milý standartenfuhrere, prokoukl jste to můj malý trik, co? Ve Třetí říši v roce 1944 velice užitečná věc, věřte mi. Moudrá osoba sleduje, co se děje za jejími zády, a činí potřebná opatření. Jako tohle!“ Don –

1) Sarkastická poznámka na Hitlerův obraz na stěně; pozn. autora.

nerova noha vystřelila. Stiskl mosazný knoflík na podlaze. V následujícím okamžiku se od stropu spustila velká matná deska jakoby ze skla a vytvořila stěnu mezi mužem u okna a třemi vojáky. „Neprůstřelné sklo, pánové,“

řekl Donner, jehož uspokojil šokovaný výraz v jejich tvářích.

„Malý trik, který na návštěvníky většinou učiní dojem. A trošku to zmírní úvodní šok z pohledu na mou krásu.“

V té chvíli se otočil a von Dodenburg polkl hrůzu.

Generál byl zohavený. Polovinu obličeje měl ustřelenou, v bleděružové jamce mu nehybně a bez mrkání sedělo skleněné oko. Jeho ústa byla tenkou světlefialovou čárkou bez rtů, z níž čněla obrovská zubní protéza obnažená až na jasně červené plastické dásně. Střepinou roztrhanou paží, z níž visela ruka jako odumřelý černý pařát, si generál

ukázal na rozbitou tvář. „Ukrajina, dvaačtyřicátý, pánové. Útok partyzánů. Toho roku vyletělo komínem čtyřicet tisíc Ivanů. A cena? Velice nízká. Stal jsem se zrůdou a moje vlastní žena má návaly hysterického řevu, jestliže pocítím mužskou potřebu a jsem nucen jí připomenout její manželské povinnosti.“

Von Dodenburg se s obtížemi vzpamatoval.

„Standartenfuhrer von Dodenburg se poslušně hlásí ke službě,“

odříkal předpisovou formuli. „Úderná jednotka Wotan na váš rozkaz. Tisíc pět set bojeschopných mužů. Třicet tygrů zaujalo své pozice. Jednotka pancéřových granát níků se přesouvá pěšky z Duřenu.“

Generál Donner mávl, že si může dát pohov, a chvíli si pohledného mladého důstojníka SS prohlížel. Pak promluvil. „Slyšel jsem o Wotanu skvělé věci. I my týlové krysy občas projevíme trochu zájmu o vás frontáky. Dobyť Eben Emaelu ve čtyřicátém – nyní je, obávám se, v amerických rukou, pokud se má rozvědka nemýlí. Překvapivý přechod řeky Bug v jednačtyřicátém na počátku operace Barbarossa. Rusko a pak letos

Monte Cassino. Impozantní záznam. Není divu, že se Wotan nazývá Vůdcovou údernou brigádou, posílanou vždycky tam, kde něco hoří.“

„Jsme stejní jako všichni ostatní, pane generále,“ oponoval von Dodenburg a Schwarz souhlasně přikyvoval. „Máme stejného ducha. Jde jen o to, že moji muži mají více zkušeností než příslušníci ostatních jednotek SS.“

Donner se k němu prkenně otočil a von Dodenburg nyní viděl, že jeho poničené tělo je vyztuženo jakýmsi kovovým krunýřem pod nažehlenou černou uniformou.

„Můj drahý standartenfuhrere, slyšel jsem spoustu keců o duchu SS. Seru na ducha SS!“

Schwarz, fanatický nacist, který téměř zešílel, když zjistil, že je polovičním Židem, vypadal otřeseně. Ale policejní

generál pokračoval.

„Jsou stejně dobří nebo špatní, stejně prohnili nebo věrní jako celý zbytek našeho národa v tomto pátém roce války.“

„Prohnili, pane?“ urazil se von Dodenburg a vyhnul se Donnerovu skelnému pohledu.

„Nedělejte ze mě blba, standartenfuhrere! Jsem možná trochu blázen, ale ne zas až takový blázen. Víte stejně dobře jako já, že náš systém je zralý na zhroucení. Je to zřejmé už od července. Dokonce i v řadách černé elity jsou takoví, kteří jsou placeni za zrazování svých jednotek, svých kamarádů, svého národa – jen aby si zachránili svou drahocennou kůži a postavení.“ Z jeho kovového hlasu, který se stejně jako obličej a tělo zdál být jen dalším výtvorem vojenských chirurgů v Berlíně, se vytratil hořký tón.

„Proto jsem požádal berlínské velitelství SS o vaši jednotku, von Dodenburgu. Můj drahý standartenfuhrere, nejsem policejním důstojníkem po většinu svého života pro nic za nic.“ Poklepal černým pařátem na stoh papírů ležící na stole a současně stiskl knoflík, který vysunul jeho bezpečnostní zařízení zpět ke stropu. „Vše, co potřebuji vědět o vás a vašich mužích, je v těchto dokumentech.“

„A co se tam píše, pane generále?“

„Ze vaši muži jsou trénovaní zabijáci, kteří jsou loajální jen ke svým druhům a ke svému pluku – Wotanu.“

Upřel na von Dodenburga pronikavý pohled. „Je jen jedna věc, kterou nevím. Ke komu jste loajální vy sám?“

Schulze se nadechl a sevřel samopal, který mu visel na rameni. Od červencového spiknutí se ustanovil neoficiálním osobním strážcem svého velitele, což bylo v Německu hemžícím se informátory a špiony gestapa nezbytné opatření. Tihle dokáží udělat vyjádření neloajálnosti k Vůdci i z uprduť, což by mohlo znamenat i uškrcení drátem v nějakém smradlavém gestapáckém sklepě. Chce si snad jeho velitel zahrávat s tímhle monstrózním policajtem?

„Ke komu jsem já sám loajální?“ odpověděl von Dodenburg. „Nuže, v první řadě k mužům z Wotanu, a pak k Německu.“

Donnerova tenká linie úst se našpulila v náznaku úsměvu.

„Dobrá, von Dodenburgu! Přesně tohle jsem od vás chtěl slyšet. Výborně. Právě proto jsem přijal toto místo. Cáchy, to zatracené katolické město, je město

Karla Velikého, srdce Německa – nejen národně-socialistického, ale Německa vůbec. Pokud padne do rukou

Američanům, ostatním to nebude dlouho trvat a zhroutí se také. A to ze dvou důvodů. Cesta do Říše se nadobro otevře a psychologický efekt podlomí lidem v ulicích vůli k odporu. Cáchy musí zůstat německé.“ Namířil pařátem na von Dodenburga a mladý důstojník cítil, jak se mu na zátylku ježí chlupy. „A vy a váš Wotan mi to pomůžete zajistit. A teď do práce!“

Shromáždili se kolem velké nástěnné mapy a snažili se nevnímat rámus americké dělostřelecké palby, která už bušila do předměstí. Policejní generál jim shrnul situaci.

„Cáchy stojí přímo ve směru postupu americké 1. armády. Její velitel Hodges právě shromažďuje tři armádní sbory na hranicích Říše s Belgií a Holandskem, tady a tady.“ Zapíchl černý dráp do mapy. „Je ovšem pravděpodobnější, že se pokusí prolomit frontu zde – se sedmým sborem pod velením chlapíka jménem Collins.“

Myslím, že mu říkají Bleskový Joe. Vzhledem k tomu, jaké jednotky proti němu ve městě a okolí stojí, pro něj nebude obtížné tuto přezdívkou obhájit.“

Nadechl se a všichni uslyšeli hvízdot vzduchu ve zničených plicích. „V podstatě mám jednu kvalitní divizi pro obranu města – von Schwerinovu 116. tankovou – v lese východně odtud. Může vám vrtat hlavou, co dělá

tanková divize v lese. Odpověď je jednoduchá. Od debaklu ve Francii von Schwerinovi zbývá přesně deset tanků, ale jeho muži jsou dobře vycvičení a zkušení. To rozhodně nemohu říci o jednotkách na západě. Tam mám tři žaludeční prapory, jeden ušní-nosní¹ a čtyři v opevnění. Jinými slovy kanonenfuhr. Ale dokáží se udržet – dokud nad sebou mají metr železobetonu a,“ usmál se, „za zády smečku psů s řetězy², připravených pověsit je na nejbližším stromě v případě, že je vlastenecké nadšení opustí.“

Odlepil oči od mapy a otočil se ke třem mužům SS. „Vaši bojovou jednotku, von Dodenburgu, chci mít jako mobilní rezervu, minimálně dokud nedorazí vaši pancéřoví granátníci. Podpoříte kterýkoli úsek fronty, který se ocitne pod nepřiměřeným tlakem. Až Američané spustí generální útok, po celé délce fronty se začnou objevovat trhliny, to mi věřte. Ale tím se budeme zabývat, až k tomu dojde. Do té doby chci, abyste zaujali pozice ve městě a provedli některé speciální úkoly, které mám pro vás připraveny.“ „Oč se jedná?“

Donner neodpověděl okamžitě. Místo toho si palcem a ukazovákem vyndal skleněné oko. Za ním byla hluboká díra plná červeného slizu. Když si začal leštit skleněné oko čistým hedvábným kapesníkem, von Dodenburg jen stěží potlačil dávení.

„Krev a nečistoty,“ vysvětloval suše generál. „Drží se tam. Musím to pravidelně čistit. Existují ještě méně příjemné věci, které však provádím v soukromí svého bytu.“

Výtvar chirurgického skalpelu patrně nemá tu schopnost vypořádat se se svými výměšky jako výtvar přírody.“

¹) Druhořadé jednotky zformované do speciálních praporů podle fyzických vad či zranění; pozn. autora.

²) Vojenští policisté, označení stříbrnými řetězy se štítky; pozn. autora.

Nenuceně vrátil skleněné oko na místo. Von Dodenburg si říkal, že teď snad chápe původ nepříjemného zápachu, linoucího se z policejního generála.

„Kde jsem přestal, von Dodenburgu?“

„Určité speciální úkoly,“ polkl standartenfuhrer a před očima se mu honila představa, jak asi vypadá Donnerovo tělo pod bezchybnou černou uniformou. Bylo mu na zvracení.

„Jistě. Chci, abyste vyčistili město.“

„Vyčistili, pane generále?“

„Ano, v této chvíli je tu opravdu špatná situace. Jak nejspíše víte, Čáchy jsou skoro ze sta procent černé¹⁾, a tihle papežovi teplí braši nabádají své ovečky, aby zůstaly ve městě.“ „Myslel jsem, že Vůdce osobně nařídil evakuaci civilního obyvatelstva, pane generále.“

„To ano. Ale kdo myslíte, že opustil město jako první a nechal obyvatelstvo a tyhle vypasené hulibrky, aby si tu dělali, co chtějí? Nikdo jiný než naši stateční druzi z SA, kteří měli dohlížet na evakuaci, včetně jejich udatného velitele Schmeera, který si teď pohodlně hová padesát kilometrů odtud v Kolíně nad Rýnem. Ale Bůh ví, že ne na dlouho.“ Schulze náhle vybuchl smíchy. „Typický zlatý bažant!“ odfrkl. Zlatý bažant bylo vojáky používané pohrdavé označení velitelů SA s jejich zlatými prýmky na uniformách. „Mají teď migrační sezónu – při sebemenším náznaku nebezpečí uletí hodně daleko.“

Donner prkenně přikývl, jako by jeho zjizvený krk ovládaly ocelové pružiny. „Máte pravdu, Oberscharführere, ale není příliš chytré otevírat si hubu, jak to právě děláte. Někdo by vám ji mohl zavřít nadobro.“

Schulzeho široký úšklebek zmizel. Donner byl člověk, s nímž si nebylo radno zahrávat. „Výsledkem je, že se zbývající obyvatelstvo města, asi dvacet tisíc lidí, zahrabalo do trosek a sklepů Staré –

1) V SS označení katolíků; pozn. autora.

ho města a čeká, až přijdou Američané. Potom si ti zatracení černí havrani přestanou honit ptáky a využijí svého stáda jako nátlakového prostředku na mě, abych prohlásil Cáchy otevřeným městem. Tedy, von Dodenburgu, na generála Degenhardta Donnera nebude nikdo zkoušet takové triky! Takže vaším prvním úkolem bude vyčistit centrum města od civilního obyvatelstva. Jsou to jen bezcenné krky, které musím krmit.“

„A pokud nepůjdou, pane generále?“

Donnerova ústa se zkroutila do hrůzostrašné parodie úsměvu.

„Nepůjdou? Takový výraz v mém slovníku není, můj drahý standartenfuhrere. Odpověď je jednoduchá.“ Ukazovákem stiskl kohoutek imaginární zbraně. „Tohle je koneckonců totální válka, pokud máme věřit slovům našeho jedovatého trpaslíka¹. Na Ukrajině jsme takové běžně stříleli. Co nás může zastavit od téhož v posvátných Cáchách?“

„Nic,“ odpověděl von Dodenburg chabě.

„Dobrá. To je zatím vše. Dejte se do toho, standartenfuhrere von Dodenburgu!“

¹⁾ *Přezdívka ministra propagandy Goebbelse, pozn. autora.*

Rozbitá ulice, plná stále kouřících trosek po ranním bombardování, byla prázdná až na dvě ženy v roztrhaných černých pláštích, rabující ve skladu uhlí.

Schulze si posunul čepici víc do týla a vydechl:

„U velký kurvy z Buxtehude – omluvte mou němčinu, pánové! – ten chlápek vypadá jako sám ďábel.“

Standartenführer von Dodenburg zamyšleně přikývl.

Upíral zrak na nápis na zdi jenž se v posledních několika

týdnech objevil na každém kroku – TIŠE, NEPŘÍTEL

POSLOUCHÁ – doplněný obrázkem naslouchajícího

amerického špiona. Ale vybavil se mu Donnerův příšerně znetvořený obličej.

„Možná máte pravdu, Schulze,“ řekl po chvíli. „Dábel. Ale dábel, jehož zřejmě můžeme následovat.“ Jeho hlas se heroicky rozléhal. „Protože pokud je generál Donner dábel, přál bych si, aby bylo celé Německo plné takových bojujících dáblů.“ Upravil si polohu schmeisseru¹, zavěšeného na rameni. „Pojďme, pánové, podíváme se na ty posraný civilisty!“

¹) Německý samopal ráže 9 mm; pozn– české redakce.

KAPITOLA 4

Město Cáchy umíralo. Dvě stovky „létajících pevností“ se s chladnou a důstojnou netečností vracely z odpoledního náletu na své základny v Anglii, zatímco von Dodenburgova komanda lovců začala prolézat trosky starého centra města, aby odsud dostala civilisty. Jakmile vítr odvál kouř, objevilo se před nimi město jako z hororu. Celé bloky domů se změnily v pustinu rozrytou krátery lemovanými groteskně pokroucenými nosníky zničených budov. Ale ani vykuchané domy bez oken a střech, ani hromady sutin nepřitahovaly jejich pohledy, když kráčeli zaneřádnými dlážděnými ulicemi s kapesníky přes ústa, protože ze zapálených domů kdesi na předměstí se stále snášel popel a saze. Zajímali je mrtví. A ti byli všude.

„Svatá prostato!“ vydechl Schulze, když spolu se svou skupinou došel k hromadě mrtvol. „Tady to vypadá jako u řezníka!“

„To je dílo těch černých prasat,“ zavrčel jeho zástupce, jednohý scharfuhrer Matz. „Ty svině měly odejít, když se jim přikázalo.“ Napřáhl zdravou nohu a kopl do hlavy v bíle natřené přilbě. Kutálela se pryč jako fotbalový míč, až nakonec sklouzla do kráteru po bombě.

Krátké zahřmění jako by mohutné přívalové vlny přehlušilo jeho další slova. Po něm následovalo dlouhé zašustění a přímo před nimi se v oblaku dusivého šedého prachu k zemi zřítily zedě. Cihly skákaly po dláždění směrem k nim a všichni se instinktivně přikrčili. Což bylo jejich štěstí. V té chvíli totiž vzduch těsně nad jejich hlavami prořízla divoká dávka ze samopalu.

Schulze okamžitě zareagoval. Instinktivně hodil granát směrem, odkud vycházela palba. Jeho muži se roztáhli do stran a pálili od boků.

„Amíci!“ křičel. „Amíci jsou ve městě!“

Ale Oberscharfuhrer se mýlil. Ukázalo se, že útočník je

Němec. Malý mužik s těžkou bradou, očima vypoulenýma jako skleněné kuličky a rukama sahajícíma až ke kolenům, oblečený v hnědé uniformě sturmbannfuhrera SA, na otlém hrudníku obtěžkané „plechem“ z minulé války.

Matz mu vrazil pěst do obličeje a smýkl s ním před překvapeného Schulzeho. „Zasranej zlatej bažant!“ odplivl si. „Schovával se támhle za komínem a chystal se nás znovu pokropit zblízka.“ Dal mu další ránu pěstí.

Z mužových úst vyletěla zubní protéza a z jednoho koutku mu začala téci krev.

„No tak, Matzi, už ho nech!“ poručil Schulze. „Ať může mluvit. A ty, zasranej zlatej bažante – co tu děláš a proč jsi na nás střílel?“

„Spletl jsem si vás s civilisty,“ koktal otlý příslušník SA. „Za to můžou nervy.“ Otřel si krev z úst. „Proč bych měl střílet na naše vlastní statečné hochy? Ale ti civilové by mi to všechno vzali!“

„Vzali co?“ odsekl Schulze.

Příslušník SA náhle zaváhal. Schulze kývl na Matze.

Jednonohý poddůstojník nasměroval pěst tvrdým úderem přímo na mužův nos. Něco zapraskalo jako zlomená větvička. Tlustoch zavrával, z očí mu vytryskly slzy a mísily se s hustou červenou krví proudící z rozbitého nosu.

„No tak, ty kousku opičího trusu, vyklop to, nebo budeš do pěti minut čichat ke kytkám zespoda,“ rozohnil se Schulze.

1 přes bolest jim muž z SA spěšně vysvětloval: „Když Scheer nařídil evakuaci, neodešel jsem s ostatními. Měl jsem tady příliš mnoho zájmů... a nemohl jsem tu nechat své dívky. V konvoji pro ně nebylo místo...“

„Cos to říkal?“ přerušil ho Schulze. „Dívky?“ Významně se ohlédl na zbystřivší muže své hlídky. „Holky s ceckama a nohama až do prdele?“

Tlustoch přikývl.

„Tak a teď – kde?“ vybuchl Schulze.

Muž nešťastně ukázal krvavým prstem na hromadu sutě z čerstvě zřícené zdi. „Tam pod tím. Bývalo tam velitelství SA... Upravil jsem to tam, abychom já a dívky...“ „Pojďme, chlapi, neztrácejme čas!“ přerušil ho Schulze vzrušeně a oči mu plály očekáváním. „Při pomýšlení na ty dámy začínám kulhat. Podíváme se na salón vášně tohoto zmetka!“

Ale úsilí Wotanu evakuovat zbývající civilní obyvatelstvo nemělo všude podobně příjemné výsledky. Von Dodenburg opatrně vezl Donnera kouřícími ulicemi, když zaslechl zvuk, který mu prozradil, že se evakuační plán začíná hroutit. Nejprve to byl jen tlumený hukot, vzdálený, monotónní a beztvářý.

„Co to je?“ ptal se Donner.

„Nevím, pane generále, ale brzy to zjistíme.“

V úzké, sutinami pokryté ulici s obtížemi otočil volkswagen a zamířil směrem ke zvuku, který se nyní začal formovat do slov, vykřikovaných znovu a znovu stovkami sípavých hrdel.

„Zastavte evakuaci!“

Vůz zatočil za roh a zastavil. Před nimi stáli Schwarz a Krause spolu se svým komandem proti davu vřeštících žen. Tlusté hospodyně v šeredných tmavých šatech, vyzáblé nedospělé dívky, podvyživené a bledé, jejichž rašící prsa se jemně rýsovala pod sepranou látkou šatů, jeptišky ve splývavících bílých hábitech („bílé labutě“

– vzpomněl si von Dodenburg, jak jim říkal v mládí), stařeny v zaprášených černých kabátech, příslušnice

Pomocných ženských sborů („polní matrace“, jak je pojmenovali vojáci) ve špinavých šedých uniformách, a všechny z plných plic hystericky ječely.

Von Dodenburg vyskočil ze sedadla a běžel k

sturmbannführeru Schwarzovi. „Co se děje, Schwarzi?“

Schwarz se otočil a zařval přes hukot davu: „Nenechají nás

jít dál. Zkoušel jsem vyčistit ulici, ale daleko jsem se nedostal.“ Aby svým slovům dodal váhu, ukázal rukou na obličej. Pravou tvář měl rozdrápanou od oka až k bradě a celou krvavou. „Udělala mi to jedna z těch čarodějnic.“ Hysterický řev náhle utichl. Ženy spatřily Donnera.

Kdosi při pohledu na jeho tvář zalapal po dechu. „Támhle je, monsignore – ten ďábel Donner. Je tady!“

Přední řada potíciích se zrudlých žen se rozestoupila a do prostoru mezi vystrašené mladíky z SS a ženy, které ho volaly, vstoupil neoholený kněz v sutaně a širokém monsignorském klobouku. Odkášlal si a v ruce si pohrával s cvikrem se zlatou obroučkou.

Donner ho přes ni praštil. „Co chcete, vy zatracenej černej havrane?“

„Nemluvte takhle s monsignorem, vy bezbožníku!“
vztekle vykřikla žena z první řady v černých vdovských šatech.

Tlustý kněz zvedl kyprou měkkou ruku, aby ji utišil.

Pohlédl vzhůru na vysokého generála. „Omluvte mé děti, pane generále,“ pronesl pokorně. „Ale jediné co chtějí, je dopřát jim pokoje. Nechat je v jejich domovech či v tom, co z nich zbylo.“

Donner se neobtěžoval pohlédnout na kněze. Upíral skelný pohled někam na vzdálený horizont nad jeho hlavou. „Za prvé to nejsou vaše děti. I když jsou ženy, jsou to příslušnice německého národa, kteří se musí řídit zákony Říše jako každý jiný dobrý národní socialista. Za druhé to jsou zbytečné hladové krky, které musí být ihned odstraněny z města.

„Ale, pane generále,“ žadonil kněz a úpěnlivě spínal ruce. Potom vykročil kupředu, jako by se chtěl vrhnout ke generálovým nablýskaným botám a prosit o milost. Donner ho odstrčil špičkou jezdeckého bičíku. „Držte se ode mě, fláterníku!“

„Já ale musím trvat na své žádosti, pane generále.

Nemůžete mým lidem udělat takovou hroznou věc...”

„Schwarzi!“ vykřikl Donner. „Zatkněte tu zpropadenou černou vránu! Začíná mě nudit.“

„Rozkaz, pane generále!“

Položidovský důstojník SS, jehož nenávist ke kléru byla stejně fanatická jako nenávist k vlastní rase, přistoupil blíž. Bez jakéhokoli výrazu ve tváři zvedl umělou ruku v černé rukavici a udeřil jí kněze do tváře.

Kněz zavrával a brýle mu upadly na zem. Schwarz na ně šlápl okovanou holínkou a vyštěkl: „Hauptscharfuhrere Krause, zatkněte toho muže!“

Ženy se rozhněvaně rozkřičely. Vyrazily vpřed. Donner ustoupil.

„Zastavte je, von Dodenburgu!“ vykřikl, vyplašený čirou nenávistí ve tvářích žen. „Rozkažte svým mužům, ať střílejí!“

„Ale, pane generále, jsou to ženy a jsou to Němky,“ protestoval von Dodenburg. Potom už bylo na jakoukoli akci pozdě.

S divoce planoucíma očima, nadávající a plivající, se ženy vrhly na hrstku vojáků. Ulice se proměnila ve vířící kotel zápasících mužů a žen, škrábajících a bušících jeden do druhého. Krause se vyhnul kopanci do rozkroku od jedné z „polních matrací“ a popadl ji za šedivou blůzu. Ta se roztrhla a obnažená velká ňadra vřeštěcí ženy vypadla z fasované podprsenky.

Krause se rozzářil. „To jsou kozy!“ vydechl v úžasu, právě když mu další z žen skočila na záda, kostnatou rukou ho začala škrtnout a křičela přitom na celé kolo.

Postarší žena se snažila zasáhnout Schwarze deštníkem. Sehnul se a deštník mu prosvítl kolem hlavy, načež ženu udeřil umělou rukou do tlustého břicha.

Zalapala po dechu a sesunula se k zemi jako vypuštěný balon.

Pohledná dívka s jasně červenými vlasy zařala dlouhé nehty do von Dodenburgovy tváře. Trhl sebou bolestí. „Ty

svině!“ zaklel a pokusil se ji chytit za ruku, z jejíchž prstů kapala jeho krev. Minul. Znovu se po něm ohnala. Skrčil se a popadl ji oběma rukama. Náhle cítil její tělo, teplé a zralé, přitisknuté pevně k svému, a nos mu zaplavila opojná vůně jejích ohnivých vlasů.

„Pusť mě, ty esesáckej hajzle!“ vykřikla a zoufale se snažila vykroutit ze sevření. Její zelené oči planoucí hněvem na něj hleděly a měkkým klínem se provokativně tiskla k jeho slabinám.

Cítil, že jeho vzrušení narůstá. Dívka poznala, že toho pěkného důstojníka v černé uniformě rozdráždila. Přestala se zmítat a snažila se dostat z dosahu jeho neodbytného přirození. Ale nenechal ji.

„Dělej, ty děvko, teď nikam nepůjdeš!“ řekl drsně.

„Ty prase! Ty neskonalej prase,“ zašeptala hledíc na něj a vztek z jejích zelených očí pomalu mizel. „To se ani trochu nestydíš?“

Jeho odpověď však užal výstřel z Donnerovy pistole a křik ženy ve smutečném oděvu, které se podlomily nohy v černých punčochách a pomalu klesala k zemi.

„Panno na nebi!“ vydechl Schulze, když se rozhlížel po velké suterénní místnosti, vrchovatě nacpané zásobami, s opilými děvkami rozvalenými na polštářích a poslouchajícími prastarý gramofon s trubkou. „To je jako dámský večírek v tureckých lázních.“ Polkl a posunul si přilbu do týla, popadl sedm nebo osm děvčat v křiklavém prádelku a se sklenkami šampaňského v rukou, které poslouchaly Johanese Heesterse a jeho „*Gern' hab ich die Frauen gekusst*“.

„Ježíšku na křížku,“ přidal se Matz stojící vedle něj.

„Viděl jsi někdy v životě tolik masa bez brambor pohromadě? Já bych je sežral – jednu po druhý – a hezky bych si je vychutnával.“

Teprve teď dívky zaregistrovaly jejich přítomnost.

Velká blondýna v průsvitném černém kombiné opile řapala směrem k Schulzemu s rozevřenou náručí.

„Chlapi!“ vydechla s očima napůl zavřenýma. „Opravdoví chlapi s ocasy.“

Schulze se jemně vymanil z jejího objetí. „Později, miláčku, později.“

Otočil se k dřepícímu tlusťochovi z SA. „Chceš říct, že tu žiješ s tímhle stádečkem?“ ptal se nevěřičně. „Už se nedivím, že máš tak kulatý ramena.“

„Nebylo to jednoduché,“ odpověděl mužík, snažící se zastavit tok krve z nosu. „Musel jsem hodně odpočívat.“

„Ty prase!“ odfrkla blondýna. „Dělal jsi to celý dny jako králíci. V hlavě prázdný, ale mezi nohama dělo.“

„Takový problémy bych chtěl mít,“ vzdechl Matz a objal tmavovlasou děvku v ozdobném negligé a černých punčochách z pravého hedvábí. „Umřel bych jako šťastnej člověk.“

„Buď zticha!“ odsekl Schulze. „Nevidíš sakra, že přemejšlím?“

„Pardon, pane Oberscharfuhrere, myslel jsem, že trpíte větry,“ odvětil Matz a mocně stiskl dívčino mohutné pravé ňadro.

Schulze ho ignoroval. „Dobrá, ty zlatej bažante. Nenahlásím tě. Ani ty tvoje včeličky. Můžeš tu zůstat.“

Tvář příslušníka SA se i přes bolest rozjasnila. Vzrušené polonahé dívky obklopily příchozí vojáky a vesele se chichotaly. „Díky, pane Oberscharfuhrere, z celého srdce vám děkuji.“

„Drž hubu!“ odbyl ho Schulze stroze. „Nebude to zadarmo. Už se jich těma svýma chlupatýma prackama ani nedotkneš. Od této chvíle patří tvoje včeličky výhradně nám. Rozumíš?“

„Jistě, jistě,“ souhlasil muž.

„Máš tu spoustu žrádla a chlastu. A až ti dojde, seženeme ti

další. Jediné co chceme je, že když budeme mít po službě, budou lastury tvých včeliček čekat na nás otevřené a připravené.“

„Neměj obavy, vojáčku,“ řekla velká blondýna a zapálila si cigaretu. „Všechny se už těšíme na čerstvé maso, že, děvčata?“

„Jóóó,“ zahlaholily sborem. „Tohohle prasete už máme dost. Kdybyste jen viděli, co nás ten sviňák v posledních dnech nutil dělat!“

Matz se chraplavě zasmál a začal si rozepínat poklopec.

„Zatím jste ještě nic nezažily, milé dámy.“

Schulze do něj hrubě strčil. „Jdi s tím někam! Teď na to není čas. Musíš počkat do večera, až nám dá velitel volno.“

„Ani rychlovku, oberscharfuhrere? Ani si nebudu odepínat dřevěnou nohu...“

„Utrhnu ti tvou tupou palici, jestli nezavřeš hubu,“

obořil se na něj Schulze. „Máme být na hlídce. Pokud seš ve službě, nemůžeš šoustat. Takže všichni ven –

a hezky rychle! A ty, můj milý tlustý zlatý bažante,“ naklonil svou širokou tvář výhružně k tloušťíkovi, „budeš osobně odpovědný za to, že na nás budou tvoje včeličky večer připravené.“ Potom galantně pozvedl přílbu. „Milé dámy, na shledanou večer!“ mrkl na ně. „Věřím, že budete mít příjemný den a dlouhé čekání na svého prince poneseš lehce.“

Dívky se hlučně rozesmály. U dveří sklepa se Schulze otočil a poslal jim dlouhý polibek – stejně jako to dělal ve filmu Johannes Heesters.

Jenže oberscharfuhreru Schulzemu a jeho komandu lovců bylo souzeno zklamání. Sotva se vydali znovu na obchůzku, bombami rozrytou ulicí se k nim přihnul s naplno vyjící houkačkou volkswagen standartenufuhrera von Dodenburga a se skřípěním brzd zastavil.

Schulze na velitele překvapeně zíral. Byl bez přílby, s tvářmi zrudlou a poškrábanou, a na zadním sedadle za ním se

trucovitě krčila rudovlasá kráska. Na jejím bledém oválném obličejí bylo vidět zaschlé slzy. Ale von Dodenburg mu nedopřál čas, aby se těmito věcmi zabýval.

„Matzi, převezmete velení a okamžitě se vrátíte na základnu. Vy, Schulze, si sednete dopředu vedle mě. Naléhavě vás potřebuji.“

„Co se děje, pane standartenfuhrere?“

Von Dodenburg zařadil rychlost, zatímco Matz vyšťekl ke zbytku komanda první rozkazy. „Všechno je vzhůru nohama. Právě jsme potlačili vzpouru – ženské a kněz. A zrovna vychází slunce.“

Jakmile vůz vyrazil pryč, hrubě mrštil Schulzem o tvrdé opěradlo a rudovlásku skoro vyhodil ze sedadla, von Dodenburg procedil mezi zaťatými zuby: „Američané právě prorazili frontu. Máme problém, Schulze, velký problém!“

KAPITOLA 5

Malá červená žárovka uvnitř pomalu se sunoucího královského tygra divoce blikala. Znamenalo to, že 88mm dělo i dvouhlavňový kulomet tanku jsou v pohotovosti. Schulze, usazený na místě střelce vedle von Dodenburga, však nepotřeboval žádná varovná světla, aby poznal, že míří do šlamastyky. Cítil to v kostech.

Opustili rozbombardovaná předměstí a v útočném klínu zdolávali drsnou zvlněnou krajinu. Napjaté prázdno na obzoru jako obvykle označovalo místo boje. Jako by se sama země děsila toho, co má přijít.

„Řidiči, pořád rovně podél břehu!“ zavelel von Dodenburg.

„Schulze, šest set. Náměr doleva.“

S lehkostí získanou roky praxe Schulze otočil

čtrnáctitunovou věží a současně nastavil vzdálenost. Blížili se k hustému borovému lesu, v němž se zakopali

Američané. Brzy začnou potíže a jemu možná ustíheli palici

dřív, než si stačí užít slastí ve svém novém soukromém nevěstinci.

„Zasraná válka,“ zavrčel si pod vousy a přitiskl oko ke gumou potaženému zaměřovači. „Člověk si ani nemůže v klidu zašoustat.“

„Říkal jste něco, Schulze?“ otázal se von Dodenburg, pozorující okolí periskopem.

„Ano, pane standartenfuhrere. Říkal jsem, že je dneska rozsekám na cucky. Mám na to tu správnou náladu.“

„Hm,“ odvětil velitel. „Já vám to věřím, ale spousta jiných má odlišný názor.“

Tanky se valily přes otevřené prostranství. Les byl stále blíž. Pět set metrů, pak čtyři sta. Tři sta padesát.

„Připravte se, Schulze,“ přikázal von Dodenburg.

„Řidiči, zpomalte.“

Řidič s ohlušujícím řevem přeřadil přes půl tuctu z třiceti převodových stupňů šedesátitunového obra, aby snížil rychlost. Současně se Schulze zapřel ramenem o kůži potaženou rukojeť osmaosmdesátky, aby s ní mohl co nejjemněji hýbat. Rukou pevně sevřel spoušť. Nitkový kříž zaměřovače mířil přímo doprostřed lesa. Za chvíli dá velitel rozkaz k palbě a Schulze mezi stromy vyšle první vysoce výbušný granát. Zbytek Wotanu učiní totéž a pak už budou jenom čekat, až zpanikaření Američané začnou vybíhat z lesa, načež je okamžitě zmasakrují kulometníci. Byl to jednoduchý plán – riskantní při střetnutí s dobře zakopanou a vycvičenou pěchotou vyzbrojenou hazukami. Ale von Dodenburg stejně jako mnoho důstojníků SS shlížel na bojové schopnosti Američanů spatra. Byl připraven zkusit, co by proti Angličanům či Rusům nikdy neriskoval. Střetnutí se však nevyvíjelo podle jeho očekávání.

Z lesa se náhle vysokou rychlostí vyřítilo otevřené nákladní auto plné vojáků, jimiž to na korbě házelo jako hadrovými panenkami.

„Amíci!“ polkl řidič. „Amíci na dvanácti hodinách, pane

standartenfuhrere.“

„Nejsem slepý,“ odsekl chladně von Dodenburg.

Ještě než stačil vydat rozkaz, Schulze otočil věž.

„PAL!“

Zpětný ráz jim skoro vyrval vnitřnosti. Vnitřek věže zahalil štiplavý žlutý kouř. Zářivá nábojnice zařinčela o podlahu, zatímco střela s jekotem mířila ke svému cíli.

Americkou dvouapůltunku zasáhla těsně nad motorem.

Vozidlo hlučně explodovalo a kolem se rozletěly kusy kovu, látky a lidského masa.

Jakmile von Dodenburga udeřila do tváře tlaková vlna, nahmatal spoušť kulometného dvojčete. Výbuch vyhodil některé Američany z nyní zničeného a hořícího nákladáku.

Ti, kteří přežili, se co nejrychleji snažili dostat do skrytu lesa.

Von Dodenburg stiskl spoušť. Střely ráže 7,62 mm prořízly vzduch s kadencí osmi set ran za minutu. Voják zasažený v běhu ztuhl jako socha běžce.

Pak se svalil k zemi a jeho tělo sebou křečovitě škubalo.

Další padl s rozpaženými rukama a samopalem mířícím vysoko k nebi. Jiným jako by někdo náhle uřízl nohy v kolenou.

Von Dodenburg zamířil níž. Poslední dávkou pokropil trávu, aby neunikli ani ti, kteří předstírali smrt. Za třicet vteřin bylo po všem a tank se sunul dál kolem zničeného nákladáku na prostřílených pneumatikách, na jehož korbě plameny hladově olizovaly lidský náklad.

Mohutné pásy tygra se převálily přes ležící těla, jejichž krev je obarvila na červeno.

„Americký tanky!“ zařval řidič.

Když se z kroví vyvalil první sherman, zoufale se snažící chránit ohrožovanou pěchotu „Velké červené jedničky“¹, Schulze zatáhl za odpalovací páku. Královský tygr se oťrásl. Střela zasáhla sherman přímo pod věž. Tank vyletěl vysoko do vzduchu. Nato s hvízdáním podobným letecké bombě dopadl zpět a zabořil se hlavní hluboko do měkké hlíny.

„Nepřítel na dvou hodinách!“ vykřikl von Dodenburg a automatickým pohybem zapnul ventilátor, aby zbavil útroby tanku žlutého kouře, který je oslepoval.

Sherman vyzbrojený novým britským sedmnáctiliberním dělem se k nim snažil přiblížit z boku, protože bylo známo, že silný čelní pancíř tygra je téměř neprůstřelný. Ale ze strany by se mu mohlo podařit proniknout základnou věže, vyřadit její otáčecí mechanismus a tím mohutný německý tank ochromit.

Schulze ze všech sil otočil věží. Sherman vplul do optiky zaměřovače. Nitkový kříž ho dělil na čtyři stejně velké části. Schulze trhl pákou. Dělo zahřmělo. Na kratičký okamžik neviděl nic než žlutočervený plamen.

Potom se sherman zakymácel ze strany na stranu jako strom za silného větru. Z jeho otevřené věže se vyvalil

¹⁾ Přezdívkou americké 1. pěší divize; pozn. autora.

mastný černý dým a rudé jiskry. Velitel tanku se soukal průlezem ven, ale plameny mu už olizovaly tělo. Přepadl přes okraj věže. Plameny přeskočily výš a pohltily jeho blůzu, nato vlasy a obličej, a pomalu slábnoucí ruce se marně snažily je udusit. Před Schulzeho očima se tvář velitele tanku proměnila v očazenou šklebící se hlavu smrtky.

Nebyl však čas zaobírat se hrůznými scénami. Z lesa vyjelo americké samohybné dělo, za ním další a další.

A jejich 105mm děla se rozhodně vyrovnala německým osmaosmdesátkám. Tentokrát Američané skórovali první. Jedno z děl zuřivě zařvalo. Tygr po pravé straně s trhnutím zastavil a jeho přetržený pás splihl jako zlomená končetina. Američané poznali, že jsou ve výhodě.

Během okamžiku soustředili palbu svých mohutných zbraní na ochromený tank. Vyšlehly bílé a rudé ohnivé koule a šedou oblohou směrem k tygru vyrazily protipancéřové

granáty. Pod každým z nich se tank otřásl.

Posádka začala panikařit.

„Zůstaňte uvnitř! Proboha, zůstaňte uvnitř!“ křičel von Dodenburg do vysílačky.

Ale ani veteráni z Wotanu nemohli vydržet tak krutou a soustředěnou palbu. Vylézali ven únikovými poklopy a divoce upalovali do úkrytu. Z pozic v lese se ozvala střelba. Tankisté v černých uniformách jeden po druhém široce rozhodili paže a padli k zemi, když se do jejich bezbranných těl zavrtalo rozpálené olovo.

„Světla!“ přikázal naléhavě von Dodenburg. „Řidiči, rychle rozsviňte světla – a pak je zase zhasněte.“

Očekávaná reakce se dostavila. M 40 otočily dlouhé hlavně a přenesly palbu na velitelský tank. Z jakéhosi důvodu, který von Dodenburg stále plně nechápal, bliknutí světly vždy přilákalo palbu nepřátelských tanků.

Do pancíře věže vyryl jeden granát dlouhou rýhu. Von Dodenburg fascinovaně sledoval, jak se na vnitřním povrchu pancíře objevila doběla rozžhavená čára. Stačilo aby malá střepina někde prorazila pancíř a všichni by byli mrtví nebo zmrzačení, protože v úzkém prostoru věže by se odrážela ze strany na stranu.

„Soustřeďte palbu na devátou hodinu!“ zakřičel do mikrofonu, když jejich dělo znovu vystřelilo. Periskopem vrhl rychlý pohled na nejbližší, Matzův tank.

Matz mířil úplně jinam.

„Říkal jsem devět, ty zkurvysynu!“ řval von Dodenburg. „Ne jedenáct! Otoč to! Pal!“

O chvíli později se přidalo i Matzovo dělo. Spolu se pokusili umlčet Američany a zatlačit je zpět do lesa, aby nemohli manévrovat. Ale podcenili velitele prvního samohybného děla. Blížilo se k nim maximální rychlostí.

Schulze zoufale otáčel věží. Šipky v zaměřovači se protnuly. Vypálil však příliš pozdě. Průbojný granát Američana o chlup minul. Hmota samohybného děla vyplnila celé zorné

pole. Vypadalo to, že chce tygra převrátit.

Tank poskočil. Z místa řidiče se ozval křik, utopený ve skřípění kovu o kov.

Von Dodenburga odhodil náraz na závěr děla. Naštěstí měl přílbu. Ale před očima se mu rudě zatmělo.

Schulze byl strnule přitisknutý ke kůži potažené rukojeti, čekal až otřesy ustanou a z nosu mu tekla krev. Zuřivě si strhl sluchátka. Otevřel poklop a vystrčil hlavu ven.

Posádka M 40 ochromená nárazem se válela na otevřené plošině jako banda opilců. Za chvíli se z toho dostanou a začnou jednat. Ale Schulze jim k tomu nedopřál čas.

Popadl fosforový granát pověšený uvnitř věže.

Vytáhl pojistku a zlehka jej hodil do hloučku znehybnělých mužů. Granát okamžitě vybuchl a všude kolem rozséval kuličky fosforu, jež dopadaly na své oběti a hořely bílým plamenem. Nato přidal ještě obyčejný granát. Sežehnutá těla se nadzvedla a ztěžka dopadla zpět. Rychle zalezl zpátky do věže a zavřel poklop. Řidič znovu vyrazil vpřed. Americká samohybná děla neměla šanci. Patnáct tygrů a královských tygrů na ně soustředilo palbu, zatímco couvala zpět do lesa a zjišťovala, že ani jejich hmotnost a síla jim nedokáže prorazit cestu mezi silnými stromy.

Tygry postupovaly vpřed s úmyslem zabíjet a vířily hlínu a bahno. Chvějící se vzduch pročesával granát za granátem. Zmrzačené M 40, poskakující pod německou palbou ze strany na stranu, jedna po druhé vzdávaly boj a jejich posádky se dávaly na útěk do lesa, přičemž zjistily, že nepřátelští kulometníci čekají právě na tuto chvíli. Objevil se poslední sherman a pokusil se poskytnout prchajícím jakous takous ochranu. Nedostal se však příliš daleko. Zpocený a kouřem zčernalý dělostřelce Wotanu opojila chuť krve. Přímý zásah urazil tanku věž a odhodil ji vysoko do vzduchu. Střelci viděli přímo do jeho útrob, kde na svém místě stále seděla dolní polovina těla velitele. Střelec vedle něj se skláněl nad zaměřovačem.

Ale dělo i jeho ruce byly pryč a z utržených zápěstí mu tryskala krev.

O chvíli později utichl poslední americký odpor a muži z SS vyskákali ze svých obrněnců, oči zarudlé krví, tváře zčernalé kouřem, aby z amerických tanků vyrabovali cigarety a vysoce ceněné konzervy. Ale von

Dodenburg věděl, že se v lese stále ukrývá nepřátelská pěchota a brzy bude úplná tma. Ta možná dodá i Američanům dost odvahy k tomu, aby tygry vyřídili hazukami a Hawkinsovými granáty.

„Schulze,“ promluvil do praskotu plamenů a bujného hlaholení mladíků z SS. „Zažehťe ty pitomce pryč od těch tanků, prosím.“

„Rozkaz, pane standartenführere!“

Ladným pohybem sebral Schulze dva kartony masových konzerv, mnohokrát lepších než jejich vlastní přidělové

„Maso z dědka“, jež bylo podle své chuti a obecného mínění vojáků vyráběno z masa lidí ze starobince.

„Hned jdu na to.“ Potom pronesl hromovým hlasem:

„Usaďte ty svoje smradlavý zadky zpátky na místa, nebo půjdu a uříznu vám koule tupou žiletkou! *Nasedat!*“

Byla to jatka. Tygry objely les zleva a zprava, ignorující nemotorně se klikatící střely amerických bazuk, za nimiž se táhly dlouhé ocasy žhavých jisker, i klepání kulometné palby do svých silně opancéřovaných boků, a zaujaly pozice.

Von Dodenburg se vztyčil ve věži. Dovedl si představit, co se vyděšeným Američanům asi honí hlavami. Byli v pasti – a věděli to. Z pozice na okraji lesa spustila hrstka vojáků zběsilou palbu na jeho tank.

Beze spěchu, téměř uvolněně, promluvil do vysílačky.

„Matzi, než začneme, uklidte ten nepořádek támhle na kraji lesa, prosím.“

Jednonohý poddůstojník, který přišel o nohu u Monte Cassina, kde ležel tři dny venku s gangrénou, nepotřeboval pobízet. „Ano, pane standartenfuhrere,“ odpověděl a vydal posádce rozkaz vyrazit vpřed.

Tygr se rozjel přímo na zakopané Američany. Jejich hysterická palba se odrážela od silného pancíře jako neškodné golfové míčky. Von Dodenburg dalekohledem sledoval, jak si vyděšení pěšáci lehají na zem, než bledé skvrny jejich obličejů zaclonila šedesátitunová masa tanku. Ale před starým mazákem Matzem neutečou tím, že zalehnou na dno svých liščích nor. Obratně popojížděl tygrem tam a zpět a z jeho dvojitých výfuků se valila oblaka modrého kouře. Stěny okopu se začaly bortit, až jedna povolila a tank sklouzl dolů. Pokud se snad ozval křik, von Dodenburg jej neslyšel, ale dovedl si představit krvavé cáry masa, vyplňující nyní dno okopu.

Matz se přesunul k dalšímu postavení a zopakoval číslo. Od pásů odletovaly spršky hlíny a masa. Na okamžik von Dodenburg zahlédl cosi jako lidskou ruku točící se na pásu, ale zmizela ještě dřív, než Matz přešel k další díře.

„Dobrá, Matzi!“ zavolal nakonec. „Dneska jste si užil svého litru krve, ale teď se vraťte do formace.“

„Brzy si takhle bude někdo užívat na mně, pane standartenfuhrere,“ odvětil Matz a jeho vzrušení bylo slyšet i v praskající tankové vysílačce. Ale poslušně se stáhl a krvavé zbytky amerických vojáků nechal ležet na dně hrobů, které si bezděčně sami vykopali.

Von Dodenburg neztrácel čas. Od východu se rychle blížily černé mraky, nechtěl zůstat za tmy venku bez ochrany svých pancéřových granátníků.

„Pět tříštivých,“ zavelel do mikrofону. „Zahajte palbu.“ Zahřměla děla. Do lesa vzdáleného dvě stě metrů dopadla nelítostná střelba. Borovice se lámaly jako sirky.

Během několika vteřin přestal les existovat. Ale von Dodenburg si chtěl být jistý, že nikdo z Američanů nepřežije.

„Zastavte palbu!“ přikázal. „Dvě salvy zápalných.“
Zpocení střelci rychle vysunuli náboje s tříštivými granáty a nabili zápalnými. Nebylo času nazbyt. Velmi rychle se stmívalo. Museli zmizet.

„PAL!“ křikl von Dodenburg.

Zápalné granáty prosvíštěly temnicí se oblohou a proměnily rozlámaný les ve žhavé peklo. Když palba utichla, přes hukot ohně slyšeli muži z Wotanu výkřiky a nařikání Američanů. Sem tam se některý z nich objevil na kraji lesa v uniformě požírané plameny s hořícíma rukama nad hlavou na znamení, že se vzdává.

Ale vojáci SS je na místě stříleli, dokud von Dodenburg konečně nevydal rozkaz: „Zastavit palbu! Stahujeme se. Jedťte za mnou v pravidelných rozestupech.

A pamatujte si, vy hrdinové, že někde může číhat Arnik s bazukou. Takže mějte oči otevřené.“

Když se však roztáhli do kolony a opouštěli hořící dějiště předchozího masakru, zahořklá, válkou ztrhaná krajina nejevila známky přítomnosti Američanů. Za dvě hodiny dorachotili do zatemněných pustých Cách, aniž na ně někdo jedinkrát vystřelil. Blesková intervence úderné jednotky SS Wotan dočasně – avšak krvavě – zastavila pokus „Bleskového Joea“ zmocnit se svatého města.

KAPITOLA 6

„Pánové, náš první útok na Cáchy byl naprosté fiasko.“
Generál Collins, v osmačtyřiceti letech nejmladší velitel armádního sboru v americké 1. armádě, vztekle hleděl na dva své generály pěchoty a čekal, až jeho slova odezní. Venku na dlážděném nádvoří velitelství neustále přijížděl a odjížděl proud zabláčených sanitek přivázejících kriticky raněné z masakru v lese. Úředník ve vedlejší kanceláři si pořád dokola prozpěvoval „*I'm Going to Buy a Paper Doll that I Can Call My Own*“. Jeho zpěv měl ovšem do kvalit

Binga Crosbyho pořádně daleko.

Collins se zamračil a řekl si, že si po poradě bude muset promluvit s jeho nadřízeným.

„Opakuji, pánové, naprosté, totální fiasko.“

Generál Huebner, rozložitý velitel nejzkušenější americké pěší divize, „Velké červené jedničky“, otevřel ústa.

Collins, pohledný blondák vyhlížející jako zestárlý

Andy Hardy¹, pozvedl ruku, aby ho zastavil. „To je v pořádku, Clarenci. Nechci slyšet žádné ospravedlňování ani omluvy. Za neúspěch našeho prvního útoku přebírám plnou odpovědnost. V sedmém armádním sboru končí všechno tady.“ Trhl palcem směrem ke své široké hrudi.

„Jasně?“

1) Na přelomu 30. a 40. let 20. století byla v USA populární série filmů, v níž vystupoval Mickey Rooney jako „Andy Hardy, opravdový Američan“; pozn. autora.

Huebner a generál Hobbs, zasmušilý velitel 30. pěší divize „Rooseveltových rezníků“, jak si sami rádi říkali, uznale pokývli hlavami. Většina velitelů na evropském bojišti měla tendenci svalovat v případě neúspěchu odpovědnost na někoho jiného.

Venku hulákal chraplavý opilecký hlas: „Mše! Vy cucáci, chcete jít na pitomou mši? Jestli jo, tak se koukejte zařadit!“ Ozvalo se unavené šoupání bot po dláždění.

Seřadili se k odchodu do improvizovaného „kostela“ ve stodole za latrínami.

„Takže,“ pokračoval Collins. „Udělal jsem chybu.

Myslel jsem si, že Němec už má dost a do Cách se dostaneme jako po másle. Nestalo se. Co budeme dělat teď?“

„Možná, generále,“ navrhl Huebner, „bychom mohli město obejít. Pro postup k Rýnu máme k dispozici všechny

potřebné silnice. Proč bychom měli zabředávat do boje o Cáchy? Můžeme je obklíčit a nechat Němce vyhladovět, zatímco hlavní nápor povede k Rýnu. Věřte mi, generále,“ dodal naléhavě, „dobytí Cách nás přijde zatraceně draho.“

Collins přikývl. „Souhlasím s vámi, Clarenci. Vojenská hodnota toho místa je nízká. Železnice jsou přerušené a podle ženistů potrvá týdny, než je budeme moci využít pro zásobování našeho postupu.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Jeho hezký obličej se zakabonil starostmi. „Jsou tu ovšem další faktory, které musíme brát v potaz. Cáchy by se mohly stát prvním velkým německým městem, které americká armáda za dvě století své existence dobyla – velice prestižní cíl. I ke na tom má eminentní zájem. Co je však důležitější – Hitler prorokoval, že jeho říše přežije tisíc let, podobně jako Svatá říše římská Karla Velikého. Tudíž, pokud zaútočíme na

Cáchy, nepůjde o útok na čistě vojenský cíl, nýbrž na svatyni, která má obrovský význam pro nacistickou víru. Hoši z rozvědky tvrdí, že pokud padnou Cáchy, padne i víra obyvatelstva v národní socialismus. A to, pánové, myslím stojí za životy vašich vojáků.“

„Tak, vy požírači ryb tady,“ chrochtal venku vypitý hlas seržanta, „*gefullte Fisch unci Bagel* támhle, a hodní hoši ke mně.“ Za šoupání těžkých bot se příslušníci různých vyznání řadili do zástupů.

„Cáchy budeme muset dobýt systematickým útokem,“ pokračoval Collins. Zvedl se a přešel k velké mapě, zdobící jednu stěnu jeho kanceláře ve starém belgickém zámku, který zabral pro své velitelství. „Stejně jako na pláži Utah a v Cherbourg. Žádné přiskoky vpřed a na půl plynu, pánové. Jasně?“

Oba velitelé pěchoty přikýkli.

„Dobrá, Clarenci, provedeme to demokraticky. Co byste udělal vy, kdybyste byl na mém místě?“

Díky Bohu že nejsem, pomyslel si velitel Velké červené jedničky. „Zmáčkl bych je, generále.“ Spojil palec a ukazovák své silné ruky do kroužku. „Odřízl bych jim zásobování proviantem, posilami a tak dále. A pak bych se do nich pustil.“

„Vy, Lelande?“

Hobbs, který nerad mluvil a raději se vyjadřoval písemně v podobě bombastických frází o nadšeném patriotismu svých jednotek, zavrčel: „Souhlasím, generále.

Rozhodně je nechrne vyhladovět, než se s nimi pustíme do boje.“

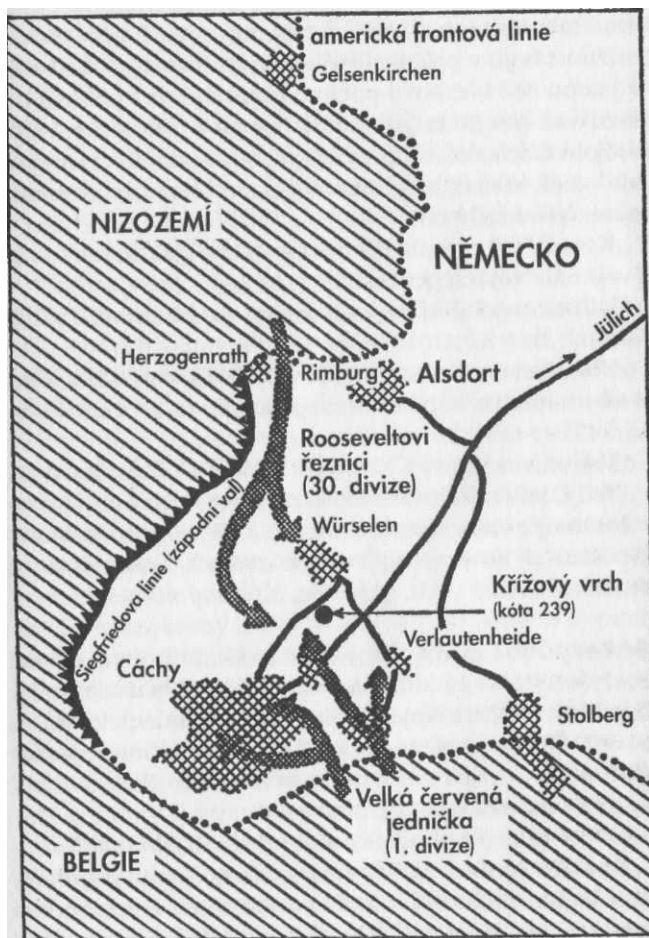
„Dobrá, to je přesně i můj názor. Další otázka zní kde zaútočíme? Lelande, chci, aby vaši muži zaujali pozice v tomto místě.“ Poklepal prstem na městečko Herzogenrath na holandsko-německé hranici. „To bude váš výchozí bod. Jak dlouho vám potrvá, než se dokážete přesunout?“

Hobbs pokrčil rameny. „Dva dny, spíše tři. V Holandsku jsem měl vysoké ztráty. Potřebuji doplnit stavy.“

„Dostanete posily, Lelande. Pokud jde o maso, už jsem zařídil aby vám dali vše, co budete chtít. Dobrá, řekněme tedy tři dny.“ Otočil se k Huebnerovi. „Vaši muži, Clarenci,

jsou už na místě. Po vás chci, abyste

– jak říká Monty – po sobě uklidil, a pak, až budeme připraveni odstartovat ofenzivu, provedl klamný výpad jihovýchodně na město, ovšem hlavní nápor směřoval na Verlautenheide. Vy a Leland se spojte tady, na kótě

239. Útok zahájíme 2. října.“ Hlas mu na okamžik ztuhl. „A očekávám, že se tam setkáte o osm dní později. Je to jasné, pánové?“

Panovačný tón mladého velitele sboru o mnoho staršího Huebnera urazil. Bleskový Joe patrně nepochopil obtížnost bojů v průmyslovém území. Tohle je něco úplně jiného než bleskový pochod Francií, kde i pěší divize urazily za den třicet kilometrů. Špinavá průmyslová sídla okolo Cách dokáží polykat pěchotu po celých praporech – než se nadějete, může být celá divize zaměstnána bojem o

třetířadý cíl.

„Kóta 239,“ pronesl přemítavě. „Víte, jak to místo nazývají naši vojáci, generále?“

Collins, uvažující už nad dalším problémem, zavrtěl hlavou.

„Víte, že se na vrcholu tyčí veliký dřevěný kříž. Víte, že obyvatelstvo všude kolem jsou ze sta procent katolíci...“

„Tak už ven s tím, Clarenci!“ odsekl Collins kousavě.

„Tedy, pane, dělostřelečtí pozorovatelé mluví o kopci dominujícímu celému okolí a o kříži na jeho vrcholu.

A pěšáci si ho pojmenovali po svém.“ Triumfálně se usmál.

„Křížový vrch, generále, Křížový vrch...“

Bleskový Joe Collins zamyšleně seděl za stolem, dokud neuslyšel, jak se za nimi na dvoře zabouchly dveře sedanů a hlas seržanta vojenské policie zaburácel: „Stráže, pozor!“ Olivově zelené packardy s pěchotními generály ladně odjely. „Křížový vrch,“ zabručel Collins a stiskl mosazný zvonek na stole před sebou.

Jeho obrýlený pobočník vstoupil téměř okamžitě.

„Řekněte plukovníku Porterovi, že ho mohu přijmout.

A poslechněte, Jonesi, zavřete hubu tomu zatracenému umělci ve své kanceláři. *I'm Going to Buy a Paper Doll that I Can Call My Own* nejde příliš dohromady s konferencí vysokých důstojníků.“

„Rozkaz, generále,“ řekl zahanbený Jones.

Za několik minut se ve dveřích objevil plukovník Porter ze zpravodajské služby OSS přidělený k 1. armádě a nedbale veliteli sboru vysekl civilní pozdrav „šedesátidenních zázraků“¹.

Collins ohrnul nos. Typický špion! Není divu, že se ve washingtonských vyšších kruzích posměšně říkalo, že iniciály tajné organizace OSS znamenají „Office of Shush Shush“ neboli „Úřad pšt-pšt“.

„Takže?“ vybídl ho.

Porter, velký, spokojeně vyhlízející bývalý bostonský právník, jehož veškerá válečná zkušenost čítala jeden den u Chateau Thierry během „šampaňské kampaně“ v roce 1918, odpověděl: „Ičikové jsou připravení, pokud si je chcete prohlédnout, generále.“

Collins vstal. „Dobrá, pojďme se podívat!“

Za několik minut prošli kolem stráží vojenské policie ozbrojených samopaly do velké zámecké síně, kde byli ubytováni dobrovolníci. Leželi rozvalení na linoleové podlaze, z kovových ešusů upíjeli kouřící horkou kávu, kalhoty měli rozepnuté a čepice na nakrátko ostříhaných tmavovlasých hlavách posunuté do týla, ale jakmile spatřili velícího generála, okamžitě vyskočili. Collins se na ně dlouze zadíval. Pocházeli ze všech možných jednotek – týlové služby, zásobování, ženistů; bylo tam dokonce několik mužů z prádelny. Ale přes rozdílné insignie a uniformy měli jednu věc společnou – pevný postoj, jaký Collins neviděl ani v předválečné profesionální armádě. „Pohov, vojáci,“ řekl nakonec. „Pokud chcete, můžete zase kouřit.“

Někteří se začali hrabat po kapsách. Znovu se objevily cigarety a zatímco generál čekal, povšiml si, že i ve způsobu, jakým si je dobrovolníci zapalovali, je něco cizího. Průměrný americký voják si vyklepl cigaretu do úst otvorem na vrchu balíčku a zároveň ji zapálil, ti to muži to však dělali ve dvou oddělených pohybech.

„Ted' poslouchajte!“ řekl energicky generál. „Sedmý

1) Někteří důstojníci prošli pouze šedesátidenním válečným důstojnickým kurzem; pozn– autora

armádní sbor se v nejbližších dnech znovu pustí do ofenzivy na frontě u Cách. Rozvědka tvrdí, že skopčáci – tedy Němci – proti nám nemají téměř koho postavit, až na jednu elitní partu, která rozesla na kopytech včerejší útok Velké červené jedničky.“

Znovu je přejel pronikavým pohledem a chvíli uvažoval, co se jim asi honí hlavami v této chvíli, kdy se mají vrátit tam, odkud pocházejí, kde strávili mládí, chodili do školy a měli přátele, než byli před pouhými několika lety krutým způsobem vyhnáni do exilu.

„Všichni jste se dobrovolně přihlásili ke speciálnímu úkolu. Všichni jste původem Němci, mluvíte tím jazykem plynne a jste vycvičenými vojáky, což je kombinace pro úspěch vaší mise nezbytná.“ Odmlčel se. „Nějaké otázky?“

Vysoký vyzáblý poručík, jehož hrud' zdobila tmavá stužka Purpurového srdce, s lehkým přízvukem řekl:

„Pane, nepotřebujeme, abyste chodil kolem horké kaše. Řekněte nám to přímo. Co je naším úkolem?“

„Poručík Wertheim,“ vysvětloval spěšně Porter a vrhal na židovského poručíka vzteklý pohled. Zatracený židák velkohubej! říkal si pro sebe.

„Dobrá, Werthieme, pokud to chcete takhle, povím vám to rovnou. Půjdete někoho zabít. Ale podrobnosti nechám raději tady na plukovníku Porterovi. Jen jsem se na vás chtěl podívat – vidět, co jste za chlapíky. Tak, Portere, můžete pokračovat.“

„Pozor!“ zaduněl Porter.

Ztuhl v pozoru. Collins se rukou dotkl svých blond vlasů a odešel. Porter se za jeho zády zašklebil. Typický produkt West Pointu, pomyslel si jízlivě. Ostrý jako hřebík, agresivní až do krajnosti, připraven jít přes mrtvoly, pokud to pomůže jeho kariéře, jako všichni odtamtud.

Současně mu však jeho vojenský kodex zakazuje namočit se víc než je nutné do operace, kterou upekla OSS na Grosvenor Square – operace, jež může dost dobře přinést

větší užitek než pluky jeho pravidelné armády. Ne, takovouto špinavou práci přenechává amatérským vojákům jako je Porter.

„Takže,“ řekl, když za velitelem sboru zapadly dveře a vojenští policisté s přísným výrazem ve tvářích znovu zaujali své pozice. „Pohov, a poslouchajte. Wertheime, chtěl jste to na rovinu. Máte to mít. OSS po vás chce, abyste čmuchali za skopčáckými liniemi v jejich uniformách. Víte, co to znamená?“

Wertheim si suše odplívl. „Nemusíte to říkat nahlas, plukovníku. Víme to. Pokud nás chytí, krátká procházka brzy po ránu a popravní četa.“ Vyzývavě se zahleděl na obtlouklého bývalého právníka. „Chceme jen vědět proč. Že, hoši?“ Muži kolem něj s napjatými tvářemi přikývli. „Oukej,“ pokrčil Porter rameny. „Mně to neublíží, poručíku. Jediný protivník v Cáchách, který může naše hochy zastavit, je banda nazývajících se úderná jednotka Wotan – je to oddíl SS. Chceme, abyste zabili jejich velícího důstojníka.“ Podíval se na papír, který svíral v dlani. „Je to Němčour jménem von Dodenburg. Standartenfuhrer Kuno von Dodenburg. Nějakej mizernej skopčáckej aristokrat. A vy hoši zajistíte, že pokud má syna, pak ten mladík celkem záhy a zadarmo převezme rodový titul. Kapišto?“ Vyzývavý pohled se utopil v ponurém úsměvu. „Včera se z vás totiž stali profesionální zabijáci.“

ČÁST DRUHÁ

ČETA SMRTI

„Víš o čem tady ve sklepech celý den mluvíme, Kuno? Mluvíme o smrti, o různých způsobech, jak může člověk zemřít – a to všechno v katolických Cáchách.“

*Elke Simonsová standardenfuhreru
von Dodenburgovi.*

KAPITOLA 1

Uplynul třetí týden září a Američané stále neotočili, obránci města Cáchy proto upadli do běžné rutiny.

Z Julichu pravidelně přicházely dodávky, ale přestože policejní generál Donner věděl, že se v troskách Starého města skrývá přibližně dvacet tisíc civilistů, zanechal všech pokusů o distribuci jídla.

Jak řekl von Dodenburgovi: „Jestli chtějí žít ve svých sklepech jako krysy, musejí se jako krysy živit odpadky.“ Sem tam Američané přerušili zásobovací trasy bombardováním a byla povolána luftwaffe k leteckým shozům dodávek. Ale pomalé tři motorové „tetičky Ju“, jak vojáci nazývali Junkersy 52, jim zřídka kdy shodily něco užitečného. Byly to celofánové návleky na granáty, avšak žádné granáty, krabice úředních tiskopisů, velké pětikilové plechovky sušené potravy pro zvířata, ačkoli žádná neměli, a jednou dokonce přes čtyři miliony prezervativů značky Volcano.

Donner si stěžoval von Dodenburgovi: „Co si ten blbec Góring myslí, že tu děláme – bojujeme nebo šukáme?“ Nepřátelské akce se většinou omezovaly na propagandistické rotý, jejichž nejvražednější zbraní bylo

silné rádio, hrající stále dokola populární píseň „Po každém prosinci přijde máj“, až zrudnutí frontoví vojáci křičeli: „Nemůžete vy hajzlové zahrát něco jinýho?“ To pak obvykle vyústilo v mohutně zesílený hlas, hulákající s berlínským přízvukem: „Němečtí vojáci, vzdejte se! My Američané zacházíme s válečnými zajatci slušně!“ „My Američané!“ šklebili se cynicky muži z Wotanu. „Proč se radši nevzdáte sami, abychom vám ten váš německo-židovský ocas zkrátili ještě o trochu víc než rabi?“ Ale přes všeobecný klid bylo znát, že se Američané připravují na mohutný útok na Cáchy. V tomto třetím záříjovém týdnu se na předměstích nejbližší linii 1. americké pěší divize – Velké červené jedničky, jak se von Dodenburg od zajatců dozvěděl – objevili dobře vycvičení a agresivní odstřelovači. Jako červi se provrtávali ruinami, pátrali po německých opevněných bodech, testovali pevnost dlouhé fronty a způsobovali těžké ztráty pěchotě SS, která si zvykla opovrhovat bojovými schopnostmi Američanů.

Nakonec si Diedenhofen, tlustý a plešatý hlavní lékař Wotanu, šel stěžovat von Dodenburgovi na aktivitu snajprů na úseku 1. divize.

„Třicet za poslední tři dny,“ vybafl a jedním douškem do sebe obrátil sklenici čisté ohnivé žitné, kterou mu von Dodenburg nabídl. „Uvědomujete si, co to znamená? Kulka proletí přilbou, kůží, lebkou, vrstvou tenkých žilek do měkké houbovitě hmoty mozku v týlovém laloku.“

Von Dodenburg mu nalil další sklenku žitné. Doktor ji automaticky vypil. „Potom jste buď slepý nebo je z vás mrzák, jindy necítíte, ztratíte paměť nebo nemůžete mluvit. Případně pouze krvácíte,“ nadechl se lékař,

„nebo jste mrtvý. Záleží na tom, v jakém úhlu ke kulce máte hlavu, když schytáte ten kousek olova.“

Von Dodenburg nalil rozzlobenému chirurgovi další sklenku. „Pane standartenführere,“ uzavřel Diedenhofen, „už mě

opravdu nebaví vytahovat zdeformované kulky z hlav vašich mužů, sešívat choulolistivé žilky, zaslepovat otvory v lebkách kovovými destičkami, a to všechno s vědomím, že vlast zatěžují křiply, kteří se musí znovu učit chodit, mluvit, dokonce i cítit. Pane standartenfuhrere, něco s tím musíte udělat, jinak skončím v blázinci!“

Von Dodenburg se nad chirurgovým zápalem pousmál. I přes svou přísnost a chronické pití Diedenhofen oddaně pečoval o své „černé anděly“, jak vojákům Wotanu říkal. Tragédie lidského utrpení ho skutečně dojímala.

První vodítko k poznání, že mají co do činění s opravdovým profesionálem, představoval ukořistěný výtisk novin americké armády *Stars and Stripes*. Pod úvodníkem *Nový volkssturm*¹ na cášské frontě sestavený ze starců a válečných invalidů se skleněným okem a dřevěnou nohou otiskly krátkou zprávičku, shrnující dění na tomto úseku fronty a popisující aktivity „seržanta Mazaného, novodobého Alvina Yorka ze Zapadákov v Kentucky“, který dokáže „na padesát kroků provléknout kus olova uchem jehly“ a jenž se vychloubal, že „jen za poslední tři dny zbavil svět dvaceti Němčourů“.

A tak zatímco se obě strany připravovaly na nadcházející bitvu, standartenfuhrer von Dodenburg v doprovodu sturmbannführera Schwarze, oba ozbrojení odstře lovačskými puškami, vyhlásili svou malou soukromou válku. Společně se rozhodli přechytračit „seržanta Mazaného“.

Dva dny byl klid. Třetího dne však dva mladí příslušníci SS, ukolébáni situací, schytali kulku do hlavy. Když se k nim Diedenhofen dostal, mohl jen konstatovat smrt.

Čtvrtého dne před rozbřeskem vyrazili Schwarz a von Dodenburg do území nikoho rozrytého krátery po bombách a plného hromad sutin, a pečlivě prohledávali každou skulinu. Činili tak v době, kdy podle jejich odhadu bude

seržant Mazaný ze Zapadákov v Kentucky nejméně pozorný a ve sklech jejich zaměřovačů se nebudou odrážet sluneční paprsky, které by prozradily jejich pozici. Obhlíželi celé okolí. Zaujal je vyhořelý tank sherman.

„Moc nápadné,“ zašeptal von Dodenburg. „Náš pan Mazaný by nebyl takový blázen.“

Schwarz přikývl. „Bunkr nalevo od něj?“

1) Německá domobrana, pozn. autora.

Von Dodenburg rychle zaostřil dalekohled. Ale ani to nebyl úkryt amerického střelce. „Střílny jsou zaslepené.

Tam není.“

Dalekohled dál přejížděl rumiště. Přejel přes rezavý kus vlnitého plechu, jenž možná pocházel ze střechy nějakého statku, hromadu zborceného zdiva až k řadě záhonů, na nichž nyní hnilo na jaře zaseté zelí. Nic.

Von Dodeburg rozladěně zaklel. „Kde se může ten americej sráč schovávat, co myslíte, Schwarzí?“

Schwarzovy černé oči se zúžily. „Mezi zelím být nemůže.

Tam se nemá kde schovat. Tank i bunkr jsme zavrhl.

Takže?“

„No jistě, vlnitý plech!“

Oba důstojníci zaměřili dalekohledy na zdánlivě neškodnou hromadu rumu obklopující zarezlý kus plechu. Nic se nepohnulo. Všechno se zdálo být v naprostém pořádku. Ale von Dodenburg věděl, že Schwarz má pravdu. Byl to jediný možný úkryt.

Roztrpčeně si hryzal spodní ret. „Jsem si jistý, že tam ten hajzl je, Schwarzí. Ale jak to zjistíme?“

Schwarz neváhal. Pomalu a uvážene zvedl umělou ruku v černé kožené rukavici. Von Dodenburg se zadíval do dalekohledu. Bílá, rychle se pohnuvší skvrna.

Suché prásknutí vysokorychlostní pušky. Schwarz zaklel a

rychle stáhl ruku zpět. Uprostřed černé kůže zela úhledná díra.

„Ježíšku na křížku!“ zvolal vzrušeně von Dodenburg.

„Máme ho!“

S přesvědčivým sténáním, aby otupili Američanovu pozornost, se plazili pryč a za půl hodiny už plánovali, jak smrtelně nebezpečného odstřelovače odstranit.

Nakonec se rozhodli, že musí najít místo, odkud bude jeho pozici zalévat co nejvíc slunečního světla. Takové místo posléze objevili a jen se modlili, aby jim zářijové slunce prokázalo tu laskavost a odpoledne, až budou připraveni, vylezlo zpoza mraků.

Naštěstí se tak stalo a když vypálili jednu ránu do vzduchu, aby přilákali Američanovu pozornost, usadili se za kmenem dubu rozrytým kulkami a čekali. Pozdě odpoledne byl seržant Mazaný v nevýhodě. Von Dodenburg ukrytý ve stínu zaměřil puškohled na plát rezavého vlnitého plechu, koupající se v záplavě jasného světla.

Náhle se něco zalesklo. Odstřelovačův vlastní zaměřovač.

„Schwarzi!“ sykl. „Pan Mazaný se nám ukázal.“

Schwarz si otřel pot z čela. Zhluboka se nadechl, sundal si přilbu s maskovacím potahem a zvedl ji nad okraj jejich úkrytu. Američanova zbraň třeskla. Střela hlučně narazila do přilby a síla nárazu ji vyrvala Schwarzovi z ruky. Dopadla na zem a překvapený Schwarz se na chvíli zarazil.

Von Dodenburg ho vztekle dloubl do žeber. „Řvěte, Schwarzi, řvěte!“ zasyčel.

Schwarz si olízl rty a vykřikl, zaklonil přitom hlavu.

Dal do toho všechnu sílu, jako by se svíjel ve smrtelných bolestech. Von Dodenburg čekal. Cítil, jak mu po zádech stékají malé kapky studeného potu. Srdce mu zběsile bušilo a musel se přemáhat, aby nemrkl.

S pocitem vítězství seržant Mazaný lehce vystrčil hlavu zpod plechu, aby si prohlédl svou třicátou třetí oběť.

Byla to poslední věc, kterou v životě udělal.

Von Dodenburg jemně stiskl spoušť. Puška ho tvrdě udeřila do ramene. Devítimilimetrová kulka proletěla zářijovým odpolednem a zavrtala se do lebky seržanta Mazaného. Po krátké přestávce opatrně vylezli ze svého úkrytu, aby si prohlédli oběť, a našli ji ležící na zádech na hromadě sutí s uvolněným výrazem ve tváři, s úhlednou dírou mezi očima. Schwarz si odkašlal a plivl mu do obličeje.

Odstřelování v Cáchách skončilo. Američané se vrátili k bombardování – zdálo se jim bezpečnější.

Jak se podzimní noci prodlužovaly, obležené město vypadalo ještě opuštěněji. Trosky koupající se v bledém měsíčním světle tajuplně stříbřitě zářily, nabízely se nočnímu nepříteli jako pokorný cíl a von Dodenburgovi dávaly možnost scházet se s krásnou, ve tváři bledou rudovláskou, která ho tak zaujala na demonstraci před několika dny. Protože ačkoli město mohlo ze vzduchu vypadat opuštěně, v noci se v jeho ulicích vyrojili civilisté, nedbající na bomby ani na Donnerovy psy s řetězy, kteří jako by byli všude. Jako pravěcí jeskynní lidé, přes den uvěznění ve svých norách, se vynořovali ze sklepů, aby v troskách hledali jídlo, rabovali opuštěné obchody a především sehnali dostatek vody na příští den.

Kuno von Dodenburg a Elke Simonsová se poprvé sešli během náletu. Zatímco flak vyplivoval k obloze rudé ohnivé koule a ostré světlo pátracích světlometů natahovalo dlouhé bílé prsty do temnoty ve snaze objevit americké létající pevnosti, tiše hleděli jeden na druhého, až se Kuno konečně zeptal: „Kam, Elke?“

„Nevím.“

„Musíme někam jít,“ upozornil ji jemně.

Zasmála se a pevně sevřela černou kůži jeho rukávu.

„Já vím, pane standartenführere. Nechcete, aby vás se

mnou někdo viděl – co by si o tom pomyslel generál Donner? Stejně tak já se nesmím nechat vidět s vámi. Mí drazí spoluobčané by se ke mně asi moc hezky nechovali. Je to bída, co?“

Sklonil se k ní a políbil ji na měkkou tvář. „Domů?“

„Do sklepa?“ Pokrčila rameny. „Nakonec proč ne – je to jediný domov, který mi ještě zůstal. Který nám všem zůstal.“

Rychle prošli temnou ulicí, kde se v hromadách trosek pohybovaly stíny dalších lidí, které spíše cítili, než viděli. Pevně ji fíkl k sobě. Obloha na východě byla v jednom plameni.

„Zatracená válka!“ tiše zaklel, když z nebe začaly klesat jasně bílé světlice, což znamenalo, že se blíží další nálet.

„Ano, zatracená válka,“ vzdychla.

Ve sklepe, za světla svíčky, zatímco se stěny otřásaly pod pětisetkilogramovými bombami, ji objal a vášnivě, skoro hrubě ji políbil. S vervou, jakou od ní nečekal, se mu oddala, přitiskla své štíhlé břicho k jeho. S divokým oddechováním se svalili na starou postel, jediný kus nábytku v místnosti kromě židle a krucifixu.

Jeho hladový jazyk zajel hluboko do jejích otevřených úst. Svalnatou rukou přejížděl po hebkém lemu jejích punčoch, dokud dychtivé prsty nenahmataly vlhké měkko, jež hledaly. Zničené město kolem, Wotan, válka, všudypřítomná smrt, to vše bylo zapomenuto, když se zmítali sem a tam na rozvrzané dřevěné posteli.

Někde blízko dopadla bomba. Strop se otřásl tlakovou vlnou a jejich nahá těla pokryla sprška drobných úlomků omítky. Ani si toho nevšimli. Jejich stíny, zvětšené mihotavým světlem jediné svíčky, pokračovaly ve frenetickém tanci. Celé je pohltila horečná touha, jako by ve světě, jenž právě zešílel, nemělo už nikdy být žádného milování.

Ale vnější svět nemohl být zapomenut navždy. Když leželi na úzké posteli bok po boku s rukama za hlavou a těly zalitými potem, pozorovali stíny mihotající se na stropě zjizveném týdenním bombardováním, zeptala se:

„Proč, Kuno?“

„Proč co?“

„Vždyť víš. Proč bojovat dál? Američany nemůžeme porazit, nakonec stejně zvítězí.“

Pokrčil rameny, ale dál civěl do stropu. „Možná,“ řekl bezbarvě. „Ale přesto musíme bojovat.“

Posadila se, opřela se o loket, dlouhé vlasy jí spadaly přes tvář a levé nadro se vyzývavě kolébalo těsně nad jeho ústy.

„Ale proč?“ nenechala se odbýt.

„Protože, kočičko,“ hladil její lesklé ohnivé vlasy, „já a moji muži nemáme jinou možnost.“

Dlouho nic neříkala. Venku burácel flak a s žaludek svírající pravidelností hvízdaly bomby. Dívka se nehýbala, ani nespustila zrak z jeho zachmuřeného obličeje.

Zkusil jí polaskat bradavku, ale zavrtěla hlavou.

„Víš o čem tady ve sklepech celý den mluvíme, Kuno?“

„O jídle?“

„Ne, o jídle už ne. To bylo to první, hned na začátku.“

Ale teď už ne. Mluvíme o smrti, o různých způsobech, jak může člověk zemřít – a to všechno v katolických

Cáchách.“ Olízla si náhle suché rty. Von Dodenburg na ni hleděl a říkal si, jak je krásná, jak křehce nevinná. „Někdo pomýšlel na jed, další na drogy, jiný na plyn. Ale plyn už nemáme.“ Otočila se a strčila ruku pod polštář.

Vytáhla starou břitvu. „Otcova,“ řekla prostě. „Než ho ve dvaačtyřicátém zabili.“

Vyburcovalo ho to. „K čemu sakra potřebuješ tohle?“

Rozevřela břitvu a fascinovaně zírala na ostří blýskající se v mihotavém žlutém světle svíčky.

„Na něco jsem se ptal, Elke! Na co potřebuješ tu břitvu?“

Vrátila břitvu zpět pod polštář. „No, rozhodně ne na to, abych si s ní holila nohy, jak to prý dělají ženský v Americe. Ted’“ sjela chladnou rukou dolů k jeho rozkroku, „se chci znovu milovat. Myslíš, že tě můžu vzrušit?“
Nezahlédl slzy v jejích očích, když jeho lačná ruka našla její bradavku.

Ale noční život v umírajícím městě nebyl jen samý smutek. Přinejmenším Schulze a jeho jednonohý společník Matz byli toho názoru. Každou noc se poflakovali po zatemněných ulicích, vyhýbali se Donnerovým psům s řetězy, nebo – pokud se jim nemohli vyhnout – je rychle omráčili a za halasného smíchu dusali v těžkých vojenských botách do tmy.

Když se opile prodrali zatemňovacím závěsem do sklepa mužíka z SA, obvykle mu na přivítanou vlepili facku, po níž odletěl do nejbližšího kouta – „jen pro případ, že by mu náhodou narostla ramena“ – a ve stejném okamžiku si už rozepínali uniformy a hihňajícím se prostitutkám ohlašovali svou přítomnost pozvednutím levé nohy a hlasitým uprduutím.

Děvky je milovaly. Schulze a Matz je nemohli zklamat, ani když byli do němoty opilí, což se v posledním týdnu září, kdy jedno z „komand lovců“ objevilo opuštěnou palírnu a každá četa Wotanu obdržela padesátilitrový demižon ohnivě silné kořalky, stávalo často. Sotva Schulze zahulákal: „Tak, milé dámy, dnes v noci bych si zatancil matracovou polku. Hadry dolů, ale hned!“ pohotově rozepínaly spodní prádlo jako panny nevěsty o svatební noci.

Třebaže Matz, stejně opilý jako jeho kamarád, trval na odepnutí své protézy, „aby na to mohl jít lépe“, dívky to neobtěžovalo. Tolerovaly podivné chování drobného poddůstojníka, když k nim nahý hopkal na jedné noze s

nataženýma rukama připravenýma popadnout nejbližší poprsí a vykřikoval: „Připravte se, děvčata! Rychle se něčeho chytněte, protože tenhle kousek masa je horší než zásah osmaosmdesátkou zblízka.“

Jak to okomentoval jedné noci Schulze, když vyčerpaný ležel s hlavou uvelebenou v bujném poprsí blondýny, zatímco mu bruneta z hrudi a břicha stírala pot:

„Matzi, ty prohnanej jednonohej záprdku, splnil se mi životní sen!“ Rukou mávl po místnosti plné opilých nahých prostitutek, obsluhovaných schlíplým tloušťkem z S A, jemuž k zelenému nosu přibyl ještě černý monokl.

„Kdo by tomu věřil, ty nadutej ananasovej sráči?“ Nevěřicně potřásl hlavou. „Můj vlastní bordel! Matzi, ty starej parchantě, teď můžu zemřít šťastnej...“

A zatímco si muži z Wotanu užívali svou přestávku ve válce, poručík Wertheim a jeho dobrovolníci noc za nocí vyráželi se začerněnými tvářemi v uniformách nenáviděného wehrmachtu do chladné podzimní temnoty, aby se cvičili pro svou misi.

KAPITOLA 2

Ten zvuk nepřipomínal nic, co až dosud obyvatelé Cách slyšeli. Nesl se zdálky, zatímco se slunce vynořilo nad rozeklaným obzorem a lidé se chystali vrátit s noční kořistí do svých úkrytů, jako tupé sténání naprosto odlišné od všech přišerných zvuků v posledních několika letech. Ozvalo se to dvakrát. Na západě se rozprskly jasně růžové světlice. Sešlí noční tvorové to chvíli fascinovaně sledovali. Potom se vzdálené dunění proměnilo v řev, v zlověstný smrtící řev, jehož běsnění bylo živelné, ovšem nepřírozené a podložené matematickým výpočtem. Rozeběhli se na všechny strany, pádili ulicí do bezpečí svých sklepů.

Nepřátelské dělostřelecké granáty, první, které na Staré město dopadly, s mocným zaduněním vybuchly. Všude létala roztrhaná těla a trosky domů se barvily do ruda jejich krví. V příkopech leželi muži a ženy svíjející se v agónii. Jakmile Američané spustili ranní ostřelování v plné síle, slunce naplno odhalilo svou majestátní krásu – viselo na bleděmodré obloze jako krvavě červený míč. Bylo sedm třicet, 1. října

1944. Cáchy se staly součástí fronty.

Z rozbitých střech po celém městě vyšlehly zlověstné fialové plameny. Všude padaly domy poškozené předchozím bombardováním. Vojenská vozidla zaparkovaná v ulicích byla zpěvrácená nebo vyhozená do vzduchu přímými zásahy. Konvoj koňmi tažených „gulášových kanónů“ kráčející po Komphausstrasse byl jedním z nich. Kočí, pomocníci, jejich vyzáblí unavení poníci a čtyři sta litrů polévky v jediném okamžiku zmizelo.

Granáty prorazily klenbu katedrály Karla Velikého. Na muže a ženy skrývající se uvnitř začaly padat obrovské kusy zdiva. Vyděšeně vyběhli do Jakobstrasse, kde je zkosily do ruda rozžhavené, jako pěst velké střepiny.

Vojenská stáj na konci uličky dostala zásah a úpěnlivé ržání koní se mísilo s nářkem a výkřiky umírajících lidí.

Několik koní se splašilo a vyběhlo ven. Hřívy a ocasy jim rudě plály, oči měli vypoulené hrůzou, když dusali dolů ulicí a rozháněli vše, co jim stálo v cestě.

Nemilosrdná palba jako by postrádala jakýkoli systém.

Granáty dopadaly bezcílně, ale nepřetržitě. Jako břitva ostré střepiny kosily všechno kolem. Muži z Wotanu se ve svých úkrytech tiskli k sobě a jejich nejzákladnější instinkty je přinutily zalehnout pokaždé, když se zem otřásla, a děkovat Bohu, v nějž už dávno nevěřili, že je – alespoň prozatím – ušetří, a nelítostné bušení amerických zbraní odnesli civilisté.

Nepřátelské dělostřelectvo nepřestávalo pálit. Hukot

granátů se nyní slil do soustavného bouřlivého rachotu. Potom se přidaly i minomety, vrhající třípalcové miny na centrum města, a tlakové vlny z jejich explozí trhaly plíce civilistům, ukrývajícím se v troskách. Následovaly nové raketové baterie, které s chvějivým skučením zasypávaly Cáchy střelami s ohnivým chvostem, vybuchujícími s takovou silou, že lidem tryskala z nosů a úst tmavě červená krev. Když sluneční paprsky, minutu od minuty silnější, rozpustily ranní mlhu, halila město oblaka hustého, dusivého žlutého kouře a jemného mazlavého prachu. A pak, stejně náhle jako začala, palba ustala, zanechávajíc za sebou dunivé ticho. Vyděšení civilisté trhali zaprášenými hlavami, aby z uší vypudili nepříjemnou ozvěnu, pomalu se zvedali na nohy a v šoku hleděli na novou tvář svého starobylého města. Ve své tisícileté historii stály Cáchy v cestě mnoha dobyvatelům. Jakmile se Američané začnou tlačit do města, nebude už možné v noci opouštět bezpečí sklepů, a generál policie SS Donner – Ďábel Donner, jak obyvatelé začínali ohyzdného velitele obrany města v soukromí nazývat – kvůli nim nebude mrhat drahocennými zásobami potravin. Budou se o sebe muset postarat sami. Rabování začalo téměř okamžitě. Vlaky se zásobami vyrovnané na hlavním nádraží přepadl dav vřeštících, téměř hysterických žen. Rvaly se o krabice sušeného ovoce a standardní armádní masové konzervy – známé „Maso z dědka“. Hlídka vojenských policistů se je pokusila zastavit. Roztrhaly je na kusy. Když skončily s vlaky, leželi všichni čtyři nazí na nástupišti, ušlapaní k smrti. Jednomu z nich vrazily rozlícené ženy srpovitý stříbrný úřední odznak hluboko do zadku. Davem proběhla fáma, že v jednom z největších obchodních domů ve městě se rabuje. Ženy se ihned vydaly tím směrem, za sebou na malých kárkách táhly ukořistěné plechovky masa a ovoce, probíjovávaly si cestu

dveřmi nebo rozbitými skleněnými výlohami. Starý holohlavý muž v chatrném, ale čistě vypraném kněžském hávu s kolárkem, se je pokusil zastavit. Rozvášněná hospodyně v kabátě ušitém z obarvené deky ho srazila k zemi.

Rabování začalo nanovo. Ženy braly vše, nač jim padl pohled. Jestliže v příštím okamžiku zjistily, že jim to k ničemu není, prostě to hodily na zem. Podlaha v oddělení potravin, kde Donner uchovával v lednicích proviant určený pro bojující muže, byla brzy pokrytá centimetr tlustou vrstvou lepkavé páchnoucí břechky z mouky, umělého medu, sirupu, marmelády, kondenzovaného mléka a z obalů rozbitých vřeštícím davem žen. Rojily se sem a tam, braly kabáty, šaty, boty – cokoli, co mohly nosit nebo v nočních hodinách prodat na kvetoucím černém trhu. Ozvaly se píšťalky.

„Lovci lebek – přicházejí lovci lebek Dábla Donnera!“ křičela tlustá žena s brýlemi.

„Lovci lebek Dábla Donnera!“ ječelo ozvěnou sto vyplašených ženských hrdel.

V panice opouštěly obchod a táhly za sebou svou kořist. Venku na troskami pokrytém náměstí dupali po dláždění statní vojenští policisté středního věku s odjištěnými zbraněmi. Rychle utvořili řadu a namířili samopaly na vyděšené, ale odhodlané ženy. Potom jejich velitel, postarší poddůstojník s kyprou tváří a hrudí posetou vyznamenáními z minulé války, na své muže pokývl, aby sklonili zbraně.

„Nechte ty baby projít! Nastávají těžké časy, taky si potřebují trochu naloupit.“

Ženy prošly kordonem tiše, poníženě, pohledy ostýchavě upíraly na zem, jako by se samy za sebe styděly.

Právě zatočily do Grosskólnstrasse, když někdo zakřičel:

„Koně, mrtví koně!“

Před nimi ležela řada ožehlých mrtvých koní, zastřelených před několika minutami vojenskými policisty.

Váleli se všude a pod kůží se jim rýsovaly vyzáblé hrudníky.

Jako by kouzlem se zablýskly nože.

„Čerstvý maso!“ vykřikla slastně žena v kabátě z příkrývky.
„Pojďte!“ Vrhla se na nejbližší zvíře a zaryla nůž do měkkého masa kýty.

Ostatní ji následovaly jako samotné fúrie. Ruce měly až po zápěstí od krve, jak krájely a trhaly maso v zoufalé snaze urvat kousek drahocenné pochoutky, dokud ještě je.

„Zvířata, obyčejná zvířata,“ mumlal kovově Donner, když je spolu s von Dodenburgem shora sledovali. Policejní generál upřel na von Dodenburga nehybný pohled svého skleněného oka. „To tam dole je jen začátek,“ řekl zvolna.

„Jen začátek.“ Naklonil zohavenou tvář blíž k mladšímu muži. „Brzy bude celé Německo vypadat stejně, jako stádo kňučících nedisciplinovaných zvířat, žebrajících v bahně příkopu o zbytky hozené vítězi, pokud se nám nepodaří zastavit Američany hned tady.“

Pozvedl umělou ruku a jeho hlas zesílil. „Von Dodenburgu, Cáchy pro mě musíte udržet za každou cenu!“

KAPITOLA 3

Tři německá polopásová vozidla se vynořila ze dvora statku do strašidelného světla zdánlivého úsvitu. Zdálo se, že na kamenité cestě dělají ohlušující kravál a hubený tmavý untersturmführer stojící ve vedoucím vozidle si hryzal ret, jako by se bál, že ten hluk zburcuje nepřítele.

Z mlhy sahající metr nad pole, která kondenzovala na úzkých oknech obrněnce, se vynořila hlídka. „Wotan?“ zeptal se voják s odjištěným samopalem, pečlivě skrytý za zničeným shermanem.

„Wagner,“ odpověděl okamžitě untersturmführer s lehkým nádechem vídeňského přízvuku.

Strážný se uklidnil. „Projdi, příteli!“

Důstojník dal rukou znamení zbylým dvěma vozidlům. V ponurém světle čelních reflektorů vypadal jako duch.

„Nějaká stopa po Američanech, pane untersturmfuhrere?“ ptal se mladý esesák úzkostlivě, když řidič zařadil rychlost.

„Ještě ne, vojáku. Právě se vracíme z průzkumu. Asi se ještě ládují tou svou slaninou s vajíčky – říkali mi, že nikdy nejdou do války s prázdným žaludkem.“

„Parchanti mizerný!“ odpověděl strážný. „Já měl za posledních dvanáct hodin jen ešus koňský polívky.“

„Stěžuj si kurátovi,“ odsekl untersturmfuhrer bez soucitu, když obrněnec vyrazil vpřed. „Možná ti podepiše výdejku na klobásu.“

„Polib mi prdel!“ zavrčel strážný. Ale vozidla už mizela v husté předranní mlze. Zívá a vrátil se ke svým povinnostem.

Žaludek se mu neustále ozýval při pomýšlení na hrnek „černé břechky“ – sladové kávy s černým chlebem – kterou už za necelou hodinu dostane k snídani.

Velká polopásová vozidla plná pancéřových granátníků rachotila směrem k Cáchám, daleko za německými liniemi, ovšem v pohotovosti, jako by se za každou zatáčkou mohla skrývat četa narušitelů, ohlašující všeobecný americký útok, jež obránci města očekávali už skoro čtyřicet hodin.

Vedoucí obrněnec náhle zastavil. Zbýlé dva v oblaku prachu prudce zabrzdily za ním. Zatímco pancéřové granátníci svírali ve zpocených dlaních zbraně a očima probodávali říjnovou ranní mlhu, jejich velitel se lehce přehoupl přes střelami poškozený kovový bok vozidla. Klekl si na koleno vedle zadního pásu, napjatě čekal a cítil, jak se mu do kalhot vsakuje ranní rosa.

Světla se přibližovala. Mozek mu běžel na plné obrátky a srdce zběsile bušilo, zatímco je počítal. Jedno...

dvě... tři... čtyři. Čtyři nákladáky pomalu mířící k nim.

Napětí v něm přímo praskalo. Odbočí na malé blátivé křižovatce dvě stě metrů před nimi, nebo budou pokračovat po vedlejší cestě a čelně se srazí se třemi polopásovými obrněnci s nyní zhasnutými světly a vypnutými motory?

Čtyři nákladáky se pořád blížily. Řidič vedoucího vozidla ještě víc zpomalil. Untersturmführer přikrčený v trávě cítil, jak se mu na zádech tvoří kapičky studeného potu. Pozvedl samopal. Zahlédli je? První nákladák přibrzdil. Slyšel skřípot tvrdých pneumatik na mokrému povrchu vozovky. Rychle zalehl. Přes místo, kde měl před chvílí hlavu, přejely tenké modré paprsky. Pancéřová granátníci v obrněncích ztuhli. Untersturmführer ztěžka polkl, ale první nákladák už odbočoval. Vydaly se druhou cestou a řidič je nezpozoroval, protože opět zrychloval. Ostatní ho jeden po druhém následovaly, zatímco se vydešený důstojník horlivě modlil, aby i jejich řidiči byli tak nepozorní jako ten první. Během několika minut zmizel zvuk motorů v dálce a všude se opět rozhostilo ticho, až na pomalý klapot amerického kulometu daleko na západě. Untersturmführer vydechl úlevou a prkenně vstal. Když se pomalu vracel ke svému obrněnci, ruce se mu lehce třáslly.

„Můžete znovu nastartovat,“ přikázal řidiči. Vyhoupl se nahoru a vyčerpaně se svalil vedle muže s poddůstojnickými prýmkami.

„No nazdar!“ vydechl snědý poddůstojník. „Už jsem si myslel, že nás načapali s kalhotama dole, poručíku.“ Jakmile se první obrněnec znovu rozkolébal úzkou vedlejší silnicí, důstojník souhlasně přikývl. „Ano, Feine,“ odpověděl poručík Wertheim anglicky, „máte ztracenou pravdu.“

Wertheim se podíval na hodinky. Skoro deset a mlha se stále drží, přesně jak slíbil Porterův ochočený meteorolog. Potěš pámbu za to, i když v mlze bude ztraceně složitě najít svou základnu – zničenou farmu na západním okraji města, o níž se Porterův muž v Cáchách dušoval, že je opuštěná a na sto procent bezpečná.

Stále horečně přemýšlel. Byli za nepřátelskými liniemi už čtyři hodiny a pořád nevěděl, kterému ze dvou postupů dát

přednost. V tomto posledním kole museli být maximálně obezřetní a přitom než se zvedne mlha a vyprší jim čas, museli být bezpečně v úkrytu.

Právě projížděli něčím, co vypadalo jako opuštěná samota. Wertheim si zachmuřeně říkal, že jejich pásy dělají na silnici pekelný rámus. Vrhł rychlý pohled na své muže. Byli stejně bledí a napjatí jako on, sledovali otevřená okna šedých kamenných stavení s připravenými zbraněmi, jako by očekávali, že se v nich každou chvíli objeví SS. Vedoucí vozidlo, získané stejně jako ostatní z trofejního skladu ukořistěných nepřátelských strojů, zahnuło za roh. V nejrůznějších nepřirozených polohách tam leželi mrtví američtí vojáci. Byl na ně nepěkný pohled, ale Wertheimovi se poněkud ulevilo, protože věděl, že to jsou mrtví ještě z předchozího výpadu, což znamenalo, že Němci v těchto místech od té doby ještě nebyli. Jinak by je pohřbili.

„Poručíku!“ ozval se Fein.

„Ano?“

„Támhle je Křížový vrch.“

Fein namířil špinavý ukazovák na kopec, jenž se náhle vynořil z pochmurného šera. „To je ten velký dřevěný kříž, o kterém nám říkal Porter.“

Wertheim zaostřil dalekohled. Všude kolem ležela mlha jako tlustý šedý koberec. Ale vrch z ní jasně vystupoval a jeho velký kříž byl nezaměnitelným orientačním bodem. Zvládl to, projeli německými liniemi skoro z jednoho konce na druhý. Němci stojící proti Velké červené jedničce budou někde poblíž kopce, možná jen něco přes kilometr. Byli na místě. Jejich statek už nemůže být daleko.

Zatímco žluté říjnové slunce začalo rozpouštět poslední zbytky mlhy, tři polopásová vozidla se pomalu proplétala úzkou hrbolatou prašnou cestou a přestrojení

Američané drželi zbraně v pohotovosti.

Ale jejich obezřetnosti nebylo zapotřebí. Když se blížili ke stavení s děravou střechou, viděli, že pole po obou

stranách jsou rozrytá dělostřeleckou palbou a také plná mrtvých Američanů z předchozího útoku. Ani tady Němci už dlouho nebyli, přesně jak jim Porter slíbil. Přes svůj zjevný bostonský antisemitismus akci naplánoval dobře.

O půl hodiny později stála vozidla v úkrytu a muži pojedli ze samoohřívacích konzerv, aby neprozradili svou přítomnost na zatuchlé opuštěné farmě nějakému zvědavému skopčákovi, který náhodou nemá nic lepšího na práci, než dalekohledem prohlížet pustou, bojem poničenou krajinu. Potom se uložili ke spánku. Ale Wertheim, třebaže byl unaven, nemohl usnout. Ačkoli věděl, že Porterův kontakt z Cách nedorazí dříve než za dvě hodiny, nervy mu po benzedrinu, který si vzal minulou noc, vibrovaly jako telefonní dráty. Nakonec to vzdal, ztuhle vstal a vyšel se vymočít ke zdi farmy.

Voják na stráži, který zaslechl, jak proud horké moči crčí po kamenech, se vynořil zpoza rohu. Když spatřil důstojníka, vyvedlo ho to z míry se a pokusil se salutovat a zároveň sklonit zbraň.

Wertheim se jeho dilematu usmál. „Opravdu si myslíte, že vám odpovím na pozdrav s ocasem v ruce, Rosené?“ zeptal se. „Není to přesně tak, jak se píše v předpisech, že?“ Rosen byl dvacetiletý rodák z Berlína, jehož otec byl v 1. světové válce kapitánem v pruském pěším gardovém pluku č. 4 a zemřel v Dachau, přestože si roku 1916 u Verdunu vysloužil „Modrého Maxe'“. Prudce se začervenal.

„Nevěděl jsem, že jste to vy, pane,“ řekl hloupě.

„Kdo jinej by to asi tak byl – Betty Grableová bez kalhotek? Nemůžu spát. Vzal jsem si moc prášků. Asi se podívám na ten kopec. Dokud budu pryč, velení převezme Fein. OK?“

„Ano, pane,“ postavil se Rosen do pozoru, jako by byl u

staré pruské gardy nebo při výcviku ve Fort Blissu, a ne hluboko za nepřátelskými liniemi při misi na život a na smrt. Wertheim si pověsil samopal přes rameno a ujistil se, že má na opasku stále pověšené dva granáty, načež vyrazil směrem ke kopci dominujícímu okolí a zkušeně skákal z úkrytu do úkrytu. Než se přihlásil k tomuto úkolu, byl vycvičeným a zkušeným důstojníkem pěchoty. K vojsku se dal, když se dozvěděl, že jeho poslední žijící příbuzná, sestra Rosie, zemřela v Terezíně na „srdeční slabost“. Tak alespoň zněla oficiální zpráva švýcarského Červeného kříže. Rosie, která byla na střední škole ve Vídni špičkovou atletkou a nejlepší amatérskou lyžařkou své věkové skupiny v celých Horních Rakousích! Toho dne se v něm něco zlomilo a Wertheim věděl, že už nikdy nedokáže být stejný jako dřív. Přestala ho zajímat budoucnost, i prosté přežití. Dokonce i přízemní povyražení jeho kolegů vojáků – ženy, jídlo, alkohol.

Jediná myšlenka, která se mu honila hlavou – kromě

¹⁾ Nejvyšší německý císařský řád *Pour le Mérite*; pozn. české redakce.

smutku nad Rosiinou památkou – zněla jak zabít co nejvíc Němců, než oni zabijí jeho.

Asi za dvacet minut ležel skrytý za nepojízdným nákladním opelem a dalekohledem obhlížel kopec. Volnou rukou si clonil čočky dalekohledu, aby se v nich neodrážely šikmé paprsky odpoledního říjnového slunce. Ale na vrcholku kopce pod velkým křížem nezpozoroval žádnou aktivitu, pouze tenký proužek modrošedého kouře, který mohl pocházet z ohně, na němž si nějaký neopatrný voják ohříval jídlo.

Nakonec to vzdal. Porter mu řekl, že kopec má hrát důležitou roli v nadcházejících událostech, ale veškeré

podrobnosti se mohl dozvědět pouze od jeho špiona v obleženém městě. Stejně opatrně jako se přiblížil se odplazil zpět ke statku za doprovodu postupně sílící odpolední dělostřelecké palby, ohlašující všeobecnou ofenzivu příštího rána.

Byl už skoro v úkrytu, když ho zvláštní šouravý zvuk přiměl pokleknout na koleno s připraveným samopalem.

Srdce se mu divoce rozbušilo. Někdo se nenápadně plazil vysokou trávou a kapradím západně od farmy. Olízl si vyschlé rty a uvolnil pojistku. Vetřelec, ať už to byl kdokoli, byl jen několik metrů od něj. Pozvedl zbraň.

Přímo před sebou viděl, jak se vrcholky keřů lehce vlní.

Byl tam.

Snažil se dýchat co nejtíšeji. Věděl, že pokud bude nucen střílet, nedokáže mířit přesně. Polkl a tiše zavolal:

„Dábel?“

Snad celou věčnost se nic nedělo, kromě toho, že kradmý plíživý zvuk utichl. Wertheim však cítil, že ve vysoké trávě někdo je, stejně napjatý a vystrašený jako on.

Zopakoval heslo v němčině a prstem svíral spoušť samopalu, připravený střílet, pokud by se mýlil. „Dábel?“

Vyplašený hlas se ozval snad dvacet metrů od něj.

„Dáblův pancíř.“

Wertheim se vyškrábal na nohy a tmavé oči mu zářily úlevou. „Tady!“ zvolal naléhavě.

Chvilí se nic nedělo. Potom se z trávy vynořil malý tlustý mužík s temnou modřinou na oku a s obličejem i přes panující chlad zalitým potem, oblečený v uváleném a zaprášeném... Šokovaný Wertheim poznal uniformu nacistické chátry z SA.

„To jsem já,“ řekl roztřeseným hlasem. „Kontakt plukovníka Portera z Cách.“

KAPITOLA 4

Přesně v devět hodin ráno 2. října zaútočili „Rooseveltovi řezníci“. Němečtí obránci severního křídla útok očekávali od chvíle, kdy začalo dělostřelecké ostřelování.

Přesto je útok na jejich linii opevnění zaskočil. Bez ohledu na to, jak dlouho sedíte a čekáte, vás útok vždycky překvapí. Ozvala se hlasitá exploze. První z bunkrů se divoce otřásl, jako loď uprostřed oceánu pod náporem bouře.

Následovala rychlá série výbuchů podél celé linie, bráněné druhořadými jednotkami Donnerových „žaludečních praporů“. Tu a tam obránci s popelavými tvářemi zpanikařili a pokusili se vyběhnout ven. Jejich poddůstojníci je okamžitě nadávkami a kopanci donutili vrátit se na místo.

Dělostřelecká příprava trvala dvacet minut. Ustala náhle a zanechala za sebou scénu zkázy a nepřírozené ticho.

Obránci napjatě zadržovali dech a přemítali, jaké hrůzy se na ně ještě snesou. Jejich důstojníci pozorovali dalekohledy šedou a zamlženou měsíční krajinu, nehybnou, mrtvou a zdecimovanou. Minuty ve zlé předtuše olověně odtíkávaly.

Náhle spustil palbu americký těžký kulomet jako velký rozzlobený datel. Půlpalcové střely začaly pleskat o silné betonové zdi opevnění. Pozorovatelé se instinktivně sehnuli, přestože byli dostatečně chráněni. Všude kolem se ozýval rachot dalších amerických těžkých kulometů, mířících na pozorovací otvory ve snaze obrannou linii oslepit.

„Připravte se!“ štěkali poddůstojníci. „Už jdou.“

Vojáci zaujali pozice. Cholerický velitel praporu, který přišel o polovinu břicha u Stalingradu, zatočil ve velitelském bunkru klíčkou polního telefonu a vychrlil na velitele dělostřelectva zakopaného pět set metrů za ním:

„Zbavte mě těch zasraných amerických kulometů, ale rychle!“

Po chvíli se probraly k životu divizní houfnice. Vzduchem hvízdaly obrovité, půl metru dlouhé granáty, a dopadaly

na americký kulometný prapor. Jeden po druhém byly kulomety, lehce zaměřitelné podle plamenů šlehajících z hlavní, umlčeny. Pěchota, vyčkávající ve vysoké trávě na břehu potoka tekoucího podél linie opevnění, zůstala bez ochrany. Ale teď už ji nemohlo nic zastavit.

Důstojníci vyskočili na nohy. Zazněly píšťalky. Vztekli rudolící seržanti vyřvávali rozkazy a kopali do těch, kteří se hýbali příliš líně.

„Poklusem!“ zavelel velitel praporu.

S přenosnými lávkami, po nichž se měli dostat přes vodu suchou nohou, se těžce vláčeli podmáčeným řepným polem. Nehybný terč je lépe zasažitelný než pohyblivý, vtloukali jim do hlav důstojníci během výcviku pro velký útok. Nyní se vojáci chovali podle této teorie.

Mladý podporučík s postavou fotbalisty vyrazil vpřed v čele ostatních a lávku si pevně tiskl na prsa. Skočil do vody a plácl jí na místo.

„Tady máte ten váš pitoměj most!“ křičel na muže za sebou.

V příští vteřině ho zasáhla německá kulka a muž se svalil do proudu. Jeho přilba se kutálela po břehu.

Němečtí kulometníci spustili palbu. Zkosili první vlnu Američanů, jejichž krev obarvila špinavou vodu v potoce do červena. Nastoupila druhá vlna, využívající padlých jako mostů. Bez skrupulí dupali po jejich prostřílených, krvácejících tělech.

Chvíli se nacházeli v mrtvém úhlu. Potom za děsivého řevu vylezli na druhém břehu potoka. Mezi nimi bylo půl tuctu vojáků se zvláštními neforemnými válci, které jim za běhu poskakovaly na zádech.

„Ježíšmarjájosef!“ hlesl jeden z Němců. „Plamenomety.“

„Zavři tu svou pitomou bavorskou tlamu!“ okřikl ho vztekle důstojník, aniž odtrhl oči od pozorovacího otvoru.

První plamenomet zahučel. Zatímco muži po jeho pravici i levici kropili nejbližší bunkr ze samopalů, aby ho kryli, vyběhl

plamenometník bezpečně kupředu, protože bunkr byl momentálně oslepený. Ve vzdálenosti deseti metrů stiskl kohoutek té strašlivé zbraně. Z hlavně vyšlehl dlouhý jazyk modročerveného plamene s olejově hnědým nádechem a ovinul se kolem bunkru.

Pak opět zhasl a zanechal po sobě na betonu kouřící černou skvrnu. Tráva před vojákem zmizela. Znovu stiskl spoušť. Plamen opět hladově objal bunkr. Dopředu přikrčeně vyrazil další americký voják s náloží volně pověšenou na třímetrové tyči. Obratně prostrčil výbušninu nejbližší střílnou. Ozvalo se tlumené zapraskání a nato křik. Ze střílny se vyvalil hustý černý kouř. Američané čekali. Ze zadních dveří bunkru se náhle vypotácela zčernalá postava bez vlasů s rozedraným oděvem a držela ruce vysoko nad hlavou.

„Kamerad... Kamerad, „ skřehotal voják chabě.

Muž s plamenometem se napřímil. Podle Němcových holínek poznal, že je to důstojník. Mohl mít luger, a za lugera byl na černém trhu na pařížském Pigalle pěkný balík. Ztěžka vyběhl směrem k němu, aby se k pistoli dostal dřív než ostatní, ale v té chvíli důstojník vystřelil.

Američan bez hlesu padl.

„Zabil Smittyho!“ vykřikl rozezlený hlas. „Ten zkurvysyn zastřelil Smittyho!“

Dobře tucet mužů otočil své zbraně na německého důstojníka. Jeho tělo se pod zásahem koncentrované palby ve vzduchu otočilo. Američané vyběhli vpřed a nasypali do šhubajícího se těla zbytek zásobníků. Stále rozlícení házeli granát za granátem do otevřených dveří bunkru.

Po krátké chvíli už zevnitř nevycházel žádný zvuk.

Útok pokračoval. V jedenáct hodin zdolali američtí pěšáci první linii opevnění. Žaludeční prapor byl zničen, bunkry a jejich ochranné zákopy se topily v krvi.

Všude ležela zmrzačená těla Američanů i Němců. A ve

strašidelném kouři halícím zemi pod sebou, v druhé linii obrany, se zhroutil německý velitel, když mu bodák projel krkem.

Na Donnerově velitelství v hotelu Quellenhof na okraji města bylo všechno vzhůru nohama. Štábní důstojníci s mapami sevřenými v pěstěných rukou běhali sem a tam po chodbách, jimiž kdysi kráčeli uhlazení postarší hosté ke koupeli. Na dvoře neustále příjížděly a odjížděly spojky na motocyklech, jejichž dlouhé kožené kabáty byly odshora dolů pokryté bahnem. Poddůstojníci SS v černých uniformách štekali rozkazy na své muže, aby se seřadili a připravili se k okamžité akci.

Ale nezdálo se, že by von Dodenburg, který podobnou situaci zažil za posledních pět let války mnohokrát, sdílel Donnerův neklid.

„Generále,“ řekl rozhodně a poklepal na velkou nástěnnou mapu. „Průlom u Rimburgu nemůže být hlavním útokem. Podívejte se na vzdálenost, kterou Američané musí urazit, než se dostanou k městu.“

„Ale, von Dodenburg,“ nesouhlasil Donner, „sypou muže do mezery, kterou si vytvořili. Naši pozorovatelé jsou silně otřesení, to uznávám, ale tvrdí, že frontou prošly nejméně tři americké prapory a jeden ze zajatců tvrdí, že se na útoku podílí celá 30. pěší divize včetně podpůrných jednotek.“ Von Dodenburg souhlasně přikývl. „O tom nepochybují, generále. Ovšem je Rimburg jejich *Schwerpunkt*¹⁾!“ Sám si odpověděl. „Rozhodně ne.“ Ukázal na mapě na oblast kontrolovanou 1. divizí generála Húebnera. „Tudy přijde jejich hlavní útok. Jsou tu koneckonců skoro na předměstí Cách.“ „Ale dosud se nepohnuli, von Dodenburg,“ oponoval Donner, vyndal si skleněné oko a jal se je čistit.

¹⁾ Německý termín pro „těžiště náporu“, zavedený von Clausewitzem; pozn. české redakce.

„Na severu naproti tomu museli od rána postoupit určitě o kilometr. Co s tím hodláte dělat?“

Von Dodenburg se zhluboka nadechl. „Podstoupím kalkulované riziko, pane generále. Pokud přesunu Wotan tam a Američané zaútočí na jižním křídle, bude to konec. Můžete se s Cáchami rozloučit. Nemám dost mužů, abych zastavil generální útok na dvou frontách.

Rimbura pro mě znamená menší zlo.“

Donner chvíli zamyšleně skřípal žlutými umělými zuby.

„Dobrá, von Dodenburgu, dělejte jak chcete. Wotan počká, jak se vyvine situace na druhém křídle. Ale co když se mýlíte?“

Von Dodenburg se nuceně usmál. „Potom se, milý pane generále, budeme plácát ve sračkách – velmi hluboko.“

Celé odpoledne pokračovali „Rooseveltovi řezníci“ v náporu na Rimbura, proráželi další a další otvory v Donnerově frontě a nutili jeho druhořadé jednotky k ústupu do nových pozic. Pole všude kolem byla plná kráterů, tráva sežehlá a zdupaná. Opuštěné rozstřílené statky nesly znaky rot a praporů, které už neexistovaly.

Venkovské silnice byly lemovány alejemi pahýlů stromů a rovněž byly pokryté krátery jako boláky ošklivé nemoci. Třicátá pěší divize utrpěla opravdu silné ztráty. Někteří z nováčků přidělených od doplňovacích útvarů a vržených do bitevní vřavy po méně než třítydenním výcviku to zchytali do pěti minut od nástupu do boje. Jiní přežili celé odpoledne a zjistili že velí četám, z nichž zbylo pět nebo šest mužů.

Hobbse však ztráty neznepokojovaly. Rozložitý generál důvěrně prohodil ke svému štábu: „Chlapi mají dobře našlápnuto. Už tam skoro jsme. Němec se dekuje. Až padne tma, pustí si do gatí.“ V soukromí začal sepsávat komuniké na ráno, hemžící se velikášskými frázemi typu „v souladu se slavnou tradicí 30. americké pěší divize... poprvé v historii

pozemních bojů... jedinečné v dosavadní historii Armády Spojených států“. Právě se dostal k: „a říkám vám, důstojníci a mužstvo 30. americké pěší divize – tento den vás sleduje celá Amerika“, když ho jeden z pobočníků zavolal k telefonu. Volal plukovník Sutherland ze 119. pěšího pluku. Sutherland si nebral servítky. „Generále,“ vychrtil naléhavě, „skopčáci nás u Rimburgu zastavili.“ „Co se stalo?“ „Můj hroť narazil na půl tuctu mobilních flaků'. Celý čelní prapor uvízl na území o rozloze pěti set čtverečních metrů. Jakmile někdo vystrčí hlavu, přijde o ni.“ Zadržte, Sutherlande, zadržte!“ konejšil ho Hobbs. „To spravím. Divize má k dispozici 9. peruť taktického letectva 1. armády. Během hodiny tam máte střední bombardéry.“ „Asi by je to chtělo,“ odvětil Sutherland suše. „Protože jestli ne, brzy toho ze 119. moc nezbude. Končím.“ „Rozumím a končím,“ řekl Hobbs formálně a pomyslel si, že hoši venku nikdy nevidí celek. Proto vždycky zpanikaří, když se něco zvrtné. Obrátil se k pobočníkovi. „Zavolejte mi letectvo – a rychle.“ Dvumotorové mitchelly se přihnaly rychlostí 500 km/h. Přivítalo je štěkání flaku. Jeden z bombardérů ve vzduchu vybuchl. Když se rozptýlil černý kouř, vše co z něj zbylo, představovalo utržené křídlo snášející se k zemi jako padající list. Pokračovaly však dál, dokud nedosáhly frontové linie. Z jejich stříbřitých útrob začala padat smrtící černá vejce. Američtí vojáci šťastně hleděli vzhůru a nedbali na nepřátelskou palbu. „Dělejte, hoši!“ volali. „Dejte jim co proto!“ Ale nadšené výkřiky jim ztuhly na rtech, jakmile spatřili, jaký směr bomby nabírají. „K zemi, chlapi!“ vykřikl ostře mladý důstojník a zalykal se strachem.

1) Obrněná pásová vozidla, vyzbrojená čtyřmi protiletadlovými kanóny ráže 20 mm; pozn. autora.

Bylo však pozdě. Veškerý náklad bombardérů dopadl do amerických pozic. Pěšáky zachvátilo peklo. Z celého čelního praporu zbyli jen mrtví nebo umírající. Zoufalí důstojníci nevšímaví k létajícím střepinám se vztyčili a vysoko k nebi vystřelili barevné světlice. Němci zakopaní pouze nějakých dvě stě metrů od nich okamžitě zareagovali. Vypálili světlice stejné barvy, neboť správně usoudili, že američtí piloti nad nimi budou považovat první výstřely za trik, odvádějící je od jejich cíle. Bojiště zahalil hustý žlutý dým a 119. pluk už nemohlo nic zachránit. Za soumraku se Hobbsův postup nadobro zastavil a přeživší ze 119. pluku, šokovaní a zahořklí, proklínali 9. peruť jako „americkou luftwaffe“. Hobbs nařídil vyšetřování.

V Cáchách se nervózní von Dodenburg dozvěděl o neúspěchu Hobbsova útoku teprve mnohem později. Celé dlouhé odpoledne, kdy nepřátelská dělostřelecká palba dopadala blíž a blíž a na Donnerovo velitelství proudily znepokojující zprávy o pokračujícím americkém postupu, přemítal, jestli učinil správné rozhodnutí. Dvakrát se spojil s hlídkou na kótě 239, která pozorovala pozice Velké červené jedničky, a ptal se, co je nového.

Ale zpráva pozorovatelů byla stále stejně lakonická. „U nás nic nového, pane standartenführere. Pokud nechcete vědět, kdo z Amíků dostal sračku a pořád běhá na latrínu.“

O informace toho druhu von Dodenburg nestál. Začalo se stmívat. Na úseku 1. americké divize se stále nic nedělo. Uvažoval, jestli se nedopustil zásadní taktické chyby. Donner nic neříkal, ale jeho skelný pohled naznačoval, že si něco takového myslí. V půl šesté, kdy začalo další americké bombardování Starého města,

vyhlásil svým pancéřovým granátníkům pohotovost. Měli zůstat u obrněných vozidel, připravení k okamžitému nasazení proti 30. divizi. Jakýsi vnitřní hlas mu ale našeptával, aby nic neuspěchal. Poslechl jej.

V šest večer se rozhodl, že se musí pokusit zjistit, jaké má velitel Velké červené jedničky záměry. Povolal do své kanceláře Schwarze.

„Schwarzi, hodlám převzít hlídku na kótě 239. Je odtamtud vidět celá americká fronta. Přestože je tma, měl bych vidět jakékoli větší soustředění sil.“

Jednoruký sturmbannfuhrer, který věděl, že se jeho velitel celé odpoledne potí, přikývl na souhlas. „Myslím že máte pravdu, pane standartenfuhrere, je tu ale ještě jedna věc. Rád bych šel s vámi. Je mi špatně z toho, že jen sedím na prdeli tady na velitelství.“

Von Dodenburg se rychle rozhodl. „Dobrá, pojedete vy, Matz jako řidič a Schulze jako tělesná stráž. Když už jsme u toho, kde je Schulze?“

Ale obr Schulze nebyl nikde k nalezení. Nebyl ani v kuchyni, kde by se oddával své druhé nejoblíbenější činnosti – žebrání o jídlo.

Nakonec se Matz nabídl, že se po něm poohlédne.

„Myslím že vím kde je, pane standartenfuhrere,“ vrhl na von Dodenburga vědoucí pohled.

Velitel se lehce pousmál. „Neříkejte mi to, Matzi, dovedu si to představit. Ale řekněte mu, jestli se u mě nebude do třiceti minut hlásit v plné výstroji, bude z něj nejnešťastnější vojín v úderné jednotce Wotan.“

„Tak tady to máš, ty nadrženej hřebce,“ uzavřel Matz, když předtím jediným nedbalým máchnutím ruky odstrčil stranou flouštíka z SA. „Hledal jsem tě všude.“

„Vypadni!“ řekl Schulze beze zloby. „Nevidíš že mám práci, ty zakrslej zahradní trpaslíku?“

Až na opasek s pistolí a bagančata byl nahý. Vždy prohlašoval, že dobrý voják je připraven jít do boje – nebo do postele – kdykoli. A Matz viděl, že velký Oberscharfuhrer je připraven na obojí. Mohutnou rukou stiskl více než kypré ňadro blondýny a vrazil jazyk do jejího levého ucha.

Funícího Matze se zarudlým obličejem si nevšímal.

„Schulze,“ naléhal Matz, „hod' na sebe hadry a pojď. Potřebujou tě!“

„Neřikal jsem ti vypadni?“ zamumlal Schulze. „Dneska nemám chuť na trojku. Sedni si do kouta a obšťastni Anču Dlaňovou. Nebo sis zase pochroumal zápěstí?“

Matz urážku ignoroval. „Schulze, velitel vyráží ven.

Chce, abysme jeli s ním. Jedeme na nějakou kótu 239, ani nevím kde to je – ty, já, velitel a ten magor Schwarz.

Tak dělej!“

Schulze pustil prso prostitutky. „Matzi, ty kreténe, proč jsi mi to neřek hned?“

„Říkal jsem ti to, ty vole. Ale neposlouchal jsi mě.

Ted' koukej pohnout prdelí, ať jsme odsud, než nám velitel utrhne koule!“

Schulze si pevně připnul přilbu, otočil se k děvče a obřadně se sklonil nad její mozolnatou rukou, jako by byl hrdinou v nějakém vídeňském filmovém muzikálu, jež byly toho podzimu v Říši tak populární, a ona váženou paničkou.

„Madam,“ zašveholil, „obávám se, že vás musím opustit.

Trubky dují a bubny víří. Mé místo je na bojišti, kde pojedu v čele svých mužů. Prosím, abyste mi po tu dobu zůstala věrná. Slyšte, děla již burácejí.“ Nadzvedl levou nohu a vypustil jeden ze svých proslulých pšouků.

Hlasem opět normálním dodal: „A nezapomeňte držet kolena zkřížená, dokud se nevrátím. Nechci, aby se mezi ně dostal ten hřebec ze zadního voje.“

Za bouřlivého smíchu se nahý, tak jak byl, vyhrnul na ulici s oděvem nedbale zmuchlaným pod paží, a Matz za ním kulhal, jak nejrychleji dokázal.

Príslušník SA vyčkal, až dusot jejich těžkých bot na dlažďení nadobro odezněl. Potom se zvedl. „Jdu ven,“ řekl.

Dívky nereagovaly.

„Říkal jsem, že jdu ven,“ opakoval.

„Jasně, jasně,“ zamumlala rozparáďená blondýna, zaměstnaná oblékáním svých černých kalhotek. „Jdi si kam chceš. Nemysli si, že mi kvůli tobě pukne srdce.

Vypadni!“ Odvrátila se od něj, jako by byl méně než švábi, kteří šplhali po rozpraskaných betonových stěnách sklepa.

Mužík z SA zaťal pěsti. „Krávo!“ zaklel polohlasem.

„Jen počkej! Už brzy budeš zpívat jinou písničku.“

Ale včas se ovládl. Zapnul si límec, odhrnul zatemňovací závěs a vyrazil do narůžovělé noci. Židáčci budou velice vděční za informaci o standartenfuhrerovi SS Kuno von Dodenburgovi – velice vděční!

KAPITOLA 5

Matz řídil malý vojenský volkswagen kolem řídkých řad domů lemujících venkovskou silnici a Schulze podezíravě sledoval zdánlivě opuštěnou ulici s prstem na spoušti schmeisseru. Při sebemenším náznaku pohybu by okamžitě střílel. Přestože byli stále daleko za frontou, měl nedobrý pocit, že se děje cosi podezřelého.

„Co je to s vámi, Schulze?“ tázal se von Dodenburg sedící vedle něj. „Jste nervózní?“

„Jistěže ne, pane standartenfuhrere,“ pronesl rozhodně Schulze. „Ale opatrnosti není nikdy dost. A nerad bych vjel přímo mezi americké pozice.“

„Cože? A přišel tak o všechnu tu opravdovou kávu a opravdové cigarety, které nám neustále slibují ve svých letácích?“

„To svoje opravdový kafe a cigarety si můžou rovnou strčit do těch svých tlustých amerických zadků,“ zavrčel

Schulze.

Vůz projel samotou. Nad klikatou silnicí mířící na vrchol kopce viselo podivně nepřírozené ticho, přerušované jen neustálým hřměním těžkých zbraní v dálce. Projeli čímisi, co kdysi bylo hustým borovým lesem. Nyní se stromy válely po zemi a německý konvoj, který se mezi nimi skrýval, byl rozmetán po okolí – převržené nákladáky, vyhořelá osobní auta, rozstřílené obrněné vozidlo, dosud temně rudě žhnoucí – a všude kolem mrtvá těla.

„Och, moje bolavá záda!“ zasténal Matz za volantem.

„Tady je pečenýho masa, že by nasýtlo půlku wehrmachtu na tejdén dopředu.“

„Budte zticha!“ okřikl ho von Dodenburg, konsternovaný pohledem na půl tuctu těl ležících v příkopu u silnice, na uhel spálených a scvrklých do velikosti malých dětí. „Tihle chudáci byli vaši spolubojovníci!“

V rozpačitém tichu mířili vzhůru na vrchol hrozivě se rýsující proti narůžovělé obloze nad bojištěm. Schulze polkl a olízl si vyschlé rty v marné snaze potlačit nepříjemný pocit. Věděl, že něco přijde – že něco je špatně.

Ale krk by na to dát nemohl.

Poručík Wertheim nalíčil past na úzké silnici vedoucí na Křížový vrch velice pečlivě. Rozptýlil své muže do příkopů podél obou okrajů silnice a až do vzdálenosti dvaceti metrů od ní. Až se ten skopčácký důstojník objeví a zpomalí v prudké zatáčce, kterou pro léčku vybral, jeden z jeho vojáků se vyplíží z křoví a položí za autem řadu Hawkinsových granátů. I kdyby se Němec probjoval z pasti a snažil se uniknout zpět, jeho vozidlo na něj najede. Zajistil se i pro případ, že by skopčák pojal podezření a snažil se léčku objet. Jak řekl Feinovi:

„Chlapci mu dají, co si ten parchant zaslouží – břicho plný dobrýho americkýho olova!“

Stejně tak se ale musí ujistit, že dopadl správného člověka.

Úspěch Velké červené jedničky závisel na tom, jestli zabijí velitele pluku SS. Podle Portera byla úderná jednotka Wotan jediným skutečně bojujícím útvarům v Cáchách. Bez něj se celá obrana zhrouť a Huebnerovi hoši pak dokáží dobýt město se zavřenýma očima a jednou rukou přivázanou za zády.

„Tak jak to uděláme, Feine?“ otázal se hřmotného zarostlého seržanta, když vybrali místo pro přepad.

„Vy a já si ho musíme obhlédnout. Tímhle ho zastavíme,“ ukázal na červenou lucernu a nahrubo spíchnutou německou dopravní značku, na níž pracoval přes noc v dočasném úkrytu. „Jakmile zjistíme, že je to náš chlapík, zařveme na chlapy a rychle jdeme k zemi. Hádám, že se pokusí prorazit vlevo nebo vpravo. Víme, co se v tom případě stane.“

Fein rozvážně přikývl. „Ano, poručíku, to bude jeho konec.“

„Přesně tak, vojáku.“

Jenže poručík David Wertheim neznal chlapy z Wotanu. Čas se vlekl. Dvakrát zažili falešný poplach. Poprvé to byla kolona vozů tažených koňmi, plahočící se do stoupání se zásobami pro muže na vrcholku, jejichž němečtí kočí s ocelovými přilbami na hlavách se jasně rýsovali proti noční obloze. Pro Wertheima to byl zvláštní pocit krčit se tak blízko nich, zatímco Němci procházeli kolem aniž by tušili, že je sledují lidé, které kdysi vypudili z vlasti tak krutě, že jejich největší touhou bylo pobít co nejvíc jejich kamarádů. Půl hodiny po nich prorachotil kolem motocykl, jehož jezdec v dlouhém koženém kabátě měl na bříse pověšený tlustý pytel. Pak nastalo ticho.

Asi v osm, když dělostřelecká palba Velké červené jedničky zesílila, zaslechl Wertheim vzdálený, ale jasný zvuk motoru auta, šplhajícího do kopce. Dloubl Feina do žeber.

„To můžou být oni. Varujte chlapy!“

Fein strčil do pusy dva prsty a pronikavě zapískal.

Čekající muži ukrytí za stromy zaujali svá místa. Voják s

pásem granátů vzadu se přikrčil za stromem, připraven vyplížit se ven a odříznout zpáteční cestu, jakmile nic netušící nepřítel projede kolem. Wertheim sevřel v potíci se dlani terč prikazující zastavení.

„Připravte svítilnu, Feine,“ sykl se sevřeným hrdlem.

„Rozkaz, poručíku!“

Burácení motoru se blížilo. Wertheim cítil, jak mu zběsile buší srdce. Ztěžka polkl a snažil se uklidnit. Na chvíli to pomohlo. Potom se mu srdce znovu hlasitě rozbušilo, až si myslel, že to Fein přikrčený vedle něj musí slyšet. Náhle se zpoza ohybu cesty vynořil volkswagen a zalil ho jasný svit jeho čelních světel.

„Světlo, Feine!“ zvolal a současně pozvedl terč.

„HALT!“ otočil se směrem k přijíždějícím.

Matz dupl na brzdu. Pneumatiky zakvílely a vůz zpomalil.

Wertheim stiskl spoušť samopalu. Nic. Zbraň se zasekla.

„Feine,“ ječel, „sejměte toho bastarda, rychle!“

Fein si klekl na koleno a zamířil karabinu. Příliš pozdě. Matz, krvácející z rány na rameni, zareagoval jako všichni z Wotanu, vycvičení krvavou partyzánskou válkou v Rusku, kde každá vedlejší silnice mohla být potenciální pastí. Za zmatených nadávek zařadil rychlost a přikrčil se za volantem. Schwarz vedle něj vztekle vypálil ze schmeisseru. Von Dodenburg a Schulze na zadních sedadlech, oba znali partyzánské taktiky, začali automaticky střílet mezi stromy, každý na své straně. Zcela nečekaně se Matz rozjel přímo kupředu.

Wertheim mrštil nepotřebným samopalem po vyjícím volkswagenu a v poslední chvíli uskočil stranou. Jeho zástupce nebyl tak rychlý. Žalostně vyjekl, když ho čelo vozu hrubě nabralo. Nato upadl na zem a půldruhatunový stroj ho přejel. Levé kolo rozmačkalo jeho vousatý obličej na kaši.

„Vy sadistický svině!“ křičel Wertheim a po tvářích mu stékaly slzy vzteku. Zuřivě hmatl po granátu zavěšeném na

opasku. Zprava vystřelil panzerfaust, ale příliš chvatně a bez míření. Střela zasáhla silnici několik metrů od vozidla. Vyletěla sprška jisker, raketa poskočila a zasáhla zadní nápravu vozidla.

Pneumatika explodovala a vůz se smýkl ke straně.

Otočil se o půlkruh, přičemž vysypal své pasažéry na hromadu na silnici.

Ale veteráni z Wotanu zareagovali rychleji než muži cílající v příkopu. Za neustálého střelení rychle vyskočili. Na Schulzeho zaútočil voják podobné postavy. Schulze uskočil stranou a rychle ho sekl do krku. Další vyběhl na Matze se samopalem pevně přitisknutým k boku.

Matz, vyjící bolestí a rozlícený, že byl počtvrté raněn, sehnul hlavu a nabral ho jako rozzuřený býk. Muž upadl a těžce oddechoval. Matz se sehnul, popadl ho za uši a udeřil jeho hlavou o dláždění.

„Sem, krucinál, sem pojďte!“ křičel zběsile Wertheim, ale čtyři esesáci začali ustupovat do lesa, přičemž pálili v krátkých mířených dávkách. Bylo to pošetilé.

„Dostaňte toho hajzla, Schulze!“ vyštěkl von Dodenburg přes rachot schmeisserů.

Schulze vyběhl vpřed, zatímco ostatní tři ho kryli.

Systematicky otáčeli příkrčená těla vlevo a vpravo, kropili temnotu mezi stromy a drželi útočníky na uzdě.

Wertheim hodil granát, který neškodně vybuchl daleko za hromotlukem běžícím k němu a pouze ho na krátký okamžik ozářil oslepujícím bíločerveným světlem.

Sáhl do boty, v níž měl ukrytý nůž. Ale jeho třesoucí se prsty jej nenahmataly. Sto kilogramů trénovaného svalstva do něj vši silou narazilo. Jakmile ho těžká okovaná bota kopla do brady, vydal jen přidušený sten. Před očima se mu rudě zatmělo. Ještě cítil, jak si ho obr hází jako pytel přes rameno. Nato poručík David Wertheim ztratil vědomí.

Operace Černá hlídka se nezdařila.

KAPITOLA 6

„Ty nečistý židovský prase, prober se, dělej!“ hřměl kovový hlas. „No tak, ty hromado sraček, otevři oči!“

Hlas přicházel jako by z veliké dálky, ale jasně z něj číselo planoucí nenávisť. Nebylo pochyb, že je vězněm v německých rukou.

Wertheim pomalu pohnul hlavou. Zdálo se mu, že ji má dvakrát větší. Přejel si rukou po obličeji. Ucítil něco teplého a vlhkého. Otevřel oči a civěl na dlaň. Byla potřísněná krví – jeho krví. Zvedl hlavu. Pohled mu padl na rozmazaný obraz Adolfa Hitlera. Potom na obličej – příšerný znetvořený obličej, jehož jedna polovina vypadala, jako by ji ohlodalo divoké zvíře. Znovu zavřel oči.

„Schwarzi!“ zaskřehotal hlas, který ho probudil.

„Otevřte mu oči.“

Okamžik nato mu na nepřipravené tváři přistála pěst; zdálo se, že snad musí být z ocele. Wertheim se i s židli, na níž seděl, rozmázl o zed'. Těžká bota mu zlámala žebra. Vykřikl bolestí. Snažil se nenapínat svaly, aby ho kopance bolely co nejmíň. Zdálo se to nekonečné. Cítil, jak uvnitř začíná krváčet.

„Děkuji, Schwarzi,“ řekl hlas. „To stačí.“

Muž, který ho kopal, rozdychtěně funěl. Neuposlechl hned, takže kovový hlas musel svůj rozkaz opakovat.

Teprve potom kopance ustaly. Wertheim ochable ležel a z koutku úst mu vytékala teplá krev.

„Dobrá. Posad'te ho zpátky na židli.“

Velké ruce ho popadly, jako by byl dítě, a zvedly ho na židli. Znetvořený obličej se k němu znovu naklonil.

Zápach fekálií byl nesnesitelný. Zakuckal se. Ale tvář netvora se nepohnula. Skleněné oko se do něj nehybně zavrtávalo.

„Takže, ty zasranej Žide,“ řekl kovový hlas bez jakýchkoli emocí. „Teď ti položím několik otázek a ty mi na ně odpovíš

– a hezky rychle!“ Aby svá slova zdůraznil, popadl Němec Wertheima za nakrátko ostříhané vlasy a přitáhl si jeho rozbitý obličej těsně k svému. „Rozumíš?“

„Jsem americký důstojník – to je vše, co mohu říci,“ bolestivě zasténal Wertheim a do očí se mu hrnuly slzy, jak ho Němec tahal za vlasy.

„Jsi Žid, narozený ve Východní Marce¹, a nemáš naprosto žádný práva. Můžeme si s tebou dělat co chceme.

Za druhé, když jsme tě chytili, byl jsi oblečen v německé uniformě. S tím nemůže nic udělat ani ten posranej švýcarskej Červenej kříž.“

Wertheim nic neříkal. Mozek mu horečně pracoval, snažil se najít východisko. Ale věděl, že je v beznadějně situaci. Byl špion.

Zohavený tazatel jako by mu četl myšlenky. „Chápeš to, že jo, židáku? Tady jsi míň než nikdo. Chodící mrtvola. Zbejvá ti jen se rozhodnout, jakým způsobem chcípneš.“

„Jak to myslíte?“ procedil Wertheim přes krví zalité rty.

Donner uvolnil sevření jeho vrabčího hnízda. „Jestli zemřeš jako člověk, nebo budeš umučen k smrti jako ubohé zvíře, Žide.“

Wertheim velmi dobře rozuměl. Ale jeho nenávist byla silnější než strach. Vzpomněl si na Rosii, jak krásně vypadala, než ji pohltil chřtán koncentračního tábora s výsměšným nápisem ARBEIT MACHT FREI nad bránou. „Samozřejmě vím co tím myslíš, ty zrůdo!“ vykřikl divoce. Strach i planoucí hněv se v něm splašily. „Zrůdo... zrůdo... zrůdo!“ křičel pořád dokola.

¹⁾ *Nacistické označení Rakouska po jeho připojení k Říši v roce 1938; pozn. autora.*

Nakonec už toho měl Donner dost. Pokoušel se ovládnout, cítil, jak v jeho zmrzačeném těle bublají výkaly, jak ho přepadl vztek. „Schwarzi, Schulze,“ zahřměl, „zarazte to židovský prase!“

Schulze si vyhrnul rukávy. „Dobrá, poručíku. Začneme počítat vaše zuby.“ Pozvedl mohutnou pěst. Ale než ji mohl vrazit do Weitheimovy rozbité tváře, Schwarz s ústy zkroucenými vztekem udeřil svou protézou jako palicí Wertheima do zátylku.

Poručík pronikavě vykřikl. Jako dva boxeři, bušící ve špinavé zastrčené tělocvičně s nacvičenou pečlivostí do pytle, začali oba esesáci mlátit do amerického důstojníka a ticho v místnosti rušilo jen jejich těžké oddychování a tlumené dopady pěstí na mučené tělo.

Vypadalo to, že to nikdy neskončí, ale chladný hlas nakonec řekl: „To stačí, pro tuhle chvíli už má dost.“

Funicí esesáci ustoupili stranou. Ten, který mluvil s hamburským přízvukem, si foukal na klouby, jako by ho bolely. Ten druhý, důstojník, tam stál bez hnutí a jeho nepřčetné černé oči plály nenávistí.

Z mlhy před očima se znovu vynořila ta strašlivá tvář.

Wertheim opět ucítil nesnesitelný zápach výkalů.

„Poslouchej, Žide,“ skřípal kovový hlas. „Jsem profesionálním policejním důstojníkem. Jsem jím po celý svůj život. Už třicet let pokládám lidem jako ty otázky a dostávám na ně odpovědi. Za starých dnů Výmaru jsme museli pracovat pomaleji. Ted' se naše metody poněkud urychlily.“ Pozvedl pěst, aby naznačil, co má na mysli.

„Ale v obou případech jsem ty odpovědi dostal – i od mnohem drsnějších chlapíků než jsi ty, židáčku. Rozumíš?“ Wertheim nic neříkal. Ústa měl stále plná krve z pahýlů, kde míval zuby. Donner se na chvíli odmlčel.

Uvažoval, jak má formulovat nejdůležitější otázky. Za ním, u okna, se mračil standartenfuhrer von Dodenburg.

Věděl, jak zásadní je dostat z toho hubeného židovského

důstojníka informace, ale takovéto metody se mu nelíbily. Odpověz už proboha, ať to máme za sebou, říkal si v duchu, rozzlobený na Židovu tvrdohlavost.

„A teď, co od tebe chci slyšet,“ pokračoval Donner.

„Za prvé kdy a kde má zaútočit 1. divize. Za druhé, kdo ti dodával informace o standartenführerovi von Dodenburgovi.“ Přitiskl obličej k Wertheimovu, nyní opuchlému jako balon. „Tak, židáku, co mi povíš?“

Z posledních sil a s vědomím, co to způsobí, si Wertheim odkašlal a plivl mu přímo do zohavené tváře.

Donner uskočil stranou bledý vzteky. Řval a plivanec mu stékal po tváři. „Schwarzi, Schulze, zpráskejte to zasraný prase!“

Proud ledové vody udeřil Wertheima do tváře. Přišel k sobě a překvapeně prskal. Několikrát rychle zamrkal.

Ale z důvodu, na nějž nedokázal přijít, se mu mlha před očima neprojasnila. Nedokázal je pořádně otevřít. Hleděl jen rozmazaně úzkými štěrbinami. Potom do jeho zorného pole vkráčely vysoce naleštěné boty. Zastavily se. Jak tam ležel v kaluži vody, jedna z nich se mu špičkou zaryla do boku. Zasténal bolestí.

„Jsi vzhůru, Žide, že ano?“ řekl kovový hlas. „Dobře, sladce jsme se prospali. A teď budeme hezky odpovídat na moje otázky. A žádný vytáčky. Schulze, naplňte to!“

„Je to nutné?“ ozval se ustaraný hlas někde v dálce.

„Nemůžeme být změkčilí, von Dodenburgu, na to není čas,“ odpověděl kovový hlas. „Závisí na tom osud města. Pokud se vám to nelíbí, můžete odejít, dokud tu neskončíme.“

„Ne, zůstanu tady.“

Pak bylo ticho, vyplňované jen šuměním vody. Wertheim se pokusil zvednout hlavu, aby zjistil, co se děje.

Ale neměl dost síly. Nakonec šumění utichlo.

„Už je plná, pane generále,“ hlásil hamburský přízvuk jednoho z mučitelů.

„Děkuji, Schulze. Dobrá, můžete začít.“

Muž s hamburským přízvukem patrně zaváhal, protože rozkaz zazněl znovu. „Schulze, řekl jsem, že můžete začít, člověče. Nerozumíte snad německy?“

„Ano, pane generále. Promiňte, pane generále.“

V příští chvíli popadla velká ruka Wertheima za zátylek a stlačila mu hlavu dolů. Napuchlými štěrbinami očí zíral na vodní hladinu. S hrůzou náhle poznal, co s ním chtějí dělat, a divoce vykopl nohou. Muž, který ho držel, ten pohyb očekával a lehce se mu vyhnul. V příštím okamžiku mu zatlačil hlavu pod vodu. Wertheim otevřel ústa a voda mu proudila dovnitř. Zoufale se snažil nadechnout. Voda mu zaplavila plíce. Kroutil se a bojoval jako smyslů zbavený, ze silného sevření však nedokázal uniknout. Pohltila ho ohlušující temnota. Když už si myslel, že se utopí, tlak povolil a poručík sebou tváří dolů pleskl na kachlíkovou podlahu, křečovitě zvracel vodu s krví a srdce mu tlouklo jako buchar.

„Budeš teď odpovídat na moje otázky, Žide?“ Do zlomených žeber se mu znovu zaryla těžká bota. Ale poručík už necítil bolest, jen všeobjímající úlevu, že může opět dýchat.

„Nemá to smysl, pane generále,“ řekl pruský hlas vyděšený stejně jako muž ležící na podlaze v kaluži krvavých zvratků.

„Nepovolí, a čas běží. Nechte ho být.“

„Povolí, von Dodenburgu, nebojte se. Nakonec vždycky povolí. Schulze, ještě jednou prosím – tentokrát o trochu déle.“

Nyní ho někdo popadl za nohy a hodil do vany. Spánkem narazil do dna. Před očima se mu míhaly krvavě červené hvězdičky. Bublínky vzduchu mu vyletěly od úst a Wertheimovy plíce se začaly plnit vodou. Zběsile sebou zmítal, jak se snažil vyprostit z hrozného sevření.

Povolil mu svěrač. Věděl, že se topí. Byla to už jen otázka vteřin. Do uší mu bušil smrtelný hluk. Za okamžik bude mrtvý. Vytáhli ho právě včas. Zoufale lapal po dechu, zvracel růžově zbarvenou vodu a křičel: „Budu mluvit... budu mluvit... nechte mě mluvit...“

A Donner, cynicky se opírající o zeď koupelny a pozorující bezmocnou trosku svého zajatce, se zasmál.

„Jednička zahájí útok zítra ráno v pět nula nula,“ šeptal Wertheim zastřeným hlasem s očima upřenýma na podlahu.

„Kde?“ vyštěkl Donner.

Wertheim neodpověděl ihned. Von Dodenburg výhružně nakročil kupředu.

„Kde?“ zopakoval otázku generál.

Wertheim ztěžka polkl. „Verlautenheide,“ zašeptal tak tiše, že museli napínat uši, aby ho slyšeli. „Je to poblíž...“

„Ano, to víme,“ odsekl Donner popudlivě. „To víme.“

Ale jaký je jejich cíl?“

Židovský důstojník, jehož silně rozbitý obličej byl jedinou velkou černozenou skvrnou, si olízl krvavé rty, jako by se zdráhal odpovědět. Donner k němu hrozivě naklonil svou zohavenou tvář a z jeho jediného oka šlehala nevyslovená hrozba.

„Křížový vrch,“ zašeptal Wertheim.

„Cože?“ vložil se do toho von Dodenburg.

„Kóta 239 – kde jste mě zajali.“

Von Dodenburg triumfálně pohlédl na Donnera.

„Samozřejmě,“ zvolal. „Kopec! Dominuje celému okolí.“

Pokud se tam setkají s třicátou divízi postupující od Rimburgu, odříznou nás od zásobování. Potom nás mohou dodělat, až jim na to zbude čas.“ Obrátil se ke Schwarzovi, jenž jako by nemohl odtrhnout pohled od tváře zlomeného zajatce. „Sturmbannfuhrere Schwarzi, vydejte rozkaz

pancéřovým granátníkům. Posílí obranu vrchu. Tankové roty ponecháme v záloze pro případ, že by Američané podnikli souběžný výpad na město.“

Schwarz se probral ze snění. „Ano, pane standartenführere,“ srazil podpatky jako prvotřídní voják, kterým ostatně také byl.

„Schulze, může Matz řídit?“ obrátil se von Dodenburg k rozložitému poddůstojníkovi. „Nebo je to s jeho ramenem zlé?“

„Jediná věc, která Matze zastaví, pane standartenfuhrere,“ řekl Schulze, jemuž se ulevilo, že už má tu špinavou práci s mučením za sebou, „je pořádná dávka vysoce výbušných granátů do koulí.“

Von Dodenburg neměl náladu na žerty. „Dobře. Přivezte velitelský tank. Pojedeme nahoru s pancéřovými granátníky. A ujistěte se, že mu zadýmovače fungují.

Nechci, aby nás tam nepřátelská pěchota zastihla bez jediného kouřového granátu – pro případ, že bychom se museli nenápadně stáhnout. Viděl jste, co nám ten jejich panzerfaust provedl s autem.“

„Nemusíte mi to malovat v barvách, pane standartenfuhrere,“ odvětil Schulze. Naposledy pohlédl na muže, jehož obličej pomáhal rozbít na cucky. „Chlapeček paní

Schulzový by docela rád vyšel z tyhle války se zdravou kůží.“ Vysekl árijský pozdrav a zmizel otevřenými dveřmi, následován o chvíli později Schwarzem.

Von Dodenburg si zamyšleně hryzal ret, zatímco se zezdola začaly ozývat první zvuky rychlého přesunu – hvízdání, rozkazy, vzteklé výkřiky.

„Pane generále, budu potřebovat posily pro případ, že se vedlejší útok změní v něco většího. Můžete uvolnit jeden ze svých žaludečních praporů, aby se přesunul proti americké 1. divizi?“

Donner zavrtěl hlavou. „Ne, von Dodenburgu. Musíte

vystačit s tím, co máte.“

„Mohu se umýt?“ přerušil je Wertheim.

Oba důstojníci SS se otočili. Na zajatce naprosto zapomněli.

Hlavu měl hluboce skloněnou, takže neviděli náhlé odhodlání v bolestí prostoupených krvavých očích.

Wertheim chabě ukázal na své kalhoty potřísněné výkaly.

Donner zavrtěl hlavou. „Na takový věci nemáme čas,

Žide,“ řekl stroze. „Kromě toho přece vůbec nezáleží na

tom, jak vypadáš. Během hodiny je z tebe mrtvola, hned

jak tady skončíme.“

Von Dodenburg hleděl na dojemnou lidskou trosku

– jak tam tak před nimi Wertheim stál, lehce se kolébal a z

rozedrané uniformy mu kapala voda. „Na konci chodby je

záchod.“ Poklepal si rukou na pouzdro s pistolí. „Můžete

tam jít a umýt se, ale nezkoušejte žádné pošetilosti.“

„Děkuji,“ zakrákal Wertheim, aniž zvedl hlavu. Obával se, že by ho pohled jeho očí prozradil.

Šoural se chodbou a za ním se táhla mokrá pěšinka.

Důstojníci SS ho sledovali, ohromení, že po takovém

zacházení vůbec ještě dokáže chodit. Von Dodenburg jako

první pochopil, co chce udělat.

„HALT!“ zahřměl.

Wertheim se belhavě rozběhl. Okno, které zahlédl z

místnosti, kde ho ti bastardi mučili, bylo jen deset metrů

daleko.

„Stůj, nebo střelím!“ křičel von Dodenburg a tahal pistoli z pouzdra.

Wertheim ze sebe vydal poslední zbytky energie.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak pálivá bolest prostupuje

zpřeráženým hrudníkem do zhmožděných plic. V okamžiku,

kdy von Dodenburg vypálil, se vrhl k oknu.

Střela se zaryla do zdi chodby metr od jeho hlavy. Do tváře

mu vletěly cihlová drť a omítka. Vztekle potřásl hlavou a

vrhl se vpřed. Temenem prorazil sklo. Řítil se k zemi a do

širokého okolí se rozléhal vysoký smrtelný výkřik. Na

dlážděný dvůr o čtyři patra níž dopadl rychlostí skoro sta kilometrů za hodinu. Náraz mu zlámal všechny kosti v těle, které se odrazilo od země jako gumový míč, než znovu dopadlo. Ještě sebou škubl ve smrtelných křečích a pak už jen ležel s rukama dramaticky rozhozenýma a slepě hleděl do temné německé oblohy, konečně mrtev. Vysoko nad ním dva důstojníci v černých uniformách hleděli ve zdráhavém obdivu na tělo osvětlené tenkým ledově modrým paprskem čelních světel velitelského tygra. Krev vsakující se do země vytvořila pod Wertheimovým tělem rudou hvězdu. Pak Schulze milosrdně zhasnul světla a všechno ztichlo, až na stejnoměrné vrnění dieselu královského tygra.

ČÁST TŘETÍ

VELKÝ NÁPOR

„Jsme SS, Schulze. Všude kam přijdeme, nás nenávidí a bojí se nás. A jednoho dne se tihle lidé, kteří se nás bojí a nenávidí nás, pokusí o odplatu za těchto posledních pět let.Co jiného nám tedy zbývá než bojovat?“

*Standartenfuhrer von Dodenburg
oberscharfuhrerovi Schulzemu, říjen 1944.*

KAPITOLA 1

Velký 155mm granát přerušil ranní ticho před rozbřeskem. „Zadky vzhůru – třikrát hurá Americe!“ hulákal Schulze vedle von Dodenburga a předklonil se. Granát s pekelným rámusem vybuchl dvě stě metrů od Křížového vrchu. Vysoko do vzduchu vyšlehly plameny a muže krčící se na vrcholku za královským tygrem zasypala sprška hlíny a kamínků.

„Symfonický koncert začal,“ poznamenal von Dodenburg sarkasticky.

Americký „Dlouhý Tom“ opět promluvil. Pozorovatelé pod křížem automaticky zatáhli hlavy. Další střela vymrštila vzhůru obrovský chochol kouře a hlíny sto metrů před nimi.

„Blíží se, pane standartenfuhrere,“ vykřikl Matz se silně obvázaným ramenem, když na pancéřové granátníky zakopané na vrcholku kopce dopadla plnou vahou americká palba. „A už letí třetí.“

Von Dodenburgova odpověď zanikla v ohnivém řevu.

Jejich královský tygr se divoce oříásl, jako by šlo o dětskou hračku a ne o šedesát tun ocele z Kruppova koncernu.

Celá fronta za výchozím americkým postavením u Verlautenheide se topila v záplavě ohně z Huebnerových jedenácti praporů dělostřelectva podporovaných bateriemi 106mm minometů, zapůjčených od dělostřeleckého sboru Bleskového Joea. Země pod pancéřovými granátníky se změnila ve vřešticí rudé peklo a divoce se chvěla.

Malý pozorovací letoun L-5 posměšně kroužil kolem a naváděl dělostřeleckou palbu na německé pozice. Jeden voják, jehož nervy to už nevydržely, vyskočil ze svého úkrytu; s nohama široce rozkročenýma a ústy, z nichž se řinula pěna, mumlajícími nesrozumitelné nesmysly, na něj vypálil rozlíčenou dávku. Minul o dobrých sto metrů a doruda rozpálená střepina mu utrhla ruku.

Zákopy nezkušených žaludečních pluků kilometr pod nimi ve směru na Verlautenheide byly plné pomočených vyděšených mužů nebo tichých krvácejících cárů masa a zlámaných kostí. A pak všechno zlověstně utichlo. Bylo to ještě horší než předchozí strašlivá palba. Když se americká pěchota vyhrnula ze zákopů do útoku, začalo pršet.

„U velký kurvy z Buxtehude,“ klel Schulze, „ted' na nás ještě začnou chcát andělé.“

Vojáci 18. pluku Velké červené jedničky se vydrápali na bahnitou promáčenou stráž, pod níž se krčili, a vyrazili vpřed. Na přilby jim dopadal nepříjemný déšť. Před nimi se zformovaly shermany do nepravidelné řady. Pěšáci v zablácených botách spěchali do úkrytu za jejich hlínu vířícími pásy. Věděli, co je čeká.

Když se na zuboženou krajinu od východu doplazilo denní světlo, spustily palbu německé nebelwerfery¹.

K nízkým černým mrakům rychle rostly sloupy kouře. Zasažený sherman se zastavil a začal prudce hořet. Roj pěchoty za ním se těžce rozběhl do krytu dalšího. Druhý tank dostal zásah a téměř okamžitě vybuchl. Deštivou oblohu divoce křížovaly střely.

Američané se plahočili dál a nejspíš nevnímali lomoz války kolem. Připadalo jim, že bojují více s přírodou než s lidmi – studený déšť jim zatékal za límce, mazlavé bahno lpělo ve velkých hroudách na jejich gumových botách, kluzká země jim skoro znemožňovala udělat krok. Promočení, vyčerpání, ohlušení rachotem shermanů a duněním nebelwerfwerů se vlekli nevlídným polem.

¹) Šestihlavňové raketomety; pozn. české redakce.

Plukovník Smith, velitel pluku, se ohlédl na své muže. V mlčících skupinkách pomalu postupovali kupředu se samopaly a puškami u boku. Útok se vyvíjel dobře. Potom bez varování zaslechl známé ráčkování špandav¹. Ranní vzduch byl náhle plný smrtícího svištění olova. Těsně předtím, než zaslechl rachot německých kulometů, jeho muži těžce padli do bláta. Nováčci občas váhavě klekli na koleno. Za okamžik už budou bez hnutí ležet a jejich útok se zastaví.

Smith vyskočil, aby získal výhled na své muže i na nepřítele.

Mávl vycházkovou holí se stříbrnou hlavicí, svou jedinou zbraní. „No tak, hoši!“ volal přes štěkot ručních zbraní. „Nemůžeme tu zůstat celý den. To můžou jenom mrtvoly.“ Usmál se. „Jediné, co po vás chci, je dojít k támhleтому živému plotu. To není zas tak moc, ne?“ Pohlédl na osmnáctiletého obrýleného nováčka, jehož popelavé rty se nekontrolovatelně třásly. „To není zas tak moc, ne, synu?“ vlídně se usmál. „Ne, pane,“ polkl chlapec a vstal. „Tohle bude tvoje jízdenka!“ zvolal plukovník nadšeně, otočil se, mávl hůlkou a vykročil znovu vpřed. Kulomety zběsile štěkaly. Pořád však postupovali. Hnala je nevysvětlitelná naděje všech pěšáků, že tentokrát to vyjde. Vytrvale se blížili k živému plotu, v němž se zakopal nepřítel. Po celé jeho délce to fialově šlehlo. Kulky vyrvaly v řadách pěšáků široké mezery. Palba zesílila a z pravého křídla jim vyletěla na pozdrav dávka olova. Každý z nich byl náhle sám, obklopený kouřem a smrtí – osamělý hráč s osudem. Smith zahvízdal na píšťalku. „Poklusem!“ zavelel. „Pohyb, hoši!“ V botách ztěžklých nalepeným blátem nemotorně vyrazil směrem k pravému křídlu. Jeho muži ho následovali, z úst jim létaly sprosté na dávky, pohledy měli divoké a skelné.

1) Německé kulomety MG 42 s vysokou kadencí palby, vyráběné ve Spandau; pozn. české redakce.

Kulometná hnízda páčila ze všech sil, pěšáci se však drali dál. Padali jeden za druhým, se zkřivenými tvářemi a zatínající v agónii ruce do vzduchu. Během několika sekund první vlna přestala existovat a na zemi před kulometnými hnízdy se vršily hromady mrtvých Američanů. Smith se vrhl do jámy po granátu a divoce oddechoval.

Přeživší z druhé vlny kolem něj dělali totéž, ruce se jim třásly jako listí, hrudníky se prudce zvedaly, pohledy měli zastřené tak, že ani nedokázali zamířit své zbraně. Smith hrábl po vysílačce a dožadoval se krytí minomety.

Snad celou věčnost se přeživší z 18. pluku krčili v dírách, zatímco kulometná palba vlnu za vlnou rozmetala jejich řady, jako když vlny srážejí námořníky, držící se z posledních sil trosek potápějící se lodi. Potom do německých pozic dopadla palba mohutných minometů a proudy olova ustaly.

Smith neztrácel čas. Vyskočil na nohy. Jeho kdysi čistá uniforma byla od hlavy k patě od bahna. Otřel si ústa a zapískal. „Tak pohyb, jdeme!“ zvolal přes výbuchy min. Muži krčící se v kráterech za mrtvými váhali.

„Řekl jsem – jdeme!“

Pořád se nehýbali. Seržant vypadající jako lev salonů váhavě vystrčil hlavu.

„Jak se jmenujete, seržante?“ zvolal Smith.

„Kowalski, pane.“

„Dobrá, Kowalski, jste pověřen velením téhle bandě.

Ted' přinuďte chlapy, aby se hnuli – rychle!“

Polák Kowalski, jehož ambice nikdy nepřevyšovaly hodnotu seržanta, vyskočil z díry. „Tak, hošani,“ hulákal angličtinou s těžkým přízvukem, „zvedněte svoje zadky z tych dir.

Fofrem!“ Dodal svému rozkazu na naléhavosti tím, že popadl nejbližšího vojáka a vytáhl ho z jámy.

Pod velením plukovníka Smithe a seržanta Kowalského klopýtali vojáci vpřed. Konečně zahlédli maskované přílby Němců přikrčených za štíhlými vibrujícími hlavními špandav. Všechna jejich potlačovaná zlost – na válku, na velitele, na Kowalského, na déšť – se přenesla na ně. Za zběsilého řevu se vrhli na nepřítele a veškerý strach zmizel. Kowalskému hned v první minutě prostřelili hlavu a voják, jehož vytáhl z kráteru, bezohledně šlápl na jeho tělo a zamáčkl je hlouběji do krvavého bahna. Pak už byli mezi

německými pozicemi.

Nepřítel se pokusil vzdát. Vojáci odhazovali kouřící zbraně a zvedali ruce nad hlavy. „Nestřílejte... nestřílejte... přítel... přítel...“ křičeli.

Ale rozlíčení Američané se necítili být jejich přáteli.

Do bezbranných útrob Němců se nořily bodáky, do vyděšených popelavých tváří se vyprazdňovaly zásobníky, těžké zabláčené boty kopaly do rozkroků a zasažení vojáci se pak svíjeli v křečích a ústa se jim plnila horkými zvratky. Přeživší ječící hrůzou vykopávali z jejich úkrytů a nutili je běžet ke skupinám zajatců. Muži z 18. pěšího pluku – z toho, co z něj zbylo – náhle otupělí únavou, s prázdnými pohledy padali do bláta a jediným důkazem toho, čím právě prošli, byly jejich třesoucí se prsty.

„Paráda!“ plál nadšením generál Collins. „Prorazili jsme!“ Vesele šfouchl do pobočníka, který mu tu dobrou zprávu právě přinesl. „Věděl jsem, že to Velká červená jednička starého Clarence dokáže. Ztráty?“

Mladý pobočník přikývl. „Ano, pane. Generál Huebner hlásí, že...“

Collins pánovitě pozvedl ruku, aby ho zarazil. „Pro Kristovy nohy, Jonesi, pokud jsou těžké, neříkejte mi to!“ „Jsou těžké, pane.“

„Dobrá, nechci to vědět. Alespoň ne teď.“ Otočil se ke svému štábu, důstojným zavalitým mužům, kteří vypadali o dobrých deset let starší než jejich energický velitel. „A teď, pánové, jak si stojí Hobbsova třicátá?“

Šedovlasý štábní důstojník s červenomodrobílou stuhou Medaile za zásluhy z minulé války na obtlouklé hrudi si olízl rty. „Zatím osmnáct set padlých a raněných a asi tři sta nezvěstných.“

„Nechte toho, Bene,“ přerušil ho Bleskový Joe netrpělivě.

„Povězte, co se děje!“

„Tedy, generále, abych řekl pravdu, útoku třicáté došel

dech. Včera u Rimburgu to těžce zchytali. Podle mého odhadu se Hobbs nejméně na dvacet čtyři hodiny zastaví.“
„A letectvo?“

„Bída, pane. Devítka to včera vysypala na Hobbsovy maníky. Generál se zběsile domáhá vyšetřování.“

„K čertu!“ zaklel Bleskový Joe.

Prohrábl si rukou husté vlasy a uvažoval, zda má Hobbse odvolat nebo ne. V tom by měl podporu velitele 1. armády generála Hodgese. Zrovna včera si Hodges, bývalý pěšák, který stejně jako on sloužil v roce 1918 na západní frontě ve Francii, stěžoval, že Hobbs „se vždycky buďto chvástá, nebo naříkal“. Ale koho dát na místo velitele 30. divize? Ne, tento problém bude moci řešit, až budou Cáchy dobyty.

„Dobrá, pánové,“ obrátil se ke štábním důstojníkům.

„Dáme Velké červené jedničce všechnu živou sílu, kterou můžeme postrádat. Když se teď třicátá zastavila, spočívá na ní hlavní tíha útoku.“ Chvilí počkal, aby si mohli vytáhnout zápisníky, nadechl se a začal vydávat rozkazy v staccatovém rytmu. „Dva prapory samohybných děl ze záloh sboru... střemhlavé bombardéry z Velitelství taktického letectva... obléhací dělostřelectvo od 12. skupiny armád... posilové jednotky od 29.

pěší... jejich pozice prohodit s 1104. bojovou skupinou ženistů... Pánové,“ řekl přísně a sjížděl pohledem jejich kypré tváře, „chci ten kopec – jak ho to Clarence nazval, Bene?“

„Křížový vrch, generále.“

„Děkuji. Oukej, pánové, chci ten zatracenej Křížovej vrch do čtyřiaadvaceti hodin bez ohledu na ztráty, rozumíte? Tak pojďme na to!“ Lehkým mávnutím ruky je propustil k nástěnným mapám s acetátovou fólií a modrým a červeným tužkám. Nadcházelo druhé dějství bitvy o Křížový vrch.

„Zavřete poklop!“ přikázal von Dodenburg. „Věž dvě hodiny. Vzdálenost sedm set. Americké shermany.“ Potíci se Schulze rychle otočil ovládacími koly. Před pravým okem se mu míhaly stupnice.

„Máte?“

Von Dodenburg vlastním periskopem úzkostlivě sledoval postup řady nepřátelských tanků. Jejich jediný tygr musel zastavit americké shermany dřív, než se dostanou na dostřel první linie pancéřových granátníků zakopaných v půli kopce. O pěchotu se postarají pancéřoví granátníci sami.

„Cíl,“ odpověděl Schulze, když mu do zaměřovače vpluly čtyři temné siluety.

Ozvalo se silné zasyčení, jako by se nadechoval obr. Přímo proti nim pomalu a neohrabaně letěl vzduchem jasně bílý 75mm protipancéřový granát. Schulze instinktivně zavřel oči. V příštím okamžiku granát dopadl padesát metrů za ně. Tygr se zachvěl jako list ve větru.

„Do prdele!“ vydechl Matz do interkomu. „To mi skoro urvalo nehty na nohou.“

Schulze zběsile zatočil mechanismem. Ukazatel vzdálenosti mu běžel před očima. „Šest set padesát. Šest set. Pět set padesát.“

„Proboha, Schulze!“ křičel von Dodenburg. „To je pořád nemáte?“

„Mám je!“ polkl.

„PAL!“

Schulze zatáhl za páku. Tlaková vlna ho udeřila do obličeje jako pěst. Automaticky otevřel ústa, aby mu nevyrazila ušní bubínky. Zářivá, doruda rozžhavená nábojnice břinkla o kovovou podlahu. Von Dodenburg stiskl knoflík ventilace. Větráky se rozběhly. Závěr cvakl a osmaosmdesátka byla opět připravená. Sherman pod nimi se náhle zastavil a prudce hořel. Drobné černé postavičky jej spěšně

opouštěly a za patami jim vířil prach z kulometné palby.

„Cíl jedna hodina, vzdálenost čtyři sta. Pal!“

Věž se otočila. Schulze uviděl cíl. Americké samohybné dělo obtěžkané 105mm hlavní, jediná americká zbraň, která mohla skolit tygra. Pokud ho vyřídí, byla velká šance, že zbývající shermany kryjící útok pěchoty přeruší boj a dají se na útěk. Dlouhá hlaveň se sklonila ke straně. Z jejího ústí vyšlehl metr dlouhý fialový záblesk. Střela zasáhla samohybné dělo těsně nad lafetou.

Von Dodenburg zahlédl rudý žár po dopadu. Samohybné dělo se divoce rozhoupalo ze strany na stranu. Z jeho boku vypadl člověk. Chvíli to vypadalo, že se ocelový obr převrátí. Náhle se celý roztrhl a vířící masa kovu vylétla k obloze.

Zbývající shermany se zastavily a snažily se vrátit do krytu lesa v pozadí. Byla to osudová chyba – a Schulze nepromarnil příležitost, kterou mu nezkušený tankisté 2. obrněné divize nabídli. Osmadesátimilimetrový granát svižně a najisto vyrazil odpolední oblohou k nejbližšímu shermanů. Dopadl naplocho na jeho pancíř. Von Dodenburg uviděl záblesk dopadu, ale nic se nedělo.

„Co to, ksakru...“

Z věže shermanů náhle začala stoupat tenká spirála kouře. Z únikových poklopů vyskákaly temné postavy, dávaly a lapaly po dechu, zatímco plameny dychtivě hledaly cokoli hořlavého.

„Och, mé bolavé tváře,“ chroptěl Matz. „Podívejte na ty cucáky! Teď musí jít pěšky.“

Ale pro Schulzeho tam pořád byly dva shermany, s nimiž se bylo třeba vypořádat. Znovu rychle otočil věží. První tank se objevil v lesknoucí se optice zaměřovače. Vystřelil. Sherman zmizel v plamenech. Vystřelil znovu. Poslední sherman se zastavil a jeho levý pás sebou bezúčelně mrskal před ním. Schulze se zaklonil v sedačce. Právě oko měl otláčené dofialova, po čele mu stékal pot a silně funěl.

„Uf,“ vydechl, „tohle bylo kurevsky o prsa!“
„Dostanete za to další kus plechu, Schulze,“ zachroptěl von Dodenburg a posunul si přilbu z čela zalitého studeným potem.
„Seru na plech, pane standartenführere,“ zahuhlal Schulze. „Radši bych se okamžitě přesunul k pokladně.“

Křížový vrch se otřásal pod záplavami tisíců tun oceli. Zákopy se bortily a pancéřoví granátníci zatínali do krve rozedrané prsty do kouřící hlíny, aby se osvobodili. Jedenapůltunový volkswagen se vznesl do vzduchu a ve výšce třiceti metrů se roztrhl. Kulometný oddíl zastihla palba za běhu přes otevřené prostranství a rozmetala jej. Když se rozptýlil kouř, jediné co z něj zbylo, byla osamělá bota s krvavým pahýlem nohy. Celé místo bylo jediné krvavé peklo, jímž napříč létaly kousky rozžhaveného kovu. Zbytky amerického 18. pěšího pluku vyskočily z úkrytů v údolí pod kopcem. S hysterickým řevem se valily vpřed v domnění, že veškerý nepřítel musí být mrtev. Von Dodenburgovi pancéřoví granátníci čekali v polorozbořených zákopech a krátech po granátech, až se přiblíží. Veteráni z Ruska a od Monte Cassina předstírali smrt, když se přes ně přehnala první vlna, tak důvěryhodně, že se Američané ani základním způsobem – propíchnutím bodákem – neujistili, že jsou opravdu mrtví. Přivřenýma očima sledovali blátem pokrytá bagančata Američanů a slyšeli jejich hektické oddechování. Čekali. Věděli, že druhá vlna bude přinejmenším sto metrů daleko. Teprve když si byli jistí, že všichni útočníci přeběhli, vyskočili z děr a triumfálně zařvali. Do zad mužů v olivových uniformách se zavrtaly kulky. Zděšeně se otočili. Příliš pozdě poznali, že je nepřítel přelstil. Druhá vlna za nimi se rozpačitě zastavila. Několik vojáků pozvedlo zbraně proti SS. Důstojníci naléhavě křičeli: „Trefíte

naše chlapy!"

To byla příležitost, na kterou pancéřoví granátníci čekali. Vyrazili vpřed s ostře nabroušenými polními lopatkami, bojovými noži, bodáky; čímkoli, čím se dalo bodat a řezat. V okamžiku byli mezi Američany. Klouzali v blátě a sekali, řezali, párali nepřítele a jejich velitel sledoval tu řež od velkého dřevěného kříže tyčícího se na kopci nad nimi. Rozdupaným polem se potácel Američan a rukama si držel rozpárané břicho, z něž výhře závaly vnitřnosti. Jeden z pancéřových granátníků zařval jako šílenec a usekl americkému seržantovi půlku obličeje. Ze zmrzačených úst mu vyrazil proud jasně červené krve. Mladík s páskou Červeného kříže na rukávu klečel v krvavém bahně, ruce mu zplihle visely a nechal se rozsekat hromotlukem z SS s polní lopatkou.

Byl to masakr, zakončený útekem hrstky přeživších a praskáním amerického dělostřelectva, obnovujícího neúspěšnou palbu. Západní obzor znovu zalily plameny. Dvacet metrů vysoký dřevěný kříž zasáhla první střela. Zaskřípal jako stěžeň staré plachetnice za bouře. Von Dodenburg obezřetně vzhlédl. Ježíš, přibitý v nehybné dřevěné agónii, se divoce chvěl. Ale kříž pořád ještě stál.

„Asi bysme se měli trochu pohnout, pane standartenfuhrere,“ řekl Schulze, když sledoval otřásající se kříž nad nimi. „Ten starý brach tam nahoře podle mě už dlouho nevydrží.“

„Nerouhejte se, Oberscharfuhrere,“ prohodil výsměšně Matz. „Nevíte snad, že vás Ježíš miluje? Ze vás chrání?“

„Drž hubu, ty dřevěnej vojáčku,“ zavrčel Schulze.

„Nebo ti narvu tu tvou dřevěnou nohu do tvý krajkou lemovaný prdele.“

Kříž zasáhl další granát a muži se rozeběhli do krytu královského tygra. Kříž se za nimi kolébal ze strany na stranu. Von Dodenburg se instinktivně zastavil a otočil. Ve spojení břeven kříže cosi prasklo. Hlava Ježíše, lemovaná

korunou dřevěných trnů, se utrhla a padla do nakypřeného bláta.

„Pane standartenfuhrere!“ volal Schulze.

Von Dodenburg se nehýbal. Praskání se přeneslo na druhý konec kříže. Z Ježíšovy hrudi odpadávaly kusy červotočem prožraného dřeva. Celá konstrukce se kymácela a z trhlin se sypal prach. Do základu udeřil další granát. Bezhlavá postava se pomalu rozpadla, celý kříž se překotil na bok a padl na zem.

„Pojďte, pane standartenfuhrere!“ popadl Schulze fascinovaného důstojníka za paži, „nebo budete za chvíli okusovat brambory zespodu.“

Když von Dodenburg pelášil s Schulzem do úkrytu, pronásledován americkou palbou, připadalo mu, že zhroucení velkého kříže symbolizuje zhroucení jejich nadějí.

KAPITOLA 2

Zatímco bitva o Křížový vrch byla v plném proudu, v Cáchách začalo střílení. O druhém říjnovém víkendu, kdy se zdálo, že nepříjemný chladný déšť nikdy nepřestane, požádal Donner o přidělení oddílu gestapa z Kolína nad Rýnem.

Ve svých po kotníky dlouhých kožených kabátech, s ústy plnými zlatých zubů a levnými desetifenikovými doutníky mezi studenými rty přepadli gestapáci rozbité město a nastolili vládu teroru.

„Defétisté, dezertéři, rabující,“ vyjmenovával Donner profesionálním policistům, z jejichž tváří už dávno vymizel soucit. „Všechny je bez milosti střílejte.“

Tlustá stařena, která si „vytřídila“ pytel uhlí v jedné z trosek, vyhublý dezertér z jednoho z žaludečních praporů, dítě, které neumělým písmem psalo křídou na zeď

„VZDEJTE SE, DOKUD JE CAS“ – všichni byli shromážděni, vyslechli rutinní rozsudek začínající slovy:

„Ve jménu Vůdce a celého německého národa vás tento mimořádný soud...“ a na zadním dvoře Quellenhofu byli okamžitě zastřeleni dávkou z kulometu.

• Ale Donnerovi to stále nestačilo. Ten bezbožný Dábel Donner, jak mu za jeho zády říkali obyvatelé trosek a sklepů, si oblíbil osobně střílet zatčené a tvrdil, že jsou to jen „kriminálníci a poráženecká chátka, na kterou je škoda plýtvat víc než jednu kulku v těchto krizových časech.“ Procházel městem v doprovodu hroznivé hlídky gestapa, náhodně si vybíral oběti a obhajoval své jednání tvrzením, že pokud jsou třeba i nevinní, budou sloužit jako výstraha „celému zbytku těch oplzlých katolických zrádců“. Potkali vojenského kaplana z jednoho druhořadého praporu, jenž měl na límci fialové výložky s křížem místo běžné orlice se svastikou, používané ve wehrmachtu. „Pojď sem, fláterníku! Proč nejsi na frontě spolu se zbytkem praporu?“

Knězova tvář se zkřivila strachem při pohledu na Dávla Donnera a bandu jeho nohsledů v kožených kabátech, výhružně si pohrávajících se samopaly. „Ale, pane generále, právě jsem přivezl raněné z mého praporu sem do polní nemocnice. Můj velitel mi výslovně nařídil...“ „Zastřelte ho!“ vyštěkl Donner a beze slova se otočil k popelavému knězi zády.

Na hromadě trosek z vybombardovaného domu seděla ošklivá dívka s roztaženými nohama a zírala doprázdna. Kolemjdoucím se otevíral pohled na měkké bílé maso jejího klína nad ošoupanými černými punčochami.

Donner a jeho muži k ní došli. „Co tu tak sedíš, ženská?“ pronesl generál chladně. „Ty nemáš v téhle krizové době co na práci?“

Dívka na něj němě civěla.

Donner se ušklíbl. „Naprostý idiot! Výsledek častého incestu na tomto území. Špatná krev – všichni do jednoho. Zastřelte ji.“

Když ji „Pistolový Pavel“, nejtlustší z gestapáků, táhl mezi trosky, aby splnil rozkaz, začala plakat. Ale ne tak, jak to ženy obvykle dělávají – byl to pláč zvířete jdoucího na porážku. Zpoza komína se ozval jediný výstřel.

Pistolový Pavel jí rychle prohledal šaty, nad tím, co našel, si potěšené olízl rty a znovu se připojil k vražedné hliďce.

Masakr civilistů pokračoval podobným způsobem po celý týden. I Donner už poznal, že i přes vládu teroru, kterou nastolil, se fyzické i morální odhodlání města, jež přísahal udržet, počalo drobit. Civilisté i vojáci uvnitř zničeného města se pohybovali zpomaleně a tvářili se netečně i na rozkazy, které znamenaly jejich popravu.

Jejich obličeje byly prázdné, skelné oči propadlé hluboko za vystupující lícní kosti, mnoho z nich jen nepřítomně hledělo doprázdna a při chůzi za sebou jen těžce táhli nohy.

Jak Velká červená jednička postupně přerušovala další a další cesty vedoucí do města z Julichu, kde bylo nejbližší použitelné nádraží, nouze o jídlo byla čím dál větší.

Dvanáctého října činil denní přiděl mužů v bojových liniích jednu plechovku „Masa z dědka“ a půl bochníku chleba na dva muže. Týlové jednotky si musely vystačit s polovinou. Civilisté nedostávali nic.

Ale i přes Donnerovo kruté střelení pulzoval v kouřících ruinách města hektický podzemní život. Když se von Dodenburg vrátil do Cách, aby podal zprávu Donnerovi, Matz a Schulze se chopili šance navštívit svůj soukromý bordel. Protože měli prázdné žaludky, opili se lacinou žitnou ze zásob příslušníka SA během několika minut.

„Hadry dolů!“ řval Schulze opile a rval ze sebe umaštěnou černou uniformu, dokud na sobě neměl jen přilbu, boty a opasek s pistolí. „A připravte si své mušličky. Celou cestu mě tlačily gatě!“

„To vidím,“ pronesla velká blondýna s předstíraným ostychem. „Dej to pryč, než omdlím.“

„Nekecej!“ smál se Matz a odepínal si dřevěnou nohu. Jednou rukou ji srdečně pleskl po masité hýždě.

„Takových věcí jsi viděla víc, než jsem já měl teplých večerů.“

„Ruce pryč!“ hrozil Schulze a opile se kolébal. „To je moje nevěsta.“

„Tvoje nevěsta,“ odfrkl dobře naladěný Matz, stále zápolící s popruhy své protézy, připevněné k pahýlu holeně. „Tahle tvoje Gerti už byla nevěstou půlky zasranýho wehrmachtu.“ Schulze ho přátelsky šfouchl.

Matz se převálil na gauč a dřevěnou nohu vláčel za sebou. Dívky vyjekly, uskočily a nahá prsa se jim houpala.

Matz si konečně odepnul protézu. „Heidi!“ zavolal na dívku, s níž si většinou užíval. „Pohni svým velkým zadkem sem.“

Pak, opíraje se o její rameno, výhružně pozvedl protézu.

„Tak dobře, ty přerostlej parchantě – oberscharfuhrer neoberscharfuhrer, teď ti urvu tu tvoji pitomou palici.“

Pobídl Heidi a vyrazil po Schulzem.

Schulzeho nehezký obličej vyloudil široký škleb.

Shovívavě se na rozjetého Matze usmál. Uvolněně si prdl.

„Nejdřív trochu zelenýho kouře... Dneska jsme měli hrachovou polívku, Gertrudo,“ vysvětloval blondýně. „No, Matzi, aby sis neudělal kýlu, když tu svou haksnu zvedáš tak vysoko. Já být tebou, použil bych sílu na zvednutí té ubohý věcíčky, co máš mezi nohama!“

Matz se protézou ohnal po Schulzem. Ten lehce uhnul.

Jedna jeho tlapa vystřelila vpřed a zasáhla Heidi do holého břicha. Sesypala se jako propíchnutý balon.

Matz přepadl přes pohovku a přistál v klíně vřeštící zrzky.

Schulze se vrhl dopředu. Matz se odkulil na stranu.

Oba opilí Doddustojníci se váleli po místnosti, bušili do sebe a řehtali se jako školáci. A tak se stalo, že ve vzájemné

šarvátce a povzbuzování ječícími nahými prostitutkami neslyšeli mrazivé kvílení sirén, ohlašujících nálet, dokud málem nebylo pozdě.

Kilometr odtud v jiném sklepě, nyní mohutně se otřásajícím pod výbuchy bomb, na sebe hleděli standartenfuhrer von Dodenburg a jeho rudovláska. Mihotavé světlo svíčky vrhalo na jejich pobledlé mladé tváře bizarní stíny.

Von Dodenburg viděl, že se dívka blíží ke konci svých sil. V na kost vychrtlé tváři jí divoce plály zelené oči. Přinesl jí dvě plechovky „Masa z dědka“, ale vysvětlila mu, že je „příliš hladová, aby je snědla“, ať už to znamenalo cokoli. S každou další explozí se její ruce divoce roztřásly.

Naklonil se k ní přes hrubý dřevěný stůl a pevně sevřel její ruce do svých. Byly ledově studené, jako ruce mrtvého. „Neboj se,“ snažil se ji uklidnit. „Na frontě jsme vždycky říkali, že kulku, která tě zabije, nikdy neslyšíš.“

„Všude kolem ve sklepech teď umírají,“ řekla téměř neslyšně. „Staří muži, ženy, děti. Ne vojáci. Neozbrojení civilisté. Umírají všude.“ Její hlas se vytratil a zelené oči zaplavily slzy, jako by se na ni sesypaly všechny hrůzy světa. „Desetinásobně za naše ztráty zaplatí,“ odsekl kovově chladným hlasem.

Do ulice nad jejich hlavami dopadla další pětisetkilogramová bomba. Sklep se zahoupal. Žlutý plamen svíčky se zachvěl a skoro zhasl.

„Zaplatí?“ opáčila netečně. „Jak se dá zaplatit za život, Kuno?“ Její hlas zesílil. „Jsou mrtví, tak je to.“

Uvolnila ruce z jeho sevření. „Mrtví, vyřízení, kaput nic jim nemůže vrátit život. Jediné, co teď musíme udělat, je zachránit životy těch, kteří zbyli, dokud nebude pozdě.“ Zírala na něj hysterickým pohledem svých zelených očí. Jako starý fronták – pochopil von Dodenburg náhle – který toho zažil až příliš, se připravovala na únik do slastného zapomnění dobrovolného šílenství.

Přitiskl její nahé tělo k sobě. Byla celá zpocená, ačkoli oválná kamínka v rohu téměř vyhasla. „Nemluv,“ zašeptal, „jen blázni teď mluví. Jediné co se počítá, jsou činy – a láska.“

Téměř hrubě ji posadil na dřevěný stůl. Mimovolně roztáhla nohy. Rozevřel třpytivý trojúhelník jejího klína.

Zachvěla se – jestli slastí nebo odporem, to nepoznal a ani ho to nezajímalo. Zahájil divoký, sténavý, zpocený akt lásky, zatímco svět kolem nich se otřásal, zmítal se v křečích a umíral.

Drápali se nazí proti hradbě plamenů ven z bombou roztrhaného sklepa. Brodili se bažinou mrtvých těl a jejich bosé nohy klouzaly na krvavém, rosolovitém mase. Letadla byla pryč a všude kolem volaly utrápené ženské hlasy jména svých pohřešovaných dětí, dětí bloudících bezcílně hořícími ulicemi.

Schulze, který zachránil láhev žitné, ji pozvedl ke rtům a dopřál si mohutný doušek. Ani si nevšiml, že mu ohnivá tekutina stéká po neholené bradě. „Kde je Gerti?“ volal. Matz mu odpověděl. Zapotácel se a málem by upadl, kdyby ho nedržela plačící Heidi, stále ještě nahá až na fasované trenýrky jednohého poddůstojníka, které jí sahaly až po kolena.

„Tady je, oberscharfuhrere,“ zvolal a marně se pokoušel postavit do pozoru. „Mohu poslušně nahlásit jednu oběť, pane oberscharfuhrere? Dívka Gertrude X., zabitá při plnění svých povinností. Zemřela hrdinně za Národ, Vlast a Vůdce.“

Opilý Schulze se dobelhal k němu a zíral na nahé tělo groteskně roztažené na hromadě sutin, jehož obličej propůjčily plameny krvavě rudý nádech. Dal si další hlt žitné a automaticky podal láhev Matzovi, který se pořád pokoušel udržet stoj v pozoru.

„Byla to dobrá dívka, Matzi,“ pronesl otupěle, zatímco

ostatní prostitutky s ohnutými rameny a rukama přitisknutýma k ochablým prsům úpěnlivě naříkaly. „Jestli měla žlutou knížku¹ nebo ne, dávala do toho srdce, to mi věř. Zažil jsem s ní hodně dobrých čísel. Uměla svou práci.“ Aniž spustil oči z mrtvé ženy, natáhl ruku pro láhev. „Žitnou!“ domáhal se. Jedním douškem tiše dopil zbytek. Zakuckal se, potom si špinavým hřbetem ruky přejel přes ústa, pomalu se sehnul a dal jí nohy k sobě.

„Takhle je to lepší.“

Matz ho pevně popadl za svalnatou paži. „Pojď, Schulze, vrátíme se na velitelství.“

Dva nazí muži, jeden z nich těžce kulhající, si beze slova razili cestu hořícími ulicemi, v nichž policisté začali vyrovnávat mrtvé do dlouhých řad připravených pro plamenomety. Velké černé krysy a polodivocí psi už ohlodávali těla ležící stranou a s kusy lidského masa se schovávali do svých nor.

¹⁾ Do roku 1945 musely být prostitutky registrovány u policie a pravidelně prohlíženy policejními lékaři, kteří jim pak vydávali žluté průkazy; pozn. autora.

Už byli skoro u Quellenhofu, když sytě červená světlice ozářila vybledlý bílý nápis na polorozbořené zdi. Schulze ho hlasem omámeným alkoholem nahlas slabikoval a kymácel se přitom ze strany na stranu: „Dejte mi pět let a Německo nepoznáte! Adolf Hitler.“ Vší silou mrštil prázdnou lahví od žitné na blednoucí nápis. Láhev se hlasitě roztříštila o cihly. „To máš, Adolfe, kurva pravdu!“ zamumlal. Potáčeli se dál.

KAPITOLA 3

13. října, zatímco pancéřoví granátníci Wotanu, posílení o zbývajících patnáct von Dodenburgových tygrů, zadržovali Velkou červenou jedničku v půli kopce, jemuž nyní dominoval pahýl velkého kříže, Hobbsovi muži se konečně dokázali probít obranou u Rimburgu.

Velitel 1. armády Courtney Hodges si osobně prohlédl situaci na úseku 30. divize. Pak řekl hájícímu se Hobbsovi: „Došlo na lámání chleba, Lelande. Buď budete mít výsledky, nebo jdete od válu. Nerad to dělám bez vědomí velitele sboru, ale tu zatracenou kapsu u Cách je nutné uzavřít! Koneckonců mně zase šlape na paty Ike. Chce, abych zvedl zadek z cášského bláta a vyrazil k Rýnu.“ Lehce se usmál.

Hobbs vzal varování vážně. Vrhł do bitvy poslední zbytek sil a osobně dohlížel na noční ofenzivu – a pomohlo to. Za úsvitu prolomili německé pozice okolo rimburského barokního kostela s cibulovitou věží a v půli dopoledne už Němci v panickém zmatku prchali směrem k Cáchám.

Na Donnerově velitelství v hotelu panovala vřava.

Mladý štábní důstojník, jehož bezchybná uniforma byla nyní postříkaná blátem, „opičí houpačka“¹ mu volně visela přes prsa a z levého spánku mu tekla krev, hlásil přidušeným hlasem: „Většina předsunutých rot byla rozprášena, pane generále... pozice totálně zničeny.“

„Dělostřelectvo?“ ječel zoufalý Donner.

1) V SS přezdívkou pro dekorativní šňůrky, které nosili pobočníci štábních důstojníků; pozn. autora.

„Ztratili jsme spojení, pane generále,“ odpověděl mu zpocený major, ohnutý nad rádiem. „Všechno je zničeno. Fronta se všude hroutí.“

„Kurva na nebesích!“ řval vztekle Donner. „Jak mám ksakru bránit město, když nemám, čím bych ho bránil?“

Na co si ty týlový krysy hrajou?“ Na okamžik ho pohltila vzpomínka na strašlivý průnik Spojenců ve Francii v září 1918, té černé neděle, která ohlašovala konec všeho, co jako mladý důstojník ve staré císařské armádě znal a respektoval. Potom se zase sebral a všiml si šokovaného pohledu mladého pobočníka a doširoka otevřených úst tlustého majora. Před svými štábními důstojníky se nesmí sesypat, ti musí mít důvěru v jeho vedení, i kdyby se celý zatracený svět kolem hroutil.

Než však mohl zareagovat, zazvonil polní telefon.

Odstrčil pobočníka od přístroje. „Donner,“ vyštěkl.

Ani jeho hlas však nedokázal uklidnit hysterického důstojníka na druhém konci linky. „Míří k nám mohutná tanková formace od východu,“ křičel důstojník, ignorující veškerá pravidla komunikace. „Nemáme už žádná protitanková děla. Žádné panzerfausty. Žádné miny.“ Škytl.

„Pane generále, musíte nám poslat posily...“

„Seberte se, člověče!“ odsekl zhnuseně Donner.

„A vydržte. Přebíráte za to osobní zodpovědnost. Jde o vaši hlavu.“

„Ale, pane generále...“

Donner praštil sluchátkem. Vrátila se mu rozhodnost.

Plný energie začal chrlít rozkazy.

„Majore, neseďte tam jen tak! Povolejte zálohy. Potřebuji posily – vyžaduji posily! Z ošetřoven vytáhněte všechny, kteří unesou zbraň. Zapojte policii – všichni jsou zvyklí zacházet se zbraní. Kuchaře, kancelářské krysy. Projděte nemocnice. Teď není čas na to, aby simulanti prděli do čistých prostěradel, zatímco lepší muži umírají. No tak, na co čekáte?“

„Vy!“ otočil se ke krvácejícímu pobočníkovi. „Sedněte na tu svou zatracenou motorku a pořádně na to šlápněte. Chci, abyste se dostal ke standartenfuhrerovi von Dodenburgovi. Za každou cenu, rozumíte? Potřebuj u tanky – a potřebuju je rychle!“

Pobočník vyrazil a zabláčenými holínkami šlapal po již bezcenných mapách. Čas pro strategii byl pryč. Začala bitva o holou existenci města.

Ústup z Rimburgu byl chaos, ovládaný panikou a poháněný čirým strachem. Zbytky obránců prchaly, zatímco celý horizont hořel cihlově červenými záblesky Hobbsových baterií a celá země se otřásala pod detonacemi připomínajícími rány palicí šíleného obra. Byl to nekonečný proud štábních horců, osmitunových opelů, zabavených traktorů s valníky vrchovatě naloženými sténajícími raněnými, sanitek označených prapory s červeným křížem v chabé naději, že je piloti taktického lectva budou respektovat. A uprostřed toho bezprizorního šedého proudu stály dva tygry jako ocelové pevnosti a jejich dlouhá děla mířila hrozivě směrem, odkud museli přijít Američané.

Von Dodenburg pečlivě vybral, kam umístit jediné dva tanky, které mohl na životně důležitém kopci postrádat. Pancéřová granátníci v polopásovém vozidle, které s nimi poslal, aby kryli tygry před americkými hazukami, porazili mohutné duby, lemuující dlážděnou silnici, až do vzdálenosti 500 metrů. Stromy teď blokovaly cestu jako mohutné rozsypané zápalky a nutily jak ustupující německou pěchotu, tak jejich americké pronásledovatele, aby je obešli přes pole po obou stranách silnice. Krause se svým tankem zaujal pozici na jedné straně silnice a von Dodenburg se svým na druhé pod krytím tenké slupky pěchoty. Shermany zatlačené do pole ztratí výhodu své vyšší rychlosti a lepší manévrovatelnosti a stanou se pro

osmaosmdesátky tygrů snadným oříškem.

A tak zatímco zahanbení němečtí vojáci proudili do města, kde už na ně čekali Donnerovi lovci lebek, aby je zformovali do nových oddílů – pokud bude třeba, i pod hrozbou zbraní – dva osamělé tygry se připravovaly na nerovný zápas. Nad nimi na ocelově šedé obloze viselo purpurové slunce.

„Víš, Matzi,“ vyprávěl Schulze, když přes královského tygra natahovali maskovací síť a dubové větve, „že Ivanů je na světě přes dvě stě milionů?“

„Asi by jim měl někdo ukázat pařížskou gumu¹,“ zavrčel Matz a nohou se ohnal po opožděném prostovlasém pěšákovi, který do něj skoro vrazil.

„A těch posraných Amíků je skoro stejně, a to ani nemluví o Tomíkách a všemožných negrech, který sem posílají z Indie a Afriky.“

„Vše, co vám na to mohu říci, oberscharfuhrere, jest, že za těch posledních pitomějch pět let jsem dělal co jsem moh, abych jich co nejvíc zasadil do země,“ odfrkl Matz. „Ale stejně jsem netušil, že jich je tolik.“

Schulze významně pokýval hlavou. „Hodně lidí to neví. Pět set milionů těch sráčů a na naší straně jen pár napomádovaných špagetožroutů a tlupa operních tenorů z Maďarska a Rumunska, který si střihnou do kalhot, sotva uvidí dětskou pistolku.“

Matz byl na své straně hotov. Krauseho posádka naproti přes silnici také. „Pořád ještě máme naše zbraně V, oberscharfuhrere. Vůdcovy nové zbraně, ty musíte taky počítat.“

Schulze na něj vystrčil prostředník. „Víš co si můžeš s Vůdcovými novými zbraněmi, Matzi!“

„Ale podle toho, co píšou v novinách, dávají rakety civilům v Londýně pořádně zabrat.“

„Příště mi budeš tvrdit, že věříš na Ježíška a na pohádky bratří Grimmů,“ odfrkl Schulze a přivázal zbytek sítě kryjící

dělo na místo.

„Pokud omluvíte mou němčinu, Oberscharfuhrere, teď mluvíte prdelí. Máme zbraně V, které Německu vyhrají válku. Když jsem byl po Cassinu v nemocnici v Heidelbergu, kde mi přidělávali tenhle náhražkový hnát,“ poklepal na svou dřevěnou nohu, „mluvili o novém bojovém plynu, který...“

„Bojový plyn!“ přerušil ho Schulze opovržlivě. „Jedi nejbojovej plyn v tyhle válce je ten, co se line ze zadků těch vidláků z roty těžkých zbraní, když dostanou zasranou hrachovou polívku.“

1) *Slangový výraz pro prezervativ; pozn. autora.*

Ne, Matzi, stojí proti nám půlka zkurvenýho světa.“ Nadechl se. „Jak to, že bráníme tuhle silnici s pouhejma dvěma tygrama? To mi vysvětlíte, vy pitomej polní maršále!“

„Vysvětlím vám to, pitomej polní maršále Schulze,“ ozval se za nimi pruský hlas von Dodenburga.

Oba poddůstojníci se postavili do pozoru, ale velitel na ně mávl, ať toho nechají. „Na nic si tu nehrajte,“ unaveně se pousmál. „Znám vás dva jako své boty. Nemáte žádný respekt před důstojníkem a urozeným člověkem.“

„Říká se, že člověk začíná až od hodnosti poručíka, pane standartenführere,“ prohodil Schulze vesele.

„Však vy víte, o čem mluvím,“ řekl von Dodenburg. Jeho uhlazená mladá tvář ztuhla a úsměv se vytratil.

„Ptal jste se, Schulze, proč musíme tuhle pitomou silnici bránit s pouhými dvěma tanky proti patrně celé americké divizi. Řeknu vám proč. Protože nosíme tuhle proklatou černou uniformu a ten stupidní stříbrný odznak.“

Dopáleně ukázal na runy SS na límci. „Protože na čepicích máme lebku s hnátý, před kterými se polovina Evropy třese strachy. Jsme SS, Schulze. Všude, kam

přijdeme, nás nenávidí a bojí se nás. A jednoho dne se tihle lidé, kteří se nás bojí a nenávidí nás, pokusí o odplatu za těch posledních pět let. Co jiného nám tedy zbývá, než bojovat? Každý další den pro lidi jako jsme my znamená den života, ať už nám k němu pomůže bojový plyn nebo tyhle nádherné obludy.“ Položil ruku v rukavici na kovový bok tygra a z očí mu plál fanatismus. „Protože toho dne, kdy přestaneme bojovat, do hodiny budeme číchat ke kytičkám zespoda. Chápete to?“ Jeho modré oči vyhledaly tvář velkého Hamburčana.

Schulze přikývl. „Ano, pane standartenfuhrere,“ polkl. „Dobře. Jdu si prohlédnout Krauseho maskování. Vy zůstaňte tady.“

Matz počkal, dokud štíhlý standartenführer nepřešel přes silnici k tygru hauptscharfuhrera Krauseho, a pak si špinavým prstem významně poklepal na čelo. „Schulze,“ řekl zvolna, „myslím, že to starýmu začíná lézt na mozek.“ Rozložitý Hamburčan neodpověděl, ale jeho vyčerpané hnědé oči usazené hluboko v důlcích von Dodenburga znepokojeně sledovaly.

„Nabito, odjištěno,“ vybafl Schulze, když se rozsvítily malé červené žárovky.

Velké motory Maybach pod nimi prudce ožily. „Motory v chodu – připraven k odjezdu,“ hlásil Matz do interkomu.

„Děkuji,“ odpověděl von Dodenburg, opět chladný a soustředěný jako vždy a vyhlížel na pustém obzoru první známky příchodu Američanů.

Schulze vzdychl a prohlédl si dlouhou řadu projektilů vyrovnaných v zásobníku. Samá novotou zářící nevinnost. Brzy se promění v posly zkázy, donutí muže třást se, křičet hrůzou a bolestí, umírat.

„Už jdou,“ hlásil von Dodenburg a na chvíli sklonil dalekohled, aby přetřel jeho čočky špinavým kapesníkem. Schulze přitiskl pravé oko k hledí a rychle zamířil.

Zpoza terénní vlny se vynořila řada pomalých černých brouků, jimž padlé duby znemožnily pohyb po silnici.

„Sledujte ten obrněný automobil!“ zavelel von Dodenburg.

„Na dvou hodinách.“

Schulze otočil čtrnáctitunovou věží tak lehce, jako by vážila čtrnáct gramů. Třinápravový americký transportér rychle projížděl kolem tanků a na hrbolatém poli legračně poskakoval. „Mám ho, pane standartenfuhrere.“

„Nechte ho dojet na šest set metrů a pak se jim představíme. Těsně předtím, než zemřou, se dozvědí, že jejich mise byla úspěšná.“

Devět set metrů... osm set... sedm set... Vůz začal zpomalovat, jako by jeho velitel čichal nebezpečí, jež na ně kdesi vpředu číhá. Řada shermanů za ním se s rachotem blížila. Velitel transportéru věděl, že musí jet dál. Schulze skoro cítil Američanův strach. Dokázal si představit, jak tam sedí v temné věži páchnoucí olejem, pot mu stéká pod koženou přilbou, s okem přitisknutým k periskopu a rukou na ovladači zadýmovače, který má krýt jeho ústup, jestliže začnou potíže. Opatrně pohnul mířidly tak, aby první granát zasáhl levou stranu věže obrněného vozu, kde se nacházely tři zadýmovače. Říkal si, že je to špinavá práce – transportér byl pro ně snadný cíl – ale jak říkal velitel, taky to může znamenat další den života.

„Krause,“ promluvil von Dodenburg do rádia. „Za chvíli to spustíme. Nepřátelský obrněný automobil před námi na dvou hodinách. Vidíte ho?“

„Ano, pane standartenfuhrere.“

„Hned jak vystřelíme, palte na svém křídle. My uděláme totéž na našem. Potom vyrazte kupředu. Přes řeku a přímo k nim.“

Přestože byl ostříleným bojovníkem, nedokázal Krause skrýt vzrušení. „Ježíši, pane standartenfuhrere, to bude jako když Panzer Meyer¹ u Caen zničil celou brigádu britských tanků s jediným tygrem!“

Von Dodenburg nakrčil nos.

„No, on je generál a generálové mohou dělat takové věci. Doufejme, že budeme mít stejné štěstí.“ Zavřel poklop a usadil se do kožené sedačky vedle Schulzeho.

S nadutou neodvolatelností zazvonil kov o kov. „Tak, Schulze, palte!“

Schulze opatrně zatáhl za odpalovací páku. Mohutná zbraň mu vrazila do ramene. Tygr se ořásl a z hlavně osmaosmdesátky vyšlehl plamen.

„Paráda, Schulze!“ jásal Matz, když se tygr pohnul kupředu, „dostal to přímo do prdele!“

Americký obrněný transportér pět set metrů před nimi zastavil, jako by vrazil do zdi. Po celé délce krytu motoru se rozlétly jiskry. Když ho zachvátily plameny, vykutélel se zevnitř Američan v hořící uniformě. Dvakrát se převálil v bahně a divoce tloukl rukama. Pak znehybněl.

1) *Slavný německý tankový generál; pozn. autora.*

„Vyjedťte z úkrytů,“ nařídil von Dodenburg. „První dějství skončilo. Druhé může začít.“

První sherman byl rychlejší než Schulze. Jeho pětasedmdesátka vyplivla oranžový plamen. Granát odskočil od silného čelního pancíře tygra. Věž byla náhle plná pachu spáleniny. Schulze instinktivně sehnul hlavu a překvapeně zaklel.

„Co se to děje, pane Oberscharfuhrere?“ ozval se v interkomu posměšný Matzův hlas. „Že vy jste vypustil trochu větrů?“

„Vaše velká tlama asi okusí pár kloubů, pokud si budete takhle zahrávat, scharfuhrere,“ zavrčel Schulze a zběsile otáčel věž.

„Nechte toho!“ přerušil je von Dodenburg. „Možná byste si, pánové, mohli vzpomenout, že jsme ve válce.“

V příštím okamžiku znovu promluvil

osmaosmdesátimilimetrový kanón.

„Zásah!“ vykřikl von Dodenburg.

Sto metrů od nich si Krause, držící krok s velitelským tankem, také připsal zásah, po němž se americký tank zastavil a z rozbité věže se mu valil mastný černý kouř.

Posádka se snažila dostat ven. Ale pancéřoví granátníci, zakopaní v příkopu u silnice, neměli slitování. Zkosili je, než stačili uběhnout pět metrů. Tankisté padali jako loutky epileptického vodiče, jak sebou jejich končetiny házely. Z křoví po von Dodenburgově pravici se vynořil další sherman. Ještě jeden se objevil na zatarasené silnici.

„Přijíždějí z boků, Schulze!“ ječel Matz.

Do boku královského tygra vrazila další střela. Zevnitř viděli, jak se kov pancíře zbarvil do temně rudé, pak průbojný granát odsvítl s ohlušujícím vytím pryč.

Schulze vystřelil. Odkudsi spustil americký kulomet.

Na stěny tanku zabubnovaly kulky. Jedna proletěla průzorem. Osmnáctiletý druhý řidič se zhroutil dozadu a držel si tvář. Mezi pevně zaťatými prsty mu tekla krev.

„Nevidím!“ křičel těžkopádnou němčinou s přízvukem,

„já nevidím!“

S překvapivou ohleduplností ho Matz odstrčil ke straně a jel

dál. „To je v pořádku, pane standartenführere,“

vydechl do interkomu. „Všechno pod kontrolou.“ Obrovská masa tanku se valila dál vstříc nepříteli a mladý řidič umíral na třesoucí se, krví prosáklé sedačce.

Na silný pancíř tygra dopadl další průbojný granát.

Šedesátitunové monstrum se divoce zachvělo, ale velké motory Maybach běžely dál. Schulze dvakrát za sebou rychle vypálil. Zasažený sherman na levé straně, jehož řidiči to utrhlo hlavu, najel rychlostí padesáti kilometrů za hodinu na okraj silnice, kde o vteřinu později explodoval. Zdánlivě odnikud se objevila nepřátelská pěchota.

„Kulometry!“ nařídil von Dodenburg.

Ale pěšáci nechtěli bojovat. S rukama nad hlavou se

vzdávali. Matz odstrčil umírajícího mladíka, který mu neustále padal na rameno, a pevně sešlápl pedál plynu. Američané se rozprchli. Tank vjel mezi ně a svými širokými kovovými pásy nelítostně drtil jejich bezbranná těla. Řada shermanů za řekou se nejisté zastavila. Von Dodenburg věděl, že pokud nepoleví v útoku, otočí se a uprchnou – když stáli proti tygrům, vždycky to dělali. „Vpřed – plnou rychlostí!“ zavelel vzrušeně a oči mu blýskaly vášní lovce.

Matz se proklestil třiceti převodovými stupni tygra. Tank nabral rychlost a jeho motory vydávaly ohlušující řev. Krause jel vedle nich. Objevila se řeka. Von Dodenburg ji rychle přeměřil očima. Nezdála se nepřekonatelně hluboká.

„Připravte se k brodění, Matzi!“ nařídil. „Zkontrolujte vodotěsnost. Vysuňte šnorchl.“

Matz zpomalil a vedl šestimetrové vozidlo opatrně přes strmý břeh. Shermany před nimi stále váhaly. Přehoupli se přes hranu. Krauseho tygr je napodobil. Jeho nos se ponořil do vody. Zmizel pod hladinou. Voda sahala až k věži. Ještě výš. Pak už nad hladinu vyčníval jen šnorchl. Von Dodenburg zatajil dech. Tyto chvíle vždycky nenáviděl. Je tank opravdu vodotěsný? Nevysadí motory? Nezasáhne je v nejnevhodnějším okamžiku nepřátelský granát?

Potom se ozval naprosto klidný Matzův hlas: „Všechno v pořádku, pane standartenfuhrere. Viditelnost obnovena.“

Motory zabraly naplno a drápali se po strmém břehu, všude rozstříkující vodu jako obojživelná příšera vynořující se z hlubin. Von Dodenburg otevřel poklop. Shermany před nimi se očividně chystaly na útěk, nervózní z toho, že se tygry objevily na jejich straně řeky. Ohlédl se zpět.

„Krause!“ polkl.

„Co se děje, pane standartenfuhrere?“ ptal se Schulze.

„Uvázl uprostřed proudu. Vidím jen jeho šnorchl. Musí mít zahlcené motory.“

„Co budeme dělat, pane standartenfuhrere?

Hauptscharfuhrer Krause je dobrý voják – a je mu teprve sedmnáct.“

Von Dodenburg váhal jen chvíli. Dovedl si představit, jak Krauseho posádka bojuje s vodou ve své obrněné rakvi, jak hladina v zeleném přitímí pomalu stoupá. Ale teď nemohl zastavit. Osud celé fronty závisel na tom, zda se mu podaří odrazit úder amerických tanků.

„Jedeme dál. Nemůžeme pro ně nic udělat.“

Matz odstrčil mrtvého řidiče a zařadil první rychlost.

Tygr se znovu rozjel.

Pozdě odpoledne zastavil osamělý královský tygr americký útok a obrněné jednotky 2. divize, kryjící Hobbsovy „řezníky“, se valily odkud přijely – a zpanikařená pěchota za nimi.

Von Dodenburg, stojící zpřímá ve věži tygra, jehož kovový pancíř se stříbřitě leskl na tuctu míst, kde byl zasažen americkými granáty, stěží dokázal uvěřit úspěchu, jehož dosáhl. Protože byli stále hlouběji na nepřátelském území, věděl že se musí vrátit, než je zpozoruje americké letectvo. Ale bez ohledu na riziko ho cosi hnalo dál. Velká huba a jinak nic, vybavil si frázi, kterou popisovali typické berlínské nadutce, když ještě studoval v hlavním městě Říše. Teď byl i on „velkou hubou a jinak ničím“ – jeden tank proti americké divizi. Jejich troufalost se však vyplácela a každá hodina, kterou pro

Donnera získal, poskytne policejnímu generálovi další možnost slepit dohromady provizorní frontu.

„Indiánská vesnice, pane standartenfuhrere. Na čtyřech hodinách,“ ozval se ve sluchátkách Matzův hlas, rutinní a bezbarvý. Otočil se a uviděl několik narychlo postavených

stanů, kolem nichž se hemžili nazí muži a ručníky si podivně tiskli k přirozením.

„Och, zlato, podívej na ty sladký prdelky!“ zašveholil Schulze. „Škoda, že nejsme teplí bratři.“

Von Dodenburg stiskl spoušť tankového kulometu.

Bahnitou trávu kolem sprchového stanu zkropily kulky.

Američané odhodili ručníky a upalovali přes pole ke vzdálenému lesu. Von Dodenburg uvolnil spoušť.

„Jen je nechte!“ smál se. „Nějak mi nepřípadá slušné zastřelit chlapa bez kalhot.“

„Koukám, že nakonec skončíte v Armádě spásy, pane standartenfuhrere,“ řekl Schulze. „Pod hrubým zevnějškem se skrývá zlaté srdce.“

„A vy pocítíte mou botu na svém zlatém zadku, pokud si nedáte pozor,“ odpověděl von Dodenburg. „Tak, Matzi, zastavte. Podíváme se, co jsme zdělili po našem bohatém strýčkovi Samovi.“

„Zdělili“ hotový poklad. Zatímco Matz tahal ven mrtvého řidiče, aby ho hodil do blízké strouhy, Schulze prohledával kuchyni. Objevil kouřící pánev plnou karbanátků, hovězí konzervy, sušenou šunku s vejci, sardinky, rajčata – celou obrovskou hromadu konzerv.

„Pane standartenfuhrere, dáte si s námi?“ V ruce schované za zády držel láhev. „Ohnivá voda – americká ohnivá voda.“

Zatímco mrtvý řidič ležel v příkopu deset metrů od nich a nevidoucíma očima hleděl k tmavnoucí obloze, hltavě se pustili do vlažného jídla, které zapíjeli mohutnými doušky z litrové láhve ukořistěného bourbonu.

„Jako v zasraný Francii,“ rozplýval se Matz a napichoval karbanátek na nůž. „Tak takhle si ti Amíci žijou.“

Proč jsem se jen nenarodil jako Američan – s takovým úžasným žrádlem?“ Olízl si špinavé masné prsty a strčil si do úst celý karbanátek najednou.

„Jo, proč? Proč musí Říše nosit takový hovado jako ty? Ať si

tě klidně Amíci nechají!" Schulze si nabral plný ešus nevábně vyhlízející omáčky. „I tu tvou nohu a zpuchřelou hubu. Moc toho sežereš a prošlapeš moc bot.“

„Mám jenom jednu pitomou nohu, oberscharfuhrere,“ protestoval Matz. „A mimochodem – jak to, že používáš ešus místo lžice jako my ostatní?“

„Protože já jsem oberscharfúhrer,“ prohlásil majestátně Schulze a znovu ponořil ešus do omáčky, „kdežto ty jen prachsprostý scharfuhrer. Je to úplně jednoduchý, Matzi.“

Von Dodenburg naslouchající vtipkování obou veteránů se zasmál. Alkohol mu udělal dobře a cítil se uvolněně. Ale přestávka ve válce brzy skončila.

„Co je to za kravál?“ ztuhl Matz náhle.

Von Dodenburg odhodil lžici. Těsně nad stromy k nim burácela černá skvrna. „Zpátky do tanku!“

Upustili ešusy. Černá skvrna se proměnila v mustang, blížící se k nim rychlostí 650 kilometrů za hodinu. Kapota motoru byla pomalovaná jako tlama žraloka. Letecký motor zavyl, když běželi k tanku, a po zemi před letounem se plazil jeho ohromný černý stín. Od křídel se zapraskáním vyšlehly purpurové plameny.

„Rakety!“ vykřikl von Dodenburg. „K zemi!“

Padli do bláta a oblohu probodly temně rudé plameny.

Rakety vyrazily směrem k nim a táhly za sebou chvost ohnivých jisker. Země kolem vybuchla. Když se mustang prohnal nad nimi a na okamžik zastínil oblohu,

Schulze vyjekl bolestí. „Moje levý křídlo! Ten hajzl mě trefil!“

„Vstávat, rychle!“ křičel von Dodenburg. „Na to teď není čas, Schulze!“

Zatímco mustang stoupal k olověné obloze a připravoval se k dalšímu útoku, vrhli se do poškozeného tygra.

„Jedem,“ vydechl von Dodenburg, když se Schulze s popelavou tváří svalil za dělo.

Matz řadil jeden rychlostní stupeň za druhým a mohutný

tank se pomalu sunul k blízkému železničnímu náspu. Von Dodenburg otočil kulometem směrem k letounu. Mustang se s přšerným vytím přihnul zpět. Bylo slyšet praskání kanónů, dvacetimilimetrové projektily prořezávaly vzduch kolem nich a do země za tygrem vydlabávaly měkké díry. Von Dodenburg stiskl spoušť kulometu. Směrem k mustangu a jeho velkým stříbrným hvězdám vyrazil proud kulek. Minul. V následujícím okamžiku se letadlo mihlo nad jeho hlavou a proud vzduchu ho skoro vytáhl z hnízda. Zuřivě měnil nábojový pás a sprostě nadával, protože hlaveň kulometu byla rozpálená a popálil si prsty. Zatímco ruce měl plně zaměstnané, očima prohledával obzor a hledal lepší krytí. Pak je objevil malý podjezd pod náspem, vybudovaný inženýry říšské dráhy snad proto, aby umožnil sedlákům přístup na pole za tratí.

„Matzi,“ snažil se překřičet vytí motoru letadla, snášejícího se k dalšímu útoku, „mířte tam do toho tunelu!“

„Prdel nám bude čouhat ven!“

„K čertu s váma, Matzi, dělejte co vám říkám! Já se taky nestarám, jestli vám nečouhají koule! To je náš jediný...“

Zbytek slov přehlušila kanonáda mustangu. Celé okolí zaplavilo zářivé světlo. Tygr se zakymácel, když dostal zásah do levého boku. Von Dodenburg si chvíli myslel, že přijdou o pás. Ale děťátko profesora Porscheho bylo dobře postaveno. Tygr se sunul dál do krytu podjezdu.

A pak udělal americký pilot chybu. Spoléhaje na smrtelný zásah, prudce odbočil doprava, místo aby se rychle vznesl vzhůru. Aby ještě snížil rychlost, vysunul podvozek. Když se vracel k poslednímu úderu, letěl skoro o dvě stě kilometrů za hodinu pomaleji a jeho výfuk plivající oheň měl von Dodenburg přímo před očima. Důstojník SS nabídnutou příležitost nepromarnil.

Stiskl spoušť. Mustang zasáhla plná dávka. Z jeho trupu začaly odletovat kousky kovu. Ocas se utrhł. Pilot se zoufale snažil neztratit vládu nad zmrzačeným strojem, zatímco z

motoru proudil hustý bílý glykol. Von Dodenburg nepřestával střílet. Neměl pochopení pro tyto neosobní americké a britské zabijáky, kteří posledních pár měsíců beztrestně vraždili. Střely znovu a znovu kropily letoun a rvaly z něj velké kusy plechu, zatímco se zoufalý pilot snažil dostat stroj na zem.

Jedním křídlem zavadil o železniční násep. Slouplo se jako banánová slupka. Mustang udělal kotrmelec. Modře natřeným břichem škrtl o koleje. Pak vyskočil dvacet metrů do vzduchu. Právě když se Matz dostal do bezpečí podjezdu, vybuchl a ozářil siluetu pilota zběsile cloumajícího poklopem, který se neotevřel. Ale von Dodenburgova pozornost už byla upřená jinam. Ve smrtelném zápase Američan stačil přivolat své kolegy. Na tmavnoucí obloze se rýsovalo pět černých teček uhánějících směrem k hořícímu mustangu, větřících krev a dychtivých nadobro vyřídit tank, uvězněný pod náspem. „Panno na nebi!“ zaklel Schulze malátně těsně předtím, než ztratil vědomí, a ruku si tiskl na krvácející ránu na rameni. „Ti hajzlové nás opravdu načapali s kalhotama dole, pane standartenfuhrere.“

KAPITOLA 4

„Pánové,“ pozvedl král sklenku ke shromážděným generálům, „m-m-mohu vám při-připít?“ Eisenhower, Bradley, Patton a ostatní s tvářemi zčervenalými dobrým jídlem a vínem uctivě pozvedli sklenice. Věděli, že britský král přijel do Belgie, aby posílil Montyho morálku po neúspěchu jeho výsadku u Arnhemu¹, ovšem návštěva velitelství Hodgesovy 1. armády byla milým gestem, a jak řekl o něco dříve temperamentní Patton Eisenhowerovi: „Krucinál, lku, ten chlap mi snad dá další medaili!“

„Rá-rá-rád bych vám po-po-popřál hodně ú-úspěchů proti

fri-frickům v Cáchách v při-přístích čty-ři-ce-ti-osmi hodinách.“

„Přidám se k vám, pane,“ řekl Eisenhower a široká ústa měl roztažená do šťastného úsměvu. Pozvedl sklenku.

Nejvyšší generalita se přidala a rozproudila se nenucená večerní konverzace na vojenská témata, které dominoval nezkontrolovaný Patton, jenž jako obvykle dodával ráz svému vyprávění tím, že tlustým doutníkem píchal kolem jako bodákem. Když mluvil o tom, jak během tažení v severní Africe tunišťáci Arabové ve velkém kradli, vysvětloval: „Taky jsem jich musel tucet osobně zastřelit!“

Na krále Jiřího VI. to udělalo dojem. „Jářku, o-opravdu?“

- 1) *Velkolepý plán polního maršála Montgomeryho, jak prorazit cestu do Německa, se nezdařil, když 1. výsadková divize v září 1944 neudržela životně důležitý most u Arnhemu; pozn. autora.*

Eisenhower, po bourbonu již lehce uvolněný, mrkl na Bradleyho, Pattonova nadřízeného. „Kolik jste říkal, Georgi?“

Patton potáhl ze svého drahého doutníku. Potom se mu po tváři rozlil uličnický úsměv. „No, možná to bylo jenom půl tuctu.“

„Kolik přesně?“ nenechal se odbýt Eisenhower. Kolem dlouhého stolu v jídelně belgického zámku zabraného velitelstvím se generálové sborů 1. armády smáli Pattonovým rozpaky. Bylo milé vidět, jak hlučný velitel srdečně nenáviděné 3. armády musí slevovat ze svých nadnesených počtů.

Velký generál nahrbil ramena a zasmál se. Potom se otočil ke králi. „Tedy, v každém případě, pane, jsem dva z nich nakopal rovnou...,“ zarazil se právě včas, „...na ulici v Gafse!“

Král se hlučně zasmál. „Te-tedy, to je opravdu něco, generále Pa-pattone!“

V té chvíli se ve dveřích do svíčkami osvětlené jídelny objevil zneklidněný pobočník a váhavě kynul prstem na generála Collinse. Přiložil si dlaně k ústům a šeptal:

„Pane, naléhavé!“

Collins se rozhlédl kolem stolu. Nikdo si patrně ničeho nevšiml. Vážení pánové naslouchali další Pattonově oplzlé historce. Rychle se vytratil ven.

Chodbou se nesl zpěv nějakého kuchaře: „Oficíři nás v nejhorších mrazech honí ven, a sami si užívají s ženskou každéj den...“

„Co je, Jonesi?“

Pobočnickovy oči plály. „Dobré zprávy, pane! Velká červená jednička právě oznámila, že dobyla Křížový vrch. Před půl hodinou. Druhý prapor plukovníka Coxe hlásí, že jsou necelý kilometr od nejbližších pozic pěchoty Hobbsova 18. pěšího pluku.“ Netrpělivě se zarazil.

„Krucinál!“ zajásal Collins, udeřil pěstí do dlaně druhé ruky a oči mu divoce blýskaly. „To je ta zatraceně nejlepší zpráva, jakou jsem během celý pitomý ofenzivy slyšel! Teď už jim to můžeme nandat!“

Z kuchyně se ozývalo: „My v zákopech musíme spát s nahou prdelí, a oni jsou každéj večer v teplý posteli.“

Ale Bleskový Joe neposlouchal ten žalozpěv, neslyšel tlumený smích generálů ani neustávající hřmění děl, hudbu války. Jediné co vnímal, byla magická slova: „necelý kilometr“. Ještě kilometr a kapsa u Cách se nadobro uzavře!

Bunkr byl plný pachu zpocených nohou. Ale nikdo to nevnímal. Nosy mužů Coxova 2. praporu byly už dávno otupělé. Za poslední dva roky se načichali tolika kouře, tolika krve, tolika mrtvolného puchu! Namačkaní k sobě

leželi na slámě a tiše si šeptali, zatímco venku bez přestání bušila dělostřelba. Někteří nemluvili, jen rozvalení kouřili cigaretu za cigaretou a civěli do temnoty.

Za pár hodin budou na hrotu útoku uzavírajícího obklíčení, a ti, kteří byli vzhůru, dobře věděli co to znamená, pokud jde o ztráty. Každý z nich už napsal poslední dopis domů, ty pak osobně shromáždili velitelé rot a kontrolovali, jestli nemohou prozradit něco o nadcházejícím útoku. Jediný časopis, který měli, potrhaný výtisk *Yanku*, už dokoloval. Všichni jej přečetli stránku po stránce, než byl konečně odložen do velké plechovky, kde shromažďovali sporé zásoby záchodového papíru.

Náhle se někdo zasmál. V těsném smrdutém bunkru uprostřed noci to byl zlověstný zvuk.

„Čemu se krucinál směješ?“ vyštěkl vztekle seržant a spící muži se začali nevrle probouzet.

„Jen tak, seržo,“ odpověděl tiše jeden z kouřících mužů, aniž otočil hlavu. „Protože kdybych se nesmál, tak se zblázním.“

Hodiny pomalu ubíhaly. Burácení dělostřelectva venku neustále sílilo. Coxovi muži už nedokázali spát. Ospale mručeli cosi o „nesnesitelném kraválu“, posadili se, zívli a hned nato se oříásli chladem – a strachem.

Nevrlý seržant vytáhl karty na poker. Ale nikomu se nechtělo hrát. Z náprsní kapsy olivové uniformy vytáhl peníze.

„Poslouchejte, chlapi!“ prohlásil. „V téhle ruličce je čtyřicet dolarů. Pokud to dneska koupím, rozdělte si je a dejte si na moji památku jednu pořádně divokou partičku. Oukej?“ Všichni se zasmáli, dokonce i voják, který si stěžoval, že se zblázní. Všichni už byli naprosto vzhůru. Dělostřelecká palba zněla v crescendo. Teď už to nebude dlouho trvat. Pod silnými ocelovými dveřmi bunkru prosvítal paprsek šedivého světla, oznamující blížící se úsvit.

„Dneska bude krásnej den pro Purpurový srdce¹,“ řekl

někdo zasmušile.

„Já bych se za něj nezlobil,“ oponoval jiný.

„Záleží na tom, kam bys to dostal,“ přidal se třetí.

„Do nohy je to v pohodě. Do břicha – díky, kámo, nemusím.“

„Nejlepší je rozříznutý chodidlo,“ pronesl pohrdavě obrýlený desátník. „Myslel jsem, že to byste i vy pitomci mohli vědět. Ze začátku je to hnusný, když vám felčari sundají boty. Je to, jako byste chodili po jehlách, nebo vás nějaký chytrák hnal pěšky bůhvíjak daleko. Ale přísahám, že mi to vysloužilo tři měsíce ve špitálu v severní Africe s opravdovejma bílejšma sestřičkama. Nádhera!“ zakoulel teatrálně očima.

„A co vyražený zuby?“ ptal se bledý pihovatý voják.

„Slyšel jsem, že když přijdete o zuby, odvezou vás z fronty do zázemí a nechají vám udělat nový.“

„Tak to jsi slyšel špatně,“ usadil ho seržant. „Proč si myslíš, že tu jsi – abys střílel skopčáky, nebo abys je ukousal k smrti?“

„Panebože, chlapi, co se vám to line z hub?“ vrtěl hlavou postarší tělnatý štábní seržant, jemuž z koutku úst visel doutník. „Purpurové srdce, rozříznutý chodidlo, dokonce vyražený zuby!“ Odplivl si do slámy. „Vy pitomci, frickové proti nám nemají nic jiného než pár staříků se skleněným okem a dřevěnou nohou. Nevíte, že jsou na dně a vyškrabávají zbytky?“

1) *Americké vyznamenání za zranění v boji, pozn. autora.*

„Nezajímá mě, jestli za mašinkvérem stojí stoletý syfilitický ocas, seržo,“ opáčil bledý mladík. „Pořád sedí za dvěma metry betonu a má dost prstů, aby mačkal spoušť a střílel kulky.“

Venku se ozvaly píšťalky a staré známé chraplavé hlasy začaly vyvolávat staré známé rozkazy. „Tak, hošánci,

pohněte zadkem! Zapomněli jste snad, že je válka?“

Donner v Quellenhofu běsnil. „Pro Boha svatého,“ řval na zabláceného Schwarze, jemuž se podařilo se stovkou přeživších pancéřových granátníků stáhnout z Křížového vrchu. „Kde máte von Dodenburga?“

Schwarz padající hlady a vyčerpáním si olízl rozpraskané a krvavé rty. „Plní vaše rozkazy, pane generále,“ řekl sípavě. „Odjel zastavit nájezd Američanů od Rimburgu. On a hauptscharfuhrer Krause.“

Donner si v rozčilení vyndal skleněné oko a pohazoval si s ním v dlani. „Až takhle daleko to dopracovala elitní úderná jednotka SS, Schwarzi – velitel a sedmnáctiletý kluk se pokoušejí zastavit celou nepřátelskou divizi?“ Složil hlavu do dlaní. „Bože můj,“ kvílel, „kde je von Dodenburg?“

Americké letouny zmizely. Celé okolí halil šedý přisvit zdánlivého rozbřesku. Kolem se rojily nepřátelské jednotky. Po celou noc slyšeli neutuchající rachot tanků a automobilů a jednou zahlédli dlouhou řadu světel projíždějící kolony mířící k Cáchám. Von Dodenburg brzy poznal, že budou muset zdrhnout, než se ocitnou v pasti.

Ale jak?

Schulze zhroucený na sedačce vedle něj zasténal. Von Dodenburg mu otevřel oči. Usoudil, že Schulze je těžce raněn. Hromotlucky poddůstojník sebou celou noc házel a kroutil se, zatímco se standartenfuhrer a Matz střídali na stráži.

„Podívám se na to vaše rameno, Schulze. Matzi, posviťte mi baterkou sem, ale držte ji zastíněnou.“

Odtrhl sežehnutou a zakrvácenou košili ze Schulzeho svalnatého ramene. Rána byla plná černé sražené krve, v níž vězela ostrá stříbřitá střepina dvacetimilimetrového projektilu. Ve slabém namodralém světle si všiml tenkého pramínku krve stékajícího po široké chlupaté hrudi.

„Tak nádherný tělo,“ mumlal Schulze a pod napolo zavřenými víčky mu oči těkaly sem a tam. „Až to bere dech..., tak je vzrušující.“

Von Dodenburg pohlédl na Matze. Venku rachotil přes pole další americký konvoj. Jednonohý poddůstojník si olízl rozpraskané rty.

„Nelíbí se mi to, pane standartenfuhrere,“ vyslovil nahlas von Dodenburgovy obavy. „Ani ten puch.“ Zarazil se.

„Doufejme, že takhle smrdí normálně – že to není gangréna.“ Ukázal na svou dřevěnou nohu. „Tohle ta svině provedla mně.“

Von Dodenburg věděl, co má Matz na mysli. Jestli se do rány dostala infekce z Schulzeho špinavé košile, bude to zlé. Ani Diedenhofen, navzdory tomu, jak miloval své muže, by neměl výčitky svědomí, že mu amputoval paži. Lepší než riskovat jeho život.

„Co si o tom myslíte, Matzi?“

Matz zhasil baterku. Schulze zavřel oči a opět se propadl do bezvědomí. Dýchal ostře a mělce. Matz se na chvíli odmlčel. „Nejlepší by bylo dostat ho co nejrychleji k doktorovi. Ale...“ Zaváhal.

„Pokračujte!“

„Tedy, pane standartenfuhrere, myslím, že bychom z něj měli dostat ten kus olova. Bůh ví, jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme zpátky k našim, a do té doby by mohl skápnout, jestli mu tu věc necháme v rameni.“

Znovu rozsvítil baterku. Volnou rukou sáhl do své holínky a vytáhl dlouhou dýku Hitlerjugend s rukojetí zdobenou svastikou. „Dostal jsem ji ještě před válkou.

A mám ji pořád.“ Mozolnatým palcem přešel po ostří.

„Ostrá jako břitva. Špička je jako jehla.“

Von Dodenburg si prohlédl nůž. „Nemáme nic, čím bychom utlumili bolest. A zajistili hygienu,“ dodal.

„Nechte to na mně, pane standartenfuhrere. Nedělám takovou věc poprvé. Ve třiačtyřicátém v Rusku jsem

jednomu s omrzlinami ufkl dva prsty přesně za dvě vteřiny. A co se týče hygieny..." Rozepnul si poklopec, vstal a namířil na ostří nože proud horké žluté moči.

„Když jsem na jaře přišel o nohu, říkali mi, že moč zabije všechny bacily.“ Teplá tekutina ještě stékala po boku tanku a Matz už se skláněl nad bezvědomým kamarádem.

„Pane standartenfuhrere, měl byste toho bastarda pořádně přidršet. Má sílu jako medvěd. Jakmile v sobě ucítí tohle, začne kopat jako blázen.“

Von Dodenburg souhlasně přikývl. Celou vahou si sedl na zdravé rameno raněného, chytil ho za předloktí a stočil mu ruce za záda, aby se rána co nejvíc rozevřela.

Matz sevřel baterku mezi zuby, pevně uchopil nůž a zajel ostřím ze strany do rány.

Schulze vykřikl. Jeho tělo se vzepjalo jako přivázaný hřebec. Von Dodenburg zařal všechny svaly. Slyšel, jak nůž škrábe o kost. Rychle si uvolnil jednu ruku a do Schulzeho dokořán otevřených úst vstrčil svůj špinavý kapesník.

Matz pracoval rychle, velké matné perličky potu mu stékaly po čele, nůž se zarýval hluboko do masa v okolí rány, jak se snažil vyprostit střepinu. Co cítil Schulze, nikdo neví – špinavý kapesník zdusil všechny jeho výkřiky. Ale zpocený von Dodenburg, bující ze všech sil, aby ho udržel v klidu, si dokázal velmi dobře představit, že Matzův nůž dloubající se v ráně na něj musí působit jako do ruda rozžhavený pohrabáč.

Potom Matz pustil baterku z úst. Zhluboka se nadechl.

„Sony, kámo!“ zafuněl. Hbitě trhl zápěstím a škulbl nožem.

Ozval se mlaskavý zvuk a střepina klapla o podla-

hu. Matz seděl na zadku s prsty od krve a funěl vysílením.

Vyčerpaný von Dodenburg vyndal Schulzemu z úst roubík a oberscharfuhrer znovu upadl do milosrdného bezvědomí.

Hřmění děl venku přestalo. Von Dodenburg věděl, co to znamená – Američané jdou do útoku.

„Dělejte, vy bando líná!“ křičel postarší štábní seržant.
„Vydělejte si na svůj žold!“ Mávl puškou a vyrazil dolů z kopce do šedého oblaku kouře z dělostřeleckých granátů. Celý Coxův 2. prapor slézal v souvislé řadě po svahu Křížového vrchu. Prudký výbuch 88mm granátu přímo nad jeho hlavou ozářil seržanta se zálibou v kartách klečícího na koleni a pumpujícího střelu za střelou do německých pozic. Vzduchem zasvištěl další granát. Tma.
Modravý záblesk znovu ozářil seržantovu siluetu. Stále klečel na pravém koleni, tentokrát však už bez hlavy.
Jakmile padl, vyběhl dopředu pihovatý voják a jal se hledat v kapsách bezhlavého těla čtyřicet dolarů na poker.
Dělostřelectvo první divize zaburácelo a umlčelo osmaosmdesátky. Vojáci 2. praporu pokračovali v postupu, šlapali po rozdrcených tělech a klouzali po vyhřezlých vnitřnostech. Nečekaně vržený granát odmrštil vojáka, který nemohl spát, do hlubokého zákopu. Náhle ležel tvář v tvář Němčourovi, který byl překvapen stejně jako on sám. Chvilí na sebe ohromeně zírali. Američan měl pušku, Němec nikoli, ale v zákopu bylo beztak málo prostoru pro střelbu. Američan popadl nůž. Koncem rukojeti udeřil protivníka do úst. Ten zavrával a plival zuby a krev. Američan z posledních sil zabodl nůž Němci do žaludku. „Svatá matko!“ sténal Němec.
Američan cítil, jak mu ruku zaplavuje horká krev. Vytáhl nůž a vrazil ho ještě jednou protivníkovi do břicha.
A znovu a znovu. Tělo Němce se ohnulo a nohy mu podklesly. Američan se odvrátil a zvracel.
Obhroublý hlas za ním řval: „Ježíši Kriste, chlape, nezabij je všechny – potřebujeme taky nějaký zajatce!“

Důstojník Coxova dělostřelectva hleděl do kouřící jámy plné

mrtvých a umírajících, která byla ještě před chvílí jednou z jeho pětasedmdesátek. Malé kousky těl pokrývaly kráter od okraje k okraji. Z roztrhaných trupů jeho dělostřelců vytékala krev spolu se střevy, takže se hlína pod nimi barvila nejprve do fialová a nyní do černá. Jejich končetiny jako by sebou ještě škubaly ve snaze znovu se spojit s těly, k nimž patřily. Viděl to už mnohokrát předtím. Snažil se uklidnit své šokované muže. „Skopčácká osmaosmdesátka,“ poučoval je jako by byl zpátky ve West Pointu a ne uprostřed bitevního pole, „není žádná zázračná zbraň. Je to pouhé víceúčelové dělo s oplášťovanou hlavní s vyměnitelnými vložkami, lehce rozmontovatelné, na lafetě s ochranným štítem, se zásobníkem umístěným na lůžku hlavně, s hydropneumatickým nabíjecím mechanismem a speciálním podvozkem na vzduchových pneumatikách, který je možné zapřáhnout za polopásové vozidlo.“ Usmál se a věřil, že má své muže opět pod kontrolou, zatímco dělostřelci, s tvářemi bílými šokem, na něj civěli, jako by se právě zbláznili. „Jinými slovy – osmaosmdesátka je dělo jako každé jiné. Není třeba podléhat nějaké osmaosmdesátkové horečce, chlapi. Ani v nejmenším.“ Prohlédl si je přes brýle se zlatou obroučkou. „Dělo jako každé jiné,“ zopakoval. Zbytek jeho slov utonul v hlasitém hvízdání dalšího nepřátelského granátu. Mohutná exploze rozmetala všude kolem střepiny a z místa dopadu se vyvalil mrak štiplavého žlutého kouře. Když se kouř rozptýlil, přeživší muži viděli, že jejich důstojník sám podlehl „osmaosmdesátkové horečce“. Zbyla z něj jen beztvářá břečka na okraji čerstvého kráteru. A útok pokračoval. Za drolící se německou frontou, neustále zatlačovanou dvěma americkými divizemi – „Rooseveltovými řezníky“ a „Velkou červenou jedničkou“ – se týlové jednotky připravovaly na ústup. „Všechno zničit a zapálit! Nenechat nepříteli nic,“ zněl Donnerův rozkaz. Vojáci jej plnili do písmene. Každých třicet vteřin se směrem

k Cáchám kodrcal nákladňák naplněný čímkoliv hodným přepravy, doprovázený tlumenými výbuchy destrukcí. Spěch, šílenství a zmatek vládl za frontou toho dne, kdy Američané vyrazili vpřed. Mezera mezi divizemi měla už jen několik set metrů.

Další sherman zchytil zásah. Vlasy a uniforma střelce okamžitě vzplály. Pancéřová pěst ho ranila do nohy. Přesto se však vyhoupl průlezem ve věži. Přitahoval se oběma rukama. Horký kov mu rozpouštěl kůži, jako by to bylo máslo. S křikem a po hlavě dopadl na zem. V oblaku vířícího kouře se posadil a serval si blůzu bojové uniformy, z níž zbyly jen ohořelé cáry. Z nohou se mu vytratila veškerá síla, ale zjistil, že když zaryje lokty do země a přitáhne se, dokáže se posunout přibližně o metr za minutu. Začal se plazit. Než zemřel, stačil ještě říci medikovi: „Ted' už to snad přežiju.“

A veteráni z Velké červené jedničky, kteří bojovali v severní Africe, si cestou do bitvy broukali divizní hymnu, dokud nespustily palbu německé kulometry a jejich první vlnu nezasáhl proud olova.

*„Slečna Gertie od Bizerty,
s kterou šijou všichni čerti,
pod sukní má zátiší,
v něm pastičku na myši,
a v té svojí myši pasti
nastražený kvítek slasti.
Když dá sukni nahoru,
stojí hochům v pozoru.“*

Muži z Velké červené jedničky už viděli své kolegy z 30. divize celkem jasně a v plukovníku Coxovi narůstaly obavy, aby jeho vojáci omylem nestříleli do Hobbsových. Štábní důstojníci se opatrně vydali do předních linií, aby zajistili, že nedojde k žádné nepříjemné nehodě. Divize byly od sebe vzdáleny už jen půl kilometru.

„Hodně hochů to odrovnalo,“ vyprávěl hřmotný řidič nákladáku dvěma opozdílům z 30. divize, když si všichni nabírali plné lžíce studené haše. „Výpary benzínu vás za chvíli omámí,“ ukázal lžící na korbu nákladáku, kde stály vyrovnané kanystry. „Někdy se vám jenom zvedne žaludek a někdy z toho opravdu onemocníte.

Otrava olovem. Když je velký horko, jsou ty výpary vidět. Jako když se tetelí vzduch nad silnicí.“

Von Dodenburg přikrčený v křoví patnáct metrů od nich, si prohlédl prašnou cestu. Ani náznak přítomnosti dalších Američanů. Kývl Matzovi se Schulzeho schmeisserem a pozvedl pravou dlaň s roztaženými prsty. Matz přikývl, že rozumí. Pět vteřin, a vyrazí. Za nimi zaskučel Schulze napůl v bezvědomí.

„Pamatuju si, že celá naše jednotka nákladáků byla ubytovaná v jabloňovém sadu v Normandii a jablíčka zrovna dozrávala. Pak je všechny zahubily výpary z benzínu.“ Řidič odhodil prázdnou plechovku od haše.

„Takže co na to, chlapi, říkáte?“

„Musí to bejt drsný,“ uznal mladší z obou pěšáků s modrým odznakem na špinavé khaki uniformě. „Pořádně drsný v zásobovací službě. Měl by sis zažádat o přeložení k pěchotě.“

„Vy si ze mě děláte srandu, co?“ usmál se řidič.

„Ne,“ přidal se druhý voják, „my víme, že vy...“

Větu nikdy nedokončil. Matz mu vrazil samopal do ledvin. Před nimi stál von Dodenburg a mířil waltherem na jejich břicha.

„Ruce vzhůru!“ vyštěkl angličtinou s těžkým přízvukem, Tři Američané stojící kolem zaparkované „dvouapůlky“ zvedli ruce nad hlavu a oči jim zalil strach, když rozpoznali stříbrné runy SS na černé uniformě přísně se tvářícího důstojníka, mířícího na ně pistolí. Von Dodenburg si je rychle prohlédl. Oba vojáci pěchoty odhodili pušky a byli ozbrojeni pouze bodáky. Řidič nákladáku byl beze zbraně. Von Dodenburg kývl na Matze. „Scharfihrere, vezměte ty dva hrdiny,“ ukázal na pobledlé pěšáky, „přineste Schulzeho – a dávejte pozor, jak zacházejí s jeho ramenem. Nechci, aby začal znovu krváčet.“

„Rozkaz, pane standartenfuhrere.“ Matz pobídl oba Američany. „Pohyb!“

Jeden z nich si vystrašeně hryzal rty. „Nemůžete nás zastřelit,“ koktal. „Ne takhle chladnokrevně.“

„Ale mohu,“ odpověděl von Dodenburg s chladným úsměvem na vyčerpané neoholené tváři. „Ale neudělám to – aspoň zatím. A teď pohyb.“

Za několik minut ležel Schulze na korbě nákladáku položený na řidičově dece. Matz a von Dodenburg dřepěli vedle něj se zbraněmi namířenými přes zadní okénko kabiny na hlavy vyděšených Američanů.

„Teď mě poslouchejte,“ řekl zvolna von Dodenburg, když zavalitý řidič nastartoval motor. „Vaše životy závisí na tom, jestli se dostaneme v pořádku do Cách. Pokud uděláte chybu,“ mlaskl významně jazykem v náznaku výstřelu, „jste mrtví.“

„Ale co vojenská policie, pane?“ namítal řidič. „Můžou nás zastavit.“

„To je váš problém,“ odvětil von Dodenburg chladně, přestože mu v hlavě vířilo. Přemítal, jaké potíže mohou nastat během pětikilometrové cesty do města. Ale věděl, že tohle je jediný způsob, jak se tam dostat. Ten kilometr, kdy se trmáceli po poli od chvíle, kdy opustili tank pod železničním náspem, bylo utrpení. On i Matz byli naprosto

vyčerpání. Nedokázali by nést zraněného a blouznícího oberscharfuhrera dál.

„Tak jedem!“ řekl.

Řidič zařadil rychlost a dvouapůltunový nákladák se pomalu rozjel.

Všechno běželo hladce, dokud se nedostali na vlastní předměstí Cách. Neutuchající proud vozidel mířících na frontu houstl. Dvakrát museli sjet z blátivé, granáty rozbité cesty, a nechat projet dlouhou kolonu sanitek spěchajících s vyjícími sirénami a jasně červenými tabulkami za předním sklem s nápisem PŘEVOZ RANĚNÝCH.

Většinu vozidel kolem nich teď tvořily obrněné jednotky.

Projeli kolem zadní linie obrany, v níž vojáci pochmurně zakopaní po obou stranách silnice pevně svírali zbraně ve zpocených dlaních, jako by se z kouřících trosek periférií mohl každým okamžikem vyvalit nepřítel. Minuli nápis hlásající: ZVEDNI HLAVU A JE PO TOBĚ, BRATŘE! TATO CESTA JE POD NEPŘÁTELSKOU PALBOU!

Nebylo nutné, aby jim to někdo říkal. Kladivo palby neustále bušilo. Von Dodenburg vykukoval přes postranice nákladáku a viděl hrůzu ve tvářích pěšáků, šourajících se směrem k frontě. Oči jim plály, jako by neměli daleko k slzám, tváře měli popelavé a koutky úst sebou šubaly, kdykoliv se země před nimi zachvěla výbuchem. Mezitím všechna ostatní vozidla zmizela a na krátery rozryté silnici teď byli jen oni a pěchota.

„Pane,“ hlesl řidič a napínal svaly, aby se vyhnul dalším kráteru. „Brzy nás někdo zastaví. Co pak budeme dělat?“

„Nechte to na mně,“ řekl drsně von Dodenburg.

„A jedte dál.“ Pohlédl na Matze a pak na Schulzeho, ležícího na špinavé podlaze natřásajícího se nákladáku, jehož dech byl mělký a přerývaný. Položil dlaň na jeho horké čelo. Odhodlaně si řekl, že toho mizeru dostane přes frontu. V těžkých dnech, které mají přijít, bude

Německo potřebovat velkohubé naduté muže jako tento hamburský přístavní dělník. „Nebojte se, Matzi, projedeme!“ Veterán Matz posměšně sraštil rty. „Já se nebojím, pane standartenführere. Jsem profesionál, jak víte. Ne jako tenhle hliněnej vojáček.“ Trhl palcem ke svému společníkovi z mnoha večerů vyplněných chlastáním a děvkami. „Přemýšlel jsem jen, jestli mě jmenujete oberscharführerem, až bude tenhle ulejvák v nemocnici. Říkal jsem si, že zatímco on bude ležet na čistých prostěradlech a nad hlavou se mu budou houpat cecky sester, mohl bych si taky užít svou chvíli slávy. V mých záznamech by se to vyjímalo dobře. Třeba bych dostal vyšší penzi.“ Von Dodenburg potřásl hlavou. „U svatýho pytle!“ použil frázi svého podřízeného. „Matzi, vy jste ještě větší neřád než Schulze. Ale ano, budete dočasně povýšen. Tedy pokud se dostaneme z tohohle.“

„Stát!“ mával puškou holohlavý poručík a drápal se z hromady sutin po pravé straně silnice. „Omrzel vás život, chlapi? Tady se střílí!“ Zaválitý řidič dupl na brzdy. Zpoza sutin po obou stranách se opatrně vynořovaly hlavy v přilbách. Von Dodenburg, jehož srdce divoce tlouklo, odněkud zpoza opony kouře vpředu zaslechl ráčkování špandav. Německá fronta, řekl si.

„No tak!“ dotíral poručík, když řidič nic neříkal. „Co sakra děláte takhle daleko vpředu? Myslel jsem, že vy chlapi z Red Ball Expressu¹ nejezdíte až na frontu.“ Řidič pořád mlčel. Někde za nimi hvízdal minomet. Rudolící poručík se ani nepohnul. Bylo jasné, že je to zkušený voják. Náhle si uvědomil podivné mlčení tří vojáků ve voze. „Hej vy, chlapi,“ pozvedl poručík pušku, „ukážte mi svoje známky!“ Otočil se k seržantovi své čety. „Joe, pojdte sem...“

Matz vystřelil. Vojáci v kabině se nestačili sehnout.

Hlavy dvou pěšáků se rozstříkly kolem. Všude létala krev a úlomky kostí. Na čelním skle nákladáku se objevila pavučina. Poručíka stojícího před vozem to odhodilo dozadu.

„Jed' dál!“ řval zběsile von Dodenburg.

Řidič, s jedním ramenem a polovinou tváře postříkanou krví, zařadil rychlost. Nákladák vystřelil dopředu.

Zběsile kličkoval ulicí a vzteklá palba Američanů ho pronásledovala. Oslepený rozbitým čelním sklem narazil do kandelábru. Zběsile točil volantem. Vůz za kvílení protestujících pneumatik sklouzl doprava.

„Drž to!“ křičel Matz německy. „Drž to, člověče!“

Příliš pozdě. Nákladák narazil do hromady sutě. Řidič přeletěl přes volant, vyrazil rozbité čelní sklo a dopadl na hromadu. Ležel tam nehnutě s hlavou zkroucenou v nepřirozeném úhlu, se zlomeným vazem.

Von Dodenburg vytrhl Matzovi samopal a vypálil divokou dávku na americké pozice. „Zvedněte Schulzeho – rychle!“ zvolal a vypálil další dlouhou dávku na Američany prodírající se směrem k nim a kryté rozbitými budovami. Na chvíli je to zastavilo.

Matz silně pleskl Schulzeho přes tvář. „Dělej, vstávej!“ křičel. „Musíme utéct.“

1) *Zásobovací trasa vedoucí od normandských pláží na frontu; pozn. autora.*

Schulze zachroptěl, ale oči neotevřel. Matz ho udeřil do ramene. Schulze vykřikl. Otevřel oči.

„Co je?“ vydechl.

Matz zatáhl za jeho zdravou paži. „Zvedej se!“ sykl.

„Amíci jsou tak dvacet metrů od nás.“

Hromotlucky poddůstojník se chabě nechal zvednout a táhnout k okraji korby, přičemž se divoce kolébal.

Matz seskočil první a zaklel bolestí, jak se mu dřevěná noha

zarazila do pahýlu. Schulze skočil za ním a zhroutil se na kolena. Matz ho znovu praštil. Z nosu mu vytryskl tenký pramínek krve. Střely hvízdaly všude kolem nich.

„Utíkejte, proboha!“ křičel von Dodenburg. „Budu vás krýt – utíkejte!“

Jako zmrzačené karikatury vojáků se oba poddůstojníci potáceli směrem k německým pozicím, zatímco jejich velitel zaklekl a snažil se zdržet Američany.

„Nestřílejte!“ ozval se hlas před nimi. „To jsou dva z našich – chlapi z Wotanu!“

Matz, funící jako atlet na konci závodu a ze všech sil se snažící udržet rovnováhu, nasměroval hmotu svého velkého kamaráda směrem k hlasu. Společně klopýtali přes popadané zdivo, zamotávali se do drátů a oči měli v ostrém žlutém kouři přivřené. Von Dodenburg za nimi kropil ulici ze strany na stranu, aby Američany udržel v krytu. Oba poddůstojníci se svalili do jámy, kde je uchopily ochotné ruce a postavy oděné v černých uniformách Wotanu radostně volaly: „To je Matz a obr Schulze... Matz a obr Schulze!“

„Velitel,“ hlesl Matz, načež ztratil vědomí.

Nepotřebovali pobízet. V mohutné vlně se pancéřoví granátníci vyvalili z děr, běželi ulicí a pálili od boků.

„Wotan... Wotan... Wotan!“ ozývalo se fanaticky z jejich hrdel. A von Dodenburg, přikrčený ve dveřích pobořeného řeznictví, na pozadí už dlouho prázdných háků a porcovacích prkének nabíjející svůj poslední zásobník, upustil schmeisser na podlahu a zalila ho vlna úlevy. Jeho muži ho přicházeli zachránit.

V téže chvíli, odpoledne 16. října, hlídka pěchoty plukovníka Coxe vedená seržantem Frankem A. Karswellem vyrazila k prvnímu fyzickému kontaktu s muži 30.

divize. Veteráni z Velké červené jedničky se nedostali daleko. Právě dorazili k hlavní silnici z Cách do Würselenu, když na ně dopadla nepřátelská dělostřelecká palba. Padli

k zemi a přehnala se přes ně horká tlaková vlna. Někdo vykřikl a pak ucítili zápach pálícího se masa. Hořící domy vpravo i vlevo se vlnily jako divadelní opona. Když se mezi salvami rozběhli do úkrytu, seržant Karswell s nimi nebyl. Všichni jeho muži, až na dva vyhublé průzkumníky, vojíny Krausse a Whitise, ztratili odvahu.

„Jdu dál,“ křičel Ed Krauss přes hluk střelby. „Co ty, Evane?“

Whitis přikývl. Opustili ostatní a opatrně se plazili hořící, dýmající měsíční krajinou a napjatě čekali, kdy se ozve kulometná palba, která je každou chvíli určitě sejme. Sto metrů. Sto padesát. Stále nebyli zastaveni. Náhle se Krauss zarazil. „Hele, americký uniformy!“ vydechl. Even Whitis přimhouřil oči a zahleděl se přes kouř.

„Zatraceně, máš pravdu, Ede!“

Skoro ve stejném okamžiku je zpozorovali i z druhé strany.

„Hej!“ vykřikli radostně. „My jsme z roty K.

Pojďte k nám!“

„A my z roty F,“ volali Krauss a Whitis. „Pojďte vy k nám!“

Vojáci z roty K je poslechli a vyrazili po bitvou rozryté stráni, aby oběma průzkumníkům potřásli rukama a poplácali je po zádech.

Bylo 16,15 a Rooseveltovi řezníci se konečně spojili s Velkou červenou jedničkou. Obklíčení Cách bylo dokončeno.

Posvátné město všech Němců bylo odříznuto od Říše.

ČÁST ČTVRTÁ

KONEC

„Byl jeden Rakušan – Žid k nakopnutí, pokud se nemýlím – který před dlouhými časy napsal: ‚V hodině zapadajícího slunce vrhají trpaslíci stíny jako obři.‘ Slunce zapadá, von Dodenburgu, a já nechci žít v časech trpaslíků.“

Generál SS Donner standartenfuhreru von Dodenburgovi.

KAPITOLA 1

Neozývalo se nic než ostré dupání důkladně vyleštěných holínek mladého poručíka na betonu v průjezdu hotelu. Vedle něj šli tiše tři američtí důstojníci v botách na gumové podrážce. Z oken je zvědavě sledovaly prázdné pohledy štábních důstojníků, zatímco četa určená k obraně velitelství si nervózně pohrávala se zbraněmi. Mladý poručík se předpisově zastavil tři kroky od velitele obrany, po jehož boku stál von Dodenburg, srazil podpatky a vztyčil pravici v německém pozdravu. „Heil Hitler!“ vyštěkl rázně. „Heil Hitler!“ odpověděl Donner na pozdrav. Šedovlasý americký plukovník obklopený dvěma důstojníky nesoucími bílé vlajky vypadal šokované. Ale Donner ho ignoroval. „Co tu dělají tihle?“ vyštěkl, ačkoli věděl, co Američané chtějí. „Poslušně hlásím, pane generále,“ řekl mladý poručík formálně, „tito důstojníci jsou parlamentáři nepřitele. Přejí si s vámi mluvit, pane generále.“ Donner odměřeně přikývl a obrátil svou příšernou tvář naplno k Američanům. S potěšením konstatoval zděšení ve

tváři nejmladšího z nich.

„Mluví někdo z vás německy?“

„Ano, generále, já,“ pronesl šedovlasý plukovník.

Donner sraštil nos a bleskl okem po von Dodenburgovi.

Důstojník SS si přečetl jeho nevyslovenou myšlenku: ten americký důstojník musí být Žid.

„No tak, co chcete?“ tázal se řízně Donner.

Americký plukovník vytáhl z kapsy zacákané bojové uniformy kus papíru a obřadně si odkášlal. „Mám zde vzkaz od mého velitele sboru, generála Josepha Collinse.

Požádal mě, abych vám jej přečetl, generále. Mám jej přečíst nejprve v anglickém originále a pak německy.“

„Pro mě za mě,“ snažil se ovládnout Donner, ale zvýšil hlas tak, aby ho přihlížející, s hlavami vystrčenými z hotelových oken, slyšeli. „Můžete to číst třeba čínsky.

Jediné, co mě zajímá, je německý překlad.“

Šedovlasý plukovník zrudl. Sklonil hlavu nad papír a začal číst: „Město Cáchy je kompletně obklíčeno americkými silami. Pokud se okamžitě a bezpodmínečně nevzdá, pozemní a letecké síly americké armády budou pokračovat v nelítostném leteckém a dělostřeleckém bombardování, aby zlikvidovaly přetrvávající odpor.“

Američan významně pohlédl na Donnera. Donner zíral na neznámý objekt kdesi v dálce, jako by ho všechno tohle nudilo. Von Dodenburg za ním si dovolil lehký obdivný úsměv. Policejní generál sehrával velké divadlo na to, že byl naprosto odříznut od hlavních vojsk a veškerá síla, kterou disponoval, představovala pět tisíc mužů.

Ovšem pouze nějakých pět set přeživších z Wotanu bylo schopných dalšího boje.

Američan pokrčil rameny a začal překládat. Jakmile domluvil, pohlédl na německého generála stojícího na rozstříleném schodišti hotelu a zeptal se: „Nuže?“

Donner na něj pohlédl skleněným okem. „Nuže co?“

„Chcete se vzdát mému veliteli sboru?“ Olízl si suché rty.

„Alternativu znáte, že, generále?“

Donner se opovržlivě zasmál. „Alternativu! Nemůžete nás bombardovat, aniž byste ohrozili vlastní jednotky.

Pokud zaútočí vaše pozemní vojska, budou muset bojovat dům od domu, ulici od ulice. Cáchy se pro vaši armádu stanou Stalingradem. Můžete si dovolit zaplatit tak vysokou cenu?“

„Dobrá, co mám tedy vyřídit generálu Collinsovi?“

„Co máte vyřídit? To je naprosto jednoduché. Může táhnout do pekel – a pokud neopustíte mé území do pěti minut, budete tam na něj osobně čekat!“ Generál se otočil k elegantnímu poručíkovi. „Vyprovodte tyto pány, odkud přišli.“

Americkému plukovníkovi spadla brada. Sturmbannfuhrer Schwarz na opačném konci místnosti významně spustil ruku k pouzdru s pistolí a oči mu fanaticky zaplály. Američané se dovtipili. Rychle se otočili, vydali se zpět rozrytou ulicí a sklíčeně za sebou táhli bílé vlajky.

Donner se za nimi ani neohlédl. Místo toho se otočil k přihlížejícím.

„Poslouchejte, vojáci! Naše situace není tak zoufalá, jak si někteří z vás mohou myslet. Držíme výborné obranné pozice. Máme dostatek potravin na dva měsíce.

Reichsmarschall Goring osobně přislíbil letecké dodávky munice a Vůdcovi plánovači už připravují průlom americkým obklíčením, aby nám ulehčili. Očekávám proto, že každý obránce starobylého říšského města

Cách splní svou povinnost do konce a dodrží přísahu

Vůdci. Očekávám od vás odvalu a odhodlání vytrvat.“

Přísným pohledem přejel jejich ztrhané tváře. Velmi dobře věděl, jak málo sil jim zbývá. Postavil se do pozoru a vymrštil pravici na počest muže, který před pouhými jedenácti lety přinesl zničenému, vnitřně rozervanému Německu novou naději.

„Ať žije náš Vůdce Adolf Hitler a naše milovaná vlast. Sieg Heil!“

Na nádvoří se rozlehl železný třesk srážených podpatků a výkřiky: „Heil... Heil... Heil!“ Černé vrány v holých větvích stromů vyplašeně vzlétly a krákaly na protest.

Donner počkal, až zvuk utichne, a pokračoval: „Teď těm americkým parchantům ukážeme, z jakého těsta jsou němečtí vojáci. Majore Gehlene!“

„Pane generále!“ ozval se z okna v prvním patře major dělostřelectva.

„Všechny vaše zbraně vypálí pět salv na nepřátelské pozice.“

„Ale to je celý příděl granátů na dnešní den, pane generále,“ namítal důstojník.

„To je mi jedno. Tlustý Hermann¹ nám dodá další.“

1) *Přezdívka říšského maršála Goringa; pozn. autora.*

Chci těm nafoukaným sebejistým sviním ukázat, že bitvu o Cáchy ještě zdaleka nevyhráli.“

Jakmile odpolední ticho prořizlo hvízdání šestihlavňových nebelwerferů, von Dodenburg se usmál a zamířil do své ubikace pro bojovou výstroj. Donner předvedl úžasné divadlo. Teď musí být připraven na americké ovace.

„To arogantní německý prase!“ zuřil Bleskový Joe ve sklepe Huebnerova předsunutého velitelství, když se vrátili důstojníci s německou odpovědí. „Neví snad, že už je po všem, Clarenci?“

„Petrně ne, pane,“ odpověděl Huebner, jehož viditelně těšilo, že vidí svého mladšího nadřízeného v ráži, když kolem začaly vybuchovat granáty německých

„hysterek“¹. „Jen si poslechněte tohle!“

„Jo, slyším to,“ řekl Bleskový Joe. Zachmuřeně přecházel místností a ignoroval bílý prach padající z třesoucího se stropu na jeho vyleštěnou přilbu, zdobenou třpytivými

žlutými hvězdami. „Ten Němčour musí být naprostý blázen.“ Vzpamatoval se, zarazil se uprostřed kroku a otočil se ke staršímu kolegovi. „Dobrá, jestli je tohle hra, kterou chce hrát, já mu ji dopřeji. A jak! Takže, Clarenci, jaký máte nápad? Co hodláte udělat?“

Generál Huebner ztěžka vstal a zabodl tlustý ukazovák do mapy Cách. „Jak víte, pane, nepřítel má málo vojáků. Rozvědka odhaduje, že ten bláznivej Němčour má tak pět, nejvýš šest tisíc mužů. Ale to stačí, aby nám dali pořádně zabrat, zvlášť v zastavěném území, které se dobře brání.“ Odmlčel se.

„Pokračujte, Clarenci!“ pobízěl ho Collins. Zvuky překvapivého bombardování utichly, vystřídány voláním raněných o pomoc. Pochopil, že Huebner po něm bude chtít víc mužů. Ale věděl, že mu je nemůže dát. Potřeboval co nejvíc sil pro tažení k Rýnu; Huebner bude muset vystačit se zbytkem Velké červené jedničky.

1) *Americká přezdívka německých šestihlavňových raketometů – nebewerferů; pozn. autora.*

„Pane, nemohu riskovat životy svých chlapů ve frontálním útoku. Němec by je zmasakroval. Mám v úmyslu,“ generál ukázal na mapu, „proklouznout s 26. pěším plukem plukovníka Seitze do města. Tudy a tudy. Levé křídlo se bude probíjovat z východního bodu na železniční trati do Kolína nad Rýnem.“

Bleskový Joe přikývl.

„Současně zaútočí Seitzovo pravé křídlo na tyto tři vrchy. Tyčí se nad severním okrajem města, zvlášť Lousberg – vojáci mu říkají Svinský kopec. Je vysoký tři sta metrů a je z něj výhled na celé město.“

Collins pozvedl ruku. „Nemusíte mi citovat průvodce, Clarenci!“

„Promiňte, pane! Až budeme mít v rukou ty tři kopce,

naservírujeme město našemu dělostřelectvu jako na stříbrném podnose. Potom začne zabíjení. Nejdříve velitelství v hotelu Quellenhof. Až jim usekneme hlavu, tělo se zhrouť samo.“ Generál Huebner se usmál, sám se sebou spokojen. „Myslím, že je to nejlepší způsob, jak dobýt město s minimem ztrát. Zasáhněte hlavu a spolu s ní zemře celé tělo.“

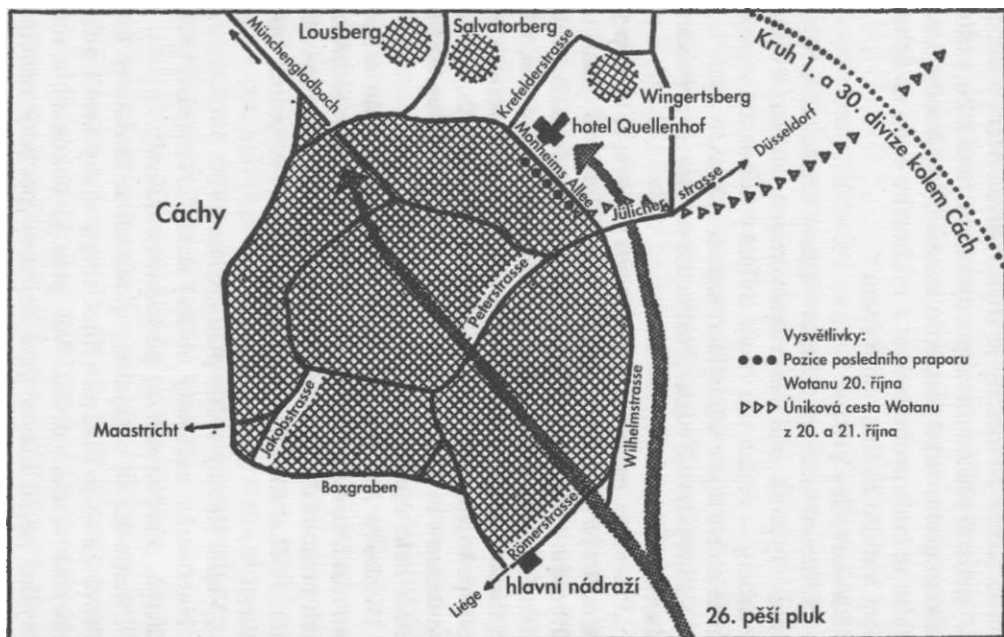
Bleskový Joe tiše zvažoval Huebnerův plán a sem tam mrkl na mapu města. Strop se otřásal, jak se kolem nich přesouvala do postavení samohybná děla ráže 155 mm. Počkal až přejede poslední, a teprve potom promluvil. „Vidíte slabiny svého plánu, Clarenci?“

Huebnerův nažloutlý obličej zrudl. „Ne, pane,“ řekl váhavě. „Omlouvám se, ale žádné nevidím.“

„Nemusíte se omlouvat,“ pousmál se Bleskový Joe.

„Právě za to je placen velitel sboru – aby krotil příliš sebejisté velitele divizí. Váš plán je dokonalý v tom smyslu, že se hlavní část Seitzovy pěchoty nenechá vtáhnout do pouličních bojů. Stačí obsadit vrcholky kopců a město je vaše. Pak na ně spustit peklo, dokud nebudou prosit o příměří. Dokonalé, jak jsem už řekl.

Ale podívejte se na boky, jak jsou ohrožené! V místě,

kde se dotýkají vaše a Hobbsovy pozice, je linie obklíčení velice slabá. Od severu se může za úsvitu přivalit nějaký skopčácký expert na protiútoky a vy budete jen překvapeně koukat, jak se lehce probíjí obklíčením a napadá Seitzovy muže z boku. Mohou být snadno odříznuti a nemají žádné místo, kde by se mohli krýt.

A pak sám poznáte jaké to je, když se usekne hlava.“ Vyzývavě hleděl na staršího muže. „Chápete mě už, Clarenci?“

„Chápu vás, pane,“ odpověděl nešťastný Huebner.

„Ale jaký postup potom navrhuje?“

„Žádný,“ odpověděl poněkud jízlivě Collins a měl pro změnu radost, že staršího muže zarazil v rozletu. „Nemám žádné muže nazbyt, abych podpořil šestadvacátý. Kromě toho nechci tuhle operaci proměnit v druhý Bresť. Căchy se nestanou dalším Pyrrhovým vítězstvím Armády Spojených států. Zahrajte to, jak jste to napsal.“ Odmlčel se a úsměv z jeho pohledné tváře zmizel.

„A dál?“

„Dál? Ehm, Clarenci, zatímco budete dobývat ty tři kopce, měl byste se jedním okem neustále ohlížet přes pravé rameno. Jinak vás Němec chytne s kalhotami u kolen. Hezké odpoledne, Clarenci!“

Tentokrát se však generál „Bleskový Joe“ Collins v odhadu směru, odkud přijde německý protiútok, mýlil.

1) Obléhání a dobytí Brestu, nepoužitelného přístavu na bretaňském pobřeží, stálo v říjnu 1944 americkou armádu 10 000 životů; pozn. autora.

KAPITOLA 2

Když starý vrásčitý civilista konečně odklopil víko kanálu, udeřil puch stoky von Dodenburga do nosu, jako by dostal ránu. Byla to směs lidských výkalů, krve a dezinfekce z obvaziště, a těžký vtíravý odér kreozotu.

Civilista se uchechtl, když si povšiml znechuceného výrazu v jeho tváři. „Není se čeho bát, pane důstojníku,“ zaskřehotal s rýnským přízvukem. „Jen starej dobrej smrad lidských sraček. Žiju a pracuju v tom už padesát let, a nijak zvlášť mi to neublížilo.“ Znovu se zachechtal a ukázal přitom zažloutlé cimbuří křivých zubů.

„To si myslíš ty, dědku posranej!“ zavrčel Matz.

„Smrdíš hůř než celý to místo tam dole,“ ukázal na odpadní šachtu. Znechuceně ohrnul nos. „Koukej stát po větru ode mě.“

„Dobrá, to stačí, oberscharfuhrere!“ vložil se do toho von Dodenburg tichým ledovým hlasem.

„Omlouvám se, pane standartenfuhrere.“

Matz, ztuhle klečící na zdravém koleni, se připojil k čekajícím dobrovolníkům na stmívajícím se dvoře velitelství obrany města.

„Abych to zopakoval,“ řekl Dodenburg tiše. „Půjdeme dolů v čtyřčlenných skupinkách, každá pod velením důstojníka nebo poddůstojníka. Všichni se vydáme stejným směrem v minutových intervalech, aby ve tmě nenastal zmatek, dokud nedorazíme na místo, kterému tady pan Gerhardt říká hlavní náměstí. Tam se rozdělíme a každý se vydá za svým cílem. Přesně v osmnáct nula nula; naše rozvědka odhaduje, že tehdy to Američané pro dnešek zapíchnou...,“ velitel Wotanu si odfrkl, „...oni snad opravdu bojují podle píchaček – udeříme. A udeříme tvrdě.“

Standartenfuhrerovy živé modré oči, utopené v hlubokých váčcích z vypětí, přelétly třicet dobrovolníků z bývalých tankistů, kteří se k tomuto nebezpečnému úkolu přihlásili.

„Pět minut, abychom se dostali do jejich tábora, pět minut na vlastní akci a rychle pryč. Chci mrtvolu – pár jich stačí – a spoustu paniky za americkými liniemi, aby jejich generálové odvolali útok.“

„Svlíknem krajkový kalhotky z jejich nevinných zadků,“ prohlásil sebejistě Matz a špinavou rukou si třel neoholenou bradu.

„Doufejme, Matzi. Nějaké otázky?“

Kostnatý rolnický synek, jehož rudé ruce čouhaly z uniformy, do níž se sotva vešel, se hloupě zeptal: „Nemyslete si, pane standartenfuhrere, že jsem předposranej, ale jak se dostaneme zpátky, až to začne lítat?“

„Stejně jako jsme přišli.“

„Ale jak trefíme na to... hlavní náměstí? Myslím,“ dodal spěšně a rozpaky ještě o něco víc zrudl, „je tam tma a já bych se nerad utopil v jámě plný hoven.“

Von Dodenburg se usmál. „Nebojte se, Treesi! To už je vyřešeno. Každý vedoucí skupiny má kousek křídý různé barvy. Například já mám zelenou. Cestou tam označíme svou trasu od hlavního náměstí k ústí na povrch. Na zpáteční cestě si prostě posvítíte baterkou na značky, které vás povedou na shromaždiště na hlavním náměstí.“

Sturmbannführer Schwarz nebo já vás pak dovedeme zpátky sem.“ Usmál se na nejistého chlapce.

„Už tomu rozumíte?“

„Ano, pane standartenfuhrere,“ oddechl si mladík.

„Rozumím. Jen jsem se nechtěl ztratit mezi sračkama.“

„Nekecej!“ ušklíbl se Matz. „To by ti nemělo vadit. Vy sedláci přece žijete mezi sračkama furt. Co já vím, možná si je i mažete na chleba k snídani místo marmelády.“

Dobrovolníci, včetně Treese, se zasmáli. Von Dodenburg se naposledy ohlédl na stmívající se říjnovou oblohu, sem tam posetou růžovými odlesky večerního bombardování, toho dne posledního. Pokývl Schwarzovi, který měl na starosti zadní zajištění.

„Tak, staříku,“ řekl Gerhardtovi, „jdeme na to!“

Civilista si popotáhl vysoké rybářské gumovky až do rozkroku, beze slova se s dlouhými lety cvičenou obratností vnořil do šachty a po železném žebříku slézal dolů do odporně páchnoucí břečky.

Von Dodenburg se naposledy zhluboka nadechl čerstvého vzduchu a dodával si odvahy k těžké zkoušce, která je čekala. „Moje skupina, za mnou!“

„Prokrista!“ mumlal si Matz, když ho do plic udeřil zápach.

„Takovéhle věci pro Národ, Vlast a Vůdce! Bojovat po koule ve sračkách.“

Začal neohrabaně šplhat po žebříku a brzy ho pohltila temnota. První družstvo bylo na cestě do troufalé akce.

Byl to vlastně Schwarzův nápad. Von Dodenburg se právě vrátil z návštěvy Schulzeho, jenž se probíral z narkózy poté, co mu Diedenhofen operoval rameno, aby urovnal spoušť, kterou svým nožem napáchal Matz. Funicí spojka ho povolala na Donnerovo velitelství.

Donner a Schwarz stáli ve velitelově kanceláři se zamyšlenými a napjatými tvářemi a sledovali dva potící se

štábní důstojníky, kterak kreslí červené šipky po acetátové fólii na velké mapě Cách.

„Co je to, pane generále?“ zeptal se von Dodenburg a odložil samopal na stůl plný nepořádku.

„Začalo to, von Dodenburgu,“ odsekl Donner, aniž odtrhl pohled od šipek. „Postupují po obou stranách Wilhelmstrasse. Tady a tady.“

Telefon opět zazvonil a jeden z uštvaných štábních důstojníků zvedl sluchátko. „Ano, ano, rozumím,“ odpověděl rychle a zavěsil. „Dorazili na křižovatku s Römerstrasse, pane generále,“ řekl Donnerovi a začal zakreslovat další šipku.

Donner zaúpěl. „Podívejte, kolik do toho vkládají sil, von Dodenburgu! Jsem si jistý, že je to jejich hlavní útok.“ Hotel se otřásl, jak ze vzdálenosti méně než 600 metrů vystřelila jedna ze 155mm houfnic, které Američané používali, aby oslabili odpor obránců. Z rozpraskaného stropu přízemní místnosti se štukovou výzdobou se sypala omítká. Donner to nevnímal, jeho jediné oko se nehnuté upíralo na mapu.

„Ale my si nemůžeme být jistí, pane generále,“ protestoval von Dodenburg. „Je jasné, že míří na kopce východně od nás. Pokud tam dokáží dostat dělostřelectvo, budou moci ovládat všechna naše postavení. Ale jejich generálové stejně jako my vědí, že se můžeme zabednit ve sklepech a bojovat dál – minimálně do doby, než generalita z Vůdcova hlavního stanu dokáže naplánovat a provést osvobozující protiútok.“

Donner se k němu otočil a ztišil hlas, aby ho důstojníci štábu neslyšeli. „Žádný osvobozující protiútok se konat nebude, von Dodenburgu.“ Jeho zohavená tvář se zkřivila v parodii úsměvu. „To jsem si vymyslel, abych pozvedl morálku mužů. Jsme na to sami. Záleží jen na naší obratnosti a vynaloženém úsilí, jestli vydržíme, nebo padneme.“ „Rozumím,“ odpověděl von Dodenburg mechanicky a

uvědomil si, že Cáchy znamenají konec Wotanu. „Jak jsem řekl, pane generále – můžeme si být jistí, že je to jejich hlavní útok? Nepokusí se o další, řekněme směrem na Peterstrasse, čímž by odřízli naše velitelství od jednotek bránících město? Jinými slovy rozdělit nás na malé skupinky a vyřídit si to s každou zvlášť? Nemyslím že bych vám musel připomínat, jaká bude morálka mužů, jakmile s námi ztratí kontakt.“

„To opravdu nemusíte,“ souhlasil Donner. „Žádná. Rozbřednou jako vanilkový pudink za parného dne.“

„Pořád jim můžeme předvést exemplární příklady,“ vložil se do debaty Schwarz. „Jejich důstojníci a poddůstojníci jim mohou hrozit...“

Donner pozvedl ruku, aby ho zastavil. „Můj milý Schwarzi,“ pronesl pomalu a trpělivě. „Nebudeme se přece sami obelhávat. Posádka města se drží jenom proto, že se ti hrdinové bojí víc mě než nepřítele. Jakmile ucítí, že jsou mimo dosah mých dlouhých prstů, velice rychle se vzdají, to mi věřte. Ale něco jste chtěl říci, von Dodenburgu!“

„Podle mého názoru, pane generále, nemůžeme stáhnout muže z okrajových pozic, aby tento nový útok zastavili, to je vše.“

Donner přikývl. „Máte samozřejmě pravdu. Stejně jako jste to říkal s Rimburem. Ale proboha, já musím něco udělat. Mám tu snad jen tak sedět a nechat Američany procházet obrannými liniemi, dokud nedobudou výšiny, a potom se dívat, jak nás krmí žhavým železem?“

„Jen jsem se pokusil objektivně shrnout situaci, pane generále.“

„Seru na objektivitu!“ odsekl Donner vztekle. „Nechci objektivitu, chci kurva odpovědi!“

„Pane generále,“ ozval se Schwarz. „Myslím, že mám odpověď.“

„Vy?“ odfrkl Donner. Von Dodenburg znal generálovo mínění o jednorukém sturmbannführerovi: považoval ho za

statečného, fanatického, loajálního, ale vyšinutého.

„Ten člověk to nemá v hlavě v pořádku,“ svěřil se mu jednou. „Nejspíš už léta. Je to vůl.“

„Ano, pane generále. Moji pancéřoví granátníci se brodí cášskými potoky od chvíle, kdy začali jíst koňský guláš.“

„Cášskými potoky?“ nechápal Donner.

„Stoky,“ vysvětloval Schwarz. „Celý kanalizační systém na mém úseku obrany se ucpával a já jsem se obával infekce...“

„Jděte s tím někam!“ uřádal ho popudlivě Donner. Telefon znovu zazvonil a generál věděl, že může přinést jen další špatné zprávy.

„Tedy, pane generále, zavolał jsem si jednoho civilistu z kanceláře opevňovacích prací, aby mi pomohl. Během rozhovoru s ním jsem zjistil, že celý systém kanálů zná jako vlastní boty. Pracuje v něm už padesát let.“

„Můj milý Schwarzi,“ ztrácel již Donner sebekontrolu. „To je všechno velmi zajímavé, to jistě. Ale vůbec mi není jasné, co mají vzpomínky starého čističe kanálů do činění s naší vážnou situací.“

Schwarz se začervenal. „Je to velmi jednoduché, pane generále. Na zemi nemáme proti Američanům šanci. Ale hrstka odhodlaných mužů pod zemí by jim mohla způsobit těžký šok.“

Von Dodenburgovy oči se rozzářily. „Chcete zaútočit kanály?“

„Ano, pane standartenfuhrere. Od civilistů víme, kde přibližně se za hlavním nádražím utábořily týlové jednotky nepřítele.“

„Ano, vím, v těch bývalých hodinových hotelech.“

„Pane standartenfuhrere, pokud bychom udeřili tam a zničili co nejvíc materiálu i lidí dřív než by pochopili, kudy jsme se tam dostali, myslím, že by to pro ně byl pořádný šok – možná by to zastavilo i jejich útok – aspoň na krátkou chvíli.“

Donnerovo jediné oko vzplálo novou nadějí a životem. „U velký kurvy z Buxtehude, Schwarzi!“ vykřikl, až se zpocení štábní důstojníci u mapy poplašeně otočili. „Myslím, že jste na to s tím starým kanálníkem kápl!“

A teď se von Dodenburg brodil těsně za starým civilistou páchnoucím hnusem a zdálo se mu, že se pohybují ukrutně pomalu. Ale Gerhardt nikam nespíchal. Jako by ten hrozný smrad ani nevnímal. Blikavou karbidovou lampou mával ze strany na stranu, svítil na bílou jinovatku pokryté stěny hlavní stoky, z nichž neustále kapala voda, a rovnoměrným krokem šplouchal teplými kouřícími splašky jako by se za slunečného letního dne procházel parkem. Matz za von Dodenburgem držící svůj schmeisser vysoko nad hlavou přidušeně sykl: „Nemůže ten starej vejtr trochu pohnout prdelí? Tohle už dlouho nevydržím.“

Jestli budu znovu blít, tak se v tom utopíme.“ Gerhardt se ohlédl na jednohého „dočasného“ oberscharführera. „Být vámi, nemluvil bych tak ošklivě,“ zakrákal. „Mohl bych si říct, že vás tu nechám a kde byste pak byli?“ Odkášlal si. „Kromě toho,“ prohrábl vrásčitou rukou tekutinu, v níž se brodili, „tahle břečka je tekuté zlato, jestli chcete něco vědět. Všechno po ní roste líp než po všem koňském hnoji světa.“

„Proč si s ní teda nenamažeš hlavu, ty plešoune starej? Možná by ty tvoje kadeře trochu povyrostly.“

Von Dodenburg se hořce zašklebil a dál se brodil smrdutým bahnem. Čas jako by skoro stál. V jednu chvíli je překvapil obrovský stín sedící po straně stoky a jemně se chvějící v bílém světle stařkovy karbidové lampy.

„U všech svatých, co to je?“ zeptal se bojácně rolnický synek z Bavorska Trees.

Civilista hlasitě fleskl. Stín se odkradl pryč za slabého škrabání drápů na nohou. „Krysa,“ prohodil. „Tady dole jejich spousta. Před válkou byly hubenější. Ale teď mají

spoustu žrádla. Divil byste se, jak různorodá potrava se tu ve válečných časech najde.“ Jeho skřípavý stařecký hlas se dutě nesl temným páchnoucím tunelem.

„Pane standartenfuhrere,“ zakňoural Matz. „Můžete tomu praštěnému dědkovi poručit, ať toho nechá? Prosím! Z toho jeho smíchu mám husí kůži. Zvedá mě to až ke stropu.“

Von Dodenburg jeho náрек ignoroval. I on se musel brodit mazlavým bahnem. Šlapali dál. Když už se zdálo, že z ohavně bublající tekutiny sahající jim až k pasu nikdy nevylezou, začala ji odnášet studená voda, která během několika vteřin odplavila i vše pohlcující puch.

„Už se blížíme,“ hlásil stařík. „Na hlavní náměstí to už není daleko.“

Měl pravdu. Za dvě minuty se prodrali zahnutou chodbou, v zablácených botách rychle proběhli čistou vodou a vynořili se ve velkém, jeskyni podobném prostoru, ozářeném světlem prodírajícím se skrz půl tuctu mříží.

„Hlavní náměstí,“ prohlásil Gerhardt pyšně, jako by jim ukazoval slavnou katedrálu. „Támhle je východ na Bahnhofstrasse. Támhle vede Lagerhausstrasse. Před válkou jsem tam strávil spoustu nádherných hodin. Za těch časů děvky nenosily kalhotky. Je zajímavé, co všechno zahlédnete, když se díváte dostatečně dlouho.

Vzpomínám si, jak jednou...”

„Držte hubu,“ sykl von Dodenburg, „a zhasněte tu pitomou lampu!“

Slyšeli klopýtání dalších skupinek, přerušované šeptanými nadávkami a reptáním. V napjatém tichu čekali, dokud se nevynoří za ohybem, a úlevně lapali po dechu, jak mřížemi nad jejich hlavami proudil čerstvější vzduch. Vedoucí skupin automaticky zhasínali baterky.

Von Dodenburg počkal, dokud se všichni nevydýchali a jeden z mužů, který měl tu smůlu, že uklouzl a celý se vykoupal ve splašcích, nesmyl za pomoci podzemního proudu ze svého obličeje to nejhorší.

„Tak jsme tu všichni,“ řekl tiše. „Nejdřív si překontrolujte zbraně. Ale potichu!“

Ozval se tlumený zvuk, jak všichni opatrně kontrolovali závěry zbraní, aby zjistili, zda je dlouhý pochod břečkou ve stoce nepoškodil. Sem tam, když některý z mužů zjistil, že se mechanismus zasekává, jej několikrát protáhl, aby se uvolnil. Ale nakonec všichni spokojeně konstatovali, že mají zbraně připravené.

„Dobrá,“ vydechl von Dodenburg a prohlédl si jejich bledé napjaté tváře. „Všechno vypadá v pořádku. Tady starý pán bude říkat jména ulic a vy podle toho zaujmete svá místa.“ Civilista, hrdý na své znalosti, vyvolával názvy jednotlivých ulic a družstva se řadila za svými vedoucími s připravenou křídou; už se nemohli dočkat, až se dostanou ven z podzemí.

Von Dodenburg si olízl suché rty. „Šťastné přistání, chlapi!“ zvolal tiše.

„Šťastné přistání, pane standartenfuhrere,“ odpověděli.

„Dobrá, jdeme – a dejte jim co proto!“

Von Dodenburg se svou skupinou, v níž byl Matz, Trees a mladý Hamburčan jménem Frank, brouzdal mělčím proudem po straně stoky směrem k poklopu za hlavním nádražím, a na hrubou stěnu maloval křídou tlustou zelenou čáru. Světlo z otvoru se neustále blížilo. Varovně sykl, aby se chovali tišeji. Matz za ním pevněji sevřel schmeisser. Pak už stáli přímo pod mříží. Von Dodenburg si připravil pistoli.

„Sehněte se, Matzi,“ zašeptal.

Lehce vyskočil na jeho záda. Shora nepřicházel žádný zvuk. Venku se rychle stmívalo. Věděl, že ve své části města Američané vyhlásili zákaz vycházení po páté hodině odpoledne. Jedinými lidmi na ulicích proto budou nepřátelští vojáci.

„Zaberte!“ rozkázal tiše.

Matz napjal svaly. Von Dodenburg vši silou nadzvedl těžkou železnou mříž. Dalo to práci. Odsunul ji stranou jak nejtíšeji

dokázal a vystrčil hlavu nad zem. Nikde nikdo. Vytáhl se ven, lehl si na vlhkou chladnou dlažbu a s pistolí v ruce prohlížel ruiny. Po Američanech nebylo ani stopy, až na vyhořelé bílé hlídkové auto na rohu vedle hromady matně hnědých konzerv. Masové konzervy, rozházené s bezstarostnou marnotratností, byly vždy známkou přítomnosti amerických vojáků.

„Můžete vylézt,“ zavolal dolů a nespouštěl oči z rohu ulice.

„Tohle by se ve starý armádě stát nemohlo, vrčel Matz, když Trees použil jeho široká záda, aby se vyhoupl z kanálu, „používat vyššího poddůstojníka jako stoličku. Co přijde přistě?“

Opatrně se pohybovali opuštěnou ulicí. Na pravé straně viděli chaos na seřadovacím nádraží, plném nepoužitelných lokomotiv vysmívajících se chvástavému heslu, jež na jejich boky kdosi namaloval za dobrých časů: TATO KOLA SI JEDOU PRO VÍTĚZSTVÍ. Z trosek na každém kroku visely špinavé bílé vlajky vyrobené z ručníků a roztrhaných prostěradel, ale nikde ani známky po civilistech. Došli na roh a zastavili se.

Náhle zaslechli tiché šourání, jaké vydávaly americké vojenské boty. „Treesi, nůž!“ sykl von Dodenburg. Vesničan vytáhl nůž a ztuhl. Zpoza rohu se vynořil Američan, velký černý seržant s pistolí u boku a s pytlím v ruce.

„Ruce vzhůru!“ zasyčel von Dodenburg.

Trvalo snad celou věčnost, než černocho zareagoval.

„Ale, běž a naser si do klobouku!“ zamumlal a sáhl po pistolí.

Trees byl rychlejší. Kostnatá ruka, v níž svíral třpytivé ostří, vystřelila dopředu. Američanův hlas utonul v bublání krve, když mu nůž projel krkem. Trees ho bodl ještě jednou. Krev mu potřísnila klouby. Žluté oči vojáka se obrátily v sloup. Když už se zdálo, že upadne, Matz ho zachytil.

„Vrať se k mamince, prase černý!“

„Opatrně ho položte,“ připomínal mu von Dodenburg. „Ať nás nikdo neslyší.“

Ale neměli to štěstí. V tomtéž okamžiku se poblíž ozval rachot schmeisseru, následovaný zlobnými výkřiky a pomalejším zvukem amerického samopalů. Matz černocho s žuchnutím upustil. „Jdou po nás, pane!“ zařval a sundal si z ramene samopal.

„Už je to tak, Matzi. Pojdte, chlapi!“ Von Dodenburg vyrazil směrem k jejich cíli. Tahle operace může také špatně skončit, říkal si, když jeho tři muži pelášili za ním.

KAPITOLA 3

Sturmbannfuhrer Schwarz spatřil dívku jako první, když jeho skupina běžela ke svému cíli. Kolébala se sem a tam na kuchyňském stole v opilé parodii na tanec, její zralé mladé tělo bylo úplně nahé. Ztuhl tak náhle, že voják za ním do něj skoro narazil.

„Podívejte!“ ječel hystericky a ukazoval na okno, za nímž tancovala červovlasá nahá dívka. Američtí vojáci nadřazeně hýkali a z okna se linula hudba ze staré poškrábané gramofonové desky. „Německá holka tancuje pro nepřátelský prasata!“

„Pane sturmbannfuhrere,“ protestoval voják, „tohle není náš cíl. Jestli spustíme palbu...“

Schwarz ho nenechal domluvit. S tváří zkřivenou nenávistí stiskl spoušť samopalů. Sklo v okně se roztržilo. Na prsou dívky se objevila řada červených otvorů.

Brada jí poklesla, začala se pod ní podlamovat kolena.

Schwarz znovu vystřelil. Její hlava se proměnila v zmeř krve a kostí. Upadla na podlahu.

O chvíli později všude panoval zmatek a Američané kropili prostor vzteklými dávkami.

Von Dodenburgova skupina těžce popadající dech proběhla rozstřílenými dveřmi do chodby sešlého hotelu. Matz na kamenné podlaze uklouzl a upadl. Vztekle zaklel. Někde ve tmě dusaly po schodech dolů těžké boty. Hněvivý hlas cosi volal. Von Dodenburg hodil nahoru granát. Zableskl purpurový plamen, ozval se přidušený výbuch následovaný smrtelným křikem. Rozletěly se dveře. Von Dodenburg se otočil a zachytil záblesk americké přilby. Než mohl zareagovat, Matz z lehu vypálil. Američan zařval a přepadl dozadu. Z obličeje měl nerozpoznatelnou krvavou kaši. Trees přeskočil ležícího Matze a rychle otevřel vedlejší dveře. Místnost byla plná neozbrojených Američanů v khaki spodním prádle a s popelavými obličeji, rozvalenými na provizorních lůžkách na podlaze. Hodil dovnitř granát a rychle zabouchl dveře. Pevně držel kliku a tiše počítal vteřiny.

Prásk! Dveře sebou s lupnutím trhly, jako by byly živé. Pod nimi se vyvalil hustý kouř.

„Otevři!“ křičel Matz přes řev vojáků uvnitř.

Trees otevřel dveře a uskočil. Ze svého místa na podlaze Matz přejel místnost dávkou ode zdi ke zdi. Ze žlutého kouře se počaly vynořovat zkrvavené očázené postavy a slepě se potácely. Vraždná palba je zkosila.

Von Dodenburg vyběhl po schodech nahoru. Ve smaltované vaně tam stál nahý muž s khaki ručníkem přes rameno a myl se. Von Dodenburg vystřelil. Kulka muži provrtala bílé břicho. Klesl ve vaně na kolena a rukama si držel ránu. Von Dodenburg ho kopl do hlavy a běžel dál. Vana se převrhla a po podlaze se rozlily krvavé mydliny. Od zábradlí hleděla bílá tvář s očima vytřeštěnými strachem. Instinktivně zareagoval. Zabodl muži do nosu dva prsty a trhl. Potom mu Trees vrazil nůž do krku a prořízl mu tepny, jak to možná dělal praseta doma na statku. Odněkud k nim skákal americký granát. Matz ho skopl ze

schodů a zvolal: „K zemi!“ Všichni čtyři padli na podlahu. Střepiny a tlaková vlna hrozící roztrhnout jim plíce se odrážely od stěn. Frank vyjel, když mu kus kovu usekl malíček. Běželi zpátky ze schodů. Když byli ve dveřích, hodil Matz za sebe do chodby fosforový granát. Tiché plesnutí. Všude kouřící kapičky bílého fosforu. Chodba plná jasně červených plamenů. Odněkud se nesl žalostný nářek:

„Hele, kámo, můžeš mi pomoci?“

Já nevidím... Hele, kámo...”

Ale von Dodenburgovi muži neměli čas zabývat se oslepeným Američanem. Upalovali do bláznivého zmatku na ulici. Všude se ozývaly výkřiky vzteku, bolesti a strachu. Odněkud spustil americký půlpalcový kulomet, načež drsný hlas zařval: „Přestaň kurva střílet, chlape! Kosíš vlastní maníky!“

S divokým řevem běželi čtyři vojáci SS po ulici, házeli granáty do každého domu, který se zdál obydlený, a kropili fasády dávkami ze samopalů, aby udrželi obyvatele na podlaze. V hořejším okně se objevil holohlavý voják. Von Dodenburg ho střelil do krku.

Náhle pouhých pět metrů před nimi prořízla vzduch dávka z kulometu a od dlažebních kostek odlétaly modré jiskry. Padli k zemi a divoce oddechovali. Frank, stále si olizující krvavou ruku, hodil granát směrem k hromadě palivového dříví, odkud střelba vycházela. Nedohodil však až tam. Znovu zarachotil kulomet. Kulky bušily do dlažby kolem nich, odrážely se se smrtelným vytím a muži se tiskli k mokřým kočičím hlavám.

„Ten ananasovej sráč tam sedí dobře,“ pronesl Matz.

„Vrátíme se, pane standartenfuhrere?“

Von Dodenburg se rychle ohlédl zpět. Tmavnoucí oblohu na konci ulice prosvětlaval ohňostroj palby ručních zbraní.

„Ne, tam je to stejné jako tady. Musíme se přes toho parchanta dostat.“

„Pane standartenfuhrere!“ zvolal Trees. „Támhle je kanystřer

benzinu. Můžeme ho upálit.“

Von Dodenburg přikývl. „Jděte pro něj,“ přikázal. „Já doběhnu na druhou stranu pro nějaký kýbl. Matz a Frank nás budou krýt. TEĎ!“ Oba zběsile vyrazili každý jedním směrem, pronásledováni zuřivou palbou, která se točila ze strany na stranu, ale stále jim jen jiskřila za patami. Von Dodenburg se plazil troskami opuštěného domu a bez úspěchu se pídil po kbelíku. Matz a Frank venku pokračovali v přerušované palbě a vždy, když neviděný Američan pokropil dláždění u jejich nohou, se odmlčeli. Nakonec se von Dodenburg spokojil s prastarým smaltovaným nočníkem s popraskanou a vybledlou říšskou orlicí na dně.

„Matzi!“ zavolal z okna. „Chyťte.“ Vší silou hodil nočník po poddůstojníkovi.

„Ach, moje bolavá záda,“ úpěl Matz. „Jdeme do války s hrcem na chcanky!“

Trees proletěl ulicí pronásledován vzteklými kulometnými dávkami. Von Dodenburg využil příležitosti.

Přikrčený vystartoval směrem k ostatním. Jedna střela mu utrhla výložku. Další se zaryla do podpatku. Ale dokázal to. Hrudník se mu divoce vzpínal.

„Nalijte trochu benzinu do toho nočníku,“ vydechl.

„Rychle!“

Matz odšrouboval uzávěr a odlil benzin do té nevšední zápalné láhve.

„Treesi, připravte si granáty.“

Mladík odepnul z opasku poslední dva granáty a strčil prst do kroužku pojistky jednoho z nich. „Připraven, pane standartenführere.“

„Až hodím tohle, vrhněte granát a rychle k zemi!“

Jasně?“

„Jasně.“

„V pořádku. TEĎ!“

Von Dodenburg vyskočil na nohy. Američan byl tentokrát

poněkud pomalý. Von Dodenburg ze všech sil chrstl obsah nočníku na hromadu dřeva. Byla však příliš daleko. To ale nevadilo, plameny k ní dosáhnou. Když padl k zemi, Treesův granát vybuchl. Oheň vyšlehl a ozval se bolestný výkřik. V příští vteřině se Američan vypotácel směrem k nim, ruce zatínal do vzduchu a uniformu měl v jednom plameni. Matz ho střelil do břicha. Američan bezhlesně padl hlavou do kaluže hořícího benzínu.

„Jdeme dál!“ zvolal von Dodenburg.

Nepotřebovali pobízet – střelba za nimi se rychle blížila. Během dalších pěti minut zničili zbývajícimi granáty řadu amerických zásobovacích nákladáků, rozprášili skupinu vojenských policistů v bílých přilbách, kteří si právě leštili boty před začátkem noční hlídky – „další sráči, co už nebudou nikoho otravovat,“ okomentoval to Matz cynicky – a vyhodili do povětří jakousi noclehárnu – ta podle dámského spodního prádla povalujícího se kolem, sloužila jako americký bordel.

„Vždycky jsem říkal, že Amíci nosí krajkovany kalhotky,“ volal Matz, když běželi dál, zanechávající za sebou polní lůžka s khaki přikrývkami plná mrtvých a umírajících Američanů a jejich děvek.

Ale čas se krátil. Von Dodenburg spěšně pohlédl na hodinky. Byli na povrchu už deset minut.

„Vracíme se zpátky do kanálu!“ snažil se překřičet praskání ručních zbraní. Vytáhl signální pistoli a vystřelil fialovou světlici, signál pro návrat. Vyletěla vysoko nad domy a zalila chaotickou scénu zkázy a smrti pod sebou nepřirozeným světlem.

Stahovali se ulicí, každých několik sekund se zastavili a stříleli, plížili se podél zdí a kropili ulici dávkami ze strany na stranu. Ze dveří se vynořil jakýsi muž. Oči měl zarudlé, rty roztažené v dravé touze zabíjet. Z koutku úst mu tekla pěna. Blýskl kov. Ale Trees s nožem byl rychlejší. V jediném pohybu kopl velká bota Američana do rozkroku a když se

předklonil, nůž mu rozpáral ledviny.

Americká palba se stávala organizovanější. Všude pobíhali důstojníci a snažili se vnést pořádek do řad svých zmatených mužů. Poddůstojníci zaujíмали obranné pozice, nadávali a kopali vojáky k narychlo postaveným barikádám.

Prchající se ocitli před jednou z nich. Okamžitě se otočili a vyrazili dolů alejí. Cestu jim zablokovala vysoká zeď. Von Dodenburg se odrazil, pronásledován sprškou olova, a vyskočil. Nataženými prsty se zachytil za vršek zdi. Neudržel se však a vykřikl bolestí, když mu drsné zdívo utrhalo nehty. „Běželi dolů, seržo, viděl jsem je!“ křičel za nimi mladistvý hlas.

Von Dodenburg se znovu divoce vrhl na zeď. Tentokrát se zachytil krvácejícími prsty za vyčnívající cihlu.

To stačilo. Vší silou švihl tělem a vyhoupl se na vršek zdi.

Slyšeli dusot bot běžících jejich směrem.

„Treesi!“ vykřikl velitel a natáhl ruku dolů.

Trees se jí chytil. Von Dodenburgovou paží projela bodavá bolest. Rozkousal si rty do krve. „Rychle, ty nemehlo!“ cedil přes zaťaté zuby a cítil se jako na skřipci.

Trees se vyhoupl na zeď právě včas a poslal směrem k blížícím se Američanům divokou, ovšem účinnou dávku. Zarazili se.

„Na co sakra čekáte, chlapi?“ zařval opilecký hlas jejich seržanta.

„Ted' vy, Franku!“ zvolal von Dodenburg.

„Ale můj prst, pane standartenfuhrere...“

„Ser na prst – dělej!“

Frank se přidal k oběma mužům na zdi. Von Dodenburg pohlédl na jednohého oberscharfuhrera. Seděl na zemi a horečně si odepínal popruhy dřevěné nohy.

„Co to krucinál děláte, Matzi?“

„S tímhle bych to nikdy nezmák, pane standartenfuhrere.“
Konečně se mu podařilo odepnout protézu. „Tumáš,

vidláku, pohlídej mi tohle!" Poskočil dopředu a podal ji Treesovi. „A zacházej s ní něžně – je jediná, kterou mám.“ Když Trees zvedal protézu, provrtala ji kulka. Matz zaklel. „Sráči marmeládový – nemají trochu respektu před ubohým starým mrzákem.“

„Dělej, ty mrzáku!“ burácel von Dodenburg. S pomocí Franka, kvičícího bolestí nad svým prstem, vytáhl zmítajícího se poddůstojníka nahoru. V příštím okamžiku už kryti zdí a s Matzem hopkajícím po jedné noze s protézou v podpaží běželi do bezpečí kanálu. Vlezli dovnitř a pohltila je páchnoucí temnota.

KAPITOLA 4

Jakmile plukovník Seitz, velitel 26. pěšího pluku, uslyšel co se stalo, chvíli nedokázal promluvit. Byl příliš rozčilený.

„Co jste, do prdele, chlapi, dělali?“ rozkřikl se konečně na pobledlé štábní důstojníky. „To vás nenapadlo, že frickové zkusí nějaký takový trik?“

Pořád nic neříkali. Znali už dřívější plukovníkovy výbuchy. Bylo lepší zůstat zticha.

Seitz se uklidnil. „Oukej, tak zpátky do práce! Sdělte čelnímu praporu, ať na dvě hodiny zastaví postup a zakope se.

Nechci, aby je dostal nějaký skopčáckej protiútok z boku.

Charley,“ otočil se k obrýlenému důstojníkovi,

„kde je nejbližší továrna na chemické zbraně? Chci plyn, abych je z těch stok vykouril.“

Důstojníci štábu zděšeně hleděli na velitele. „To nemůžete myslet vážně, pane,“ namítl Charley. „Plyn?“

„Kdybych to sakra nemyslel vážně, tak bych to neřekl. Kde je nejbližší továrna?“

„Ve Verviers, pane.“

„Moc daleko. Než bychom sem něco dostali, už by ti hajzlové byli pryč. Plamenomety – to je ono,“ pronesl rozhodně. „Takže potřebuji plán kanalizace. Pak

přehradíme stoky někde podél Wilhelmstrasse. Tudy nejspíš prchají zpátky do svých zatracených pozic. Až s tím budeme hotoví, budu potřebovat dobrovolníky, kteří půjdou dolů s plamenomety a vykouří je jako krysy. Jako krysy!“

zdůraznil. „Rozumíte? Tak co tu stojíte jako banda mužských přirození? Jděte na to...“

Náhlá střelba skrz mřížoví ve stropě nad hlavním náměstím je zastihla naprosto nepřipravené. Frank padl mrtev a Trees se vrhl do vody, zatínal ruce bolestí. Matz a von

Dodenburg k němu doběhli a vytáhli ho ven. Hryzal si jazyk a sliny, které mu kapaly po bradě, byly růžové krví. Oči se mu už začaly stáčet vzhůru, až bylo vidět pouze bělmo.

Když se ostatní vrhli do úkrytů a pokoušeli se mříž nahoru na neviditelné útočníky, Matz vykřikl: „Nemůžeme nechat toho zatraceného vesnického balíka chcípnout takhle. Udusí se.“

Von Dodenburg zasmušile přikývl, pokusil se mu rozevřít pevně zatáté čelisti a uvolnit jazyk. Zoufale se rozhlížel kolem sebe po něčem, čím by si pomohl.

„Matzi,“ zvolal, „dejte mi svůj nůž!“ Poklopy proletěla další dávka olova. Kulky se odrážely od stěn.

„Ne, pane standartenführere. Pokud přepadne nebo se nůž otočí,“ protestoval Matz, „uřízne mu jazyk.“

„Nediskutujte! Dejte sem ten nůž. Ne, raději ho strčte dovnitř vy – já mu budu držet čelisti.“

Von Dodenburg vši silou roztáhl chlapci čelisti a Matz mu vsunul dýku mezi rty. Trees skřípal zuby o kov a křečovitě sebou škubal. Dech se mu vrátil k normálu a von Dodenburg si dřepł na paty zalitý studeným potem s pocitem, že mu zachránil život. Jenže se mýlil.

„Podívejte na tohle, pane standartenfuhrere,“ vytáhl Matz ruku zpod mladíkova těla. Byla celá od krve.

Von Dodenburg si náhle uvědomil nechutný zápach, který

nepocházel z kanálu. Vytáhl nůž z chlapcových úst a rozpáral mu kalhoty od kolen dolů. Vyvalil se vříravý zápach hnijícího masa.

„Otočte ho!“ poručil.

Matz vesnického hochu otočil. Jeho hýždě byly pokryté žlutočervenou krví. „Krvácí z řiti,“ polkl. „Dostal to do břicha.“ Von Dodenburg mladíkovi roztáhl nohy a dlaní se pokusil zastavit krvácení. Krev mu prosakovala mezi prsty. Vyhrábl hrst bláta ze dna stoky a připlácí ji chlapci na zadek. Nebylo to k ničemu. Krev kolem obkladu z bahna prosakovala dál.

„Pane standartenfuhrere!“ zvolal Schwarz z druhého konce podzemní místnosti. „Slyším tanky. Přivázejí posily. Raději bychom měli jít.“ Von Dodenburg sklonil pohled na rolnického synka. Už nikdy neuvidí chudý statek v horním Bavorsku ani krávy na jarních pastvinách, a nebude se v létě klouzat po seně. Vytáhl pistoli a přiložil ji k chlapcově pravému spánku. Jeho oči se na okamžik otevřely.

„Děkuji vám, pane standartenfuhrere,“ hlesl chabě.

„Promiňte, že jsem vás zdržel.“ Znovu zavřel oči a von Dodenburg viděl, jak se jeho bledé rty tiše pohybují při nějaké napůl zapomenuté katolické modlitbě. Stiskl spoušť. Walther mu poskočil v dlaní. Chlapcova páteř se prohnula jako luk. Pak s otevřenými ústy dopadl do krvavého slizu mrtev.

„Pojďme!“ zvolal von Dodenburg do ohlušujícího ticha. „Ať jsme odsud pryč.“

Se Schwarzem jistícím je vzadu a starým civilistou vpředu, který je vedl se svou smrdutou karbidovou lampou, se znovu ponořili do proudu hlavní stoky. Vypadalo to, jako by teď krysy byly všude. Jestli to bylo horečnou aktivitou nahoře nebo rostoucí tmou, von Dodenburg nedokázal říci. Věděl jen, že ta ohavná šedohnědá stvoření jsou všude, prchající před mihotavým světlem staříkovy lampy, ale

šourající se zpět pod jejich nohama, jakmile se vrátila tma. „Uch,“ tlačil se Matz na velitele, „běhá mi mráz po zádech, když cítím, jak tyhle potvory s dlouhým ocasem očichávají i mou dřevěnou nohu!“

„Budte zticha!“ nabádal ho von Dodenburg. „Všichni buďte tiše. A vy, staříku,“ obrátil se k civilistovi, „zastiňte to světlo. Nechceme, aby nás mohli sledovat.“

Všude se rozhostilo ticho až na těžké oddychování mužů a šustění krys. Ale přes vědomí, že se blíží do bezpečí německých pozic, měl von Dodenburg vířavý pocit, že Američané na povrchu s nimi drží krok a čekají jen na příležitost, jak zaklapnout past.

Čas ubíhal. Opatrně si prorazili cestu kolem bariéry, kterou Američané naházeli průlezem dolů. Jeden po druhém, sotva se odvažovali dýchat, se plazili změtí starých židlí, plechovek, prken naházených ve spěchu nepřítelem. Věděli, že při prvním náznaku jejich přítomnosti začnou Američané střílet vším, co mají po ruce.

Pokračovali dál. Brodili se po pás hlubokým smrdutým bahnem. Začali zpomalovat.

Jeden ze Schwarzových raněných zapadl pod hladinu a jeho kamarádi ho vytáhli. Když se na něj podívali, tváře se jim zkřivily hnusem. Dvěma z nich Schwarz nařídil, aby si odepnuli opasky a ovázali mu je kolem paží.

Takovýmto způsobem s sebou táhli kamaráda znečištěného výkaly.

Von Dodenburg se modlil, aby byli brzy u cíle. Měl toho také dost. Ze zápachu kolem se mu začínala motat hlava.

„Jak dlouho ještě, staříku?“ ptal se přidušeně.

Civilista si prohlédl kapající strop. „Peterstrasse,“ oznámil po chvíli. „Roh koňských chcanek.“

„Cože?“

„Roh koňských chcanek, tak jsme tomu říkali za starých dnů. Tam nahoře bývala stáj. V zimě vždycky po ránu sem dolů stékaly koňský chcanky po litrech, horký a kouřící

jako...“

„Pro Kristovy nohy, sklapněte, chlape!“ přerušil ho von Dodenburg hlasem plným znechucení. „Nedokážete myslet na něco jinýho než na hovna a chcanky?“

„Kolem tohotohle se točí svět, milý pane,“ odvětil stařík jako by nic. „Bez toho by nic nerostlo. Kdyby nebyly hovna a chcanky, nebylo by co jíst.“

Matz tiše zvracel. „V životě už nic nesním,“ chroptěl a razil si cestu proudem se samopalem vysoko nad hlavou.

„Přisahám, že...“

Náhle zmlkl. Ozvalo se kovové šoupání odsouvaného poklopu a jeho zadunění o dláždění.

„Ani hnout!“ sykl von Dodenburg.

Do zelené temnoty před nimi se zakousl tenký bílý paprsek světla z baterky. Přitiskli se k mokvajícím stěnám a sotva se odvažovali dýchat.

„Jsou tam dole,“ řekl zastřený hlas. „Vsadím svůj poslední zatracenej dolar, že tam jsou... Jste připraven, Joe?“

„Pane!“

„Dobrá, Joe. Až budete připraven, můžeme.“

Von Dodenburg vytáhl pistoli. Zaslechl kovový zvuk, jak někdo instaloval jakési zařízení. Svraštil čelo. Co to ksakru ti Amíci chystají? Mají vyrazit dál, dokud ještě mají šanci? Nebo...

„Pane standartenführere!“ Byl to Schwarz. Tvář měl bledou strachy.

„Co je?“

„Plamenomet... mají tam plamenomet!“

Mladý důstojník nyní uslyšel tiché syčení. Schwarz měl pravdu.

„Rychle – běžíme!“ vykřikl.

V panice se hrnuli vpřed.

„Zdrhají!“ hulákal hlas nahoře. „Joe, dělej sakra s tou svou pitomou hračkou!“

Ticho vystřídal hukot. Do kanálu vletěl jazyk modročerveného plamene, lepil se na stěny a lačně po nich sahal. Někdo vykřikl. Padl do splašků, rozhodil ruce a oheň ho pozřel.

„K zemi!“ vykřikl von Dodenburg. „Ponořte se do hoven!“ Váhali. Plamenomet znovu zahučel. Chodbu opět olízl strašlivý syčící plamen. Do nozder je udeřil kyselý dusivý zápach škvařícího se masa a horké krve. Ti, kteří přežili, se vrhli hluboko do páchnoucí břečky a cítili, jak nad nimi vysychá a tvrdne. Potom ten hrozný oheň zhasl a muži se drápali ven.

„Poběžte!“ zachroptěl von Dodenburg a otíral si obličej.

„Jak nejrychleji můžete.“

Drápali se změtí ohořelých těl, ztuhlých v posledním okamžiku zoufalé hysterie. Křičeli. Jiní v panice odhazovali zbraně.

Von Dodenburg se zarazil právě včas. „Schwarz!“

zvolal. „Stůjte!“

Schwarz bez přílby a s tváří zčernalou kouřem se už opět ovládal. „Pane standartenfuhrere?“

„Potřebuji vás.“ Otočil se a ukázal na zčernalý otvor kanálu.

„Až řeknu ‚pal‘, namířte na protější stěnu. Musíme se pokusit, aby střela odrazem vyletěla ven. Je to naše jediná šance, jak je zastavit na dost dlouho, aby se chlapi dostali za nejbližší zatáčku.

Schwarz pozvedl svého walthera. Vojáci za nimi hekali, jak jim lepkavé splašky čvachtaly v botách a táhly je dolů jako tekuté písky.

„Pal!“ vykřikl von Dodenburg.

Oba najednou stiskli spoušť. Ozvěna zesílila výstřely do kanonády. Sedmimilimetrové kulky narazily do stěny těsně pod mříží a odštíply kousky kamene.

Nahoře někdo vykřikl. „Uhni odsud, Joe! Střílejí po nás.“

Uslyšeli, jak těžké zařízení dopadlo na dlažbu. To von Dodenburgovi stačilo.

„Jdeme!“ vykřikl a ukládal prázdnou pistoli zpět do pouzdra. „Rychle pryč, Schwarzi!“ S vědomím, že Američanům potrvá jen několik sekund, než se vzpamatují z překvapení a zareagují, se spěšně brodili plovoucími výkaly a rosolovitým masem mrtvých.

Američané je pronásledovali celou cestu. Znovu a znovu se odsouvaly těžké poklopy a rozzlobené hlasy křičely ať se vzdají, než spustili další teror. Fosforové granáty plnily kanály jasným bílým světlem a hustým dusivým kouřem, slzný plyn byl sice neškodný, ale během okamžiku je přinutil nekontrolovatelně plakat jako malé děti, nálože ve svazcích, obsahujících deset kilogramů silné trhaviny, řádily v úzkých chodbách se silou vulkánu.

Procesí přízraků však pokračovalo dál, hlavy si kryli sežehnutými blůzami uniforem a slepě se plahočili za starým Gerhardtem.

Plyn víc a víc dotíral na von Dodenburgovy oči. Před sebe hleděl už jen úzkými štěrbinami. Napuchlá víčka vypadala jako pytle s pískem a neustále musel mrkat.

Automaticky zaznamenal, že se mu hlava kymácí jako opilci ze strany na stranu. Znovu a znovu se tomu pokoušel zabránit. Ale během několika vteřin to tu bylo zase. I jeho nohy začaly ztrácet cit – zdálo se mu, že je má z rosolu. Muži kolem něj začali padat do proudu a nad hladinu je dostávalo pouze odhodlané úsilí jejich silnějších kamarádů. Matz pořád dokola opakoval kruté heslo: ŠLAPEJ NEBO ZHEBNI! A von Dodenburg, neustále zahánějící mdloby, si ve vzácných jasných chvílkách uvědomoval, jak je to heslo pravdivé. Upřel se na tu myšlenku celou svou myslí. Museli se dostat ven.

Opatrně se vyhnuli poslední americké barikádě, konstrukci potažené ostnatým drátem, na níž visely prázdné plechovky od konzerv – ty patrně měly svým chřestěním upozornit Američany na jejich přítomnost. Zatímco

Schwarz a Matz kontrolovali průlez, ostatní se protáhli kolem a drápali se dál jako v černém snu.

Chodba se začala zužovat. Vzduch se zdál o něco čistší.

Von Dodenburg divoce potřásl hlavou. Písek pod očními víčky jako by zmizel. Drželi se za ruce jako děti v mateřské školce a prodírali se temnotou za starým civilistou.

Najednou se před nimi objevil sloup světla. Zastavili se a srdce jim tloukla jako buchary.

„To jsou oni,“ ozvalo se. Německy! Von Dodenburgovi se úlevou skoro podlomila kolena.

S funěním, hekáním a vzdycháním šplhali nahoru po provizorním dřevěném žebříku, který jim shora spustili.

Dostali se do první německé pozice. Špinaví, vyčerpaní, třesoucí se únavou a šokem, se vynořili do světla baterky a jejich zachránci zhnuseně vykřikli.

„Uf!“ volal neznámý hlas. „Udělejte jim prostor!

Uvolněte cestu těm hovnožroutům...”

Nehledě na vyčerpání se von Dodenburg usmál. Dokázali to!

KAPITOLA 5

Rozednívalo se pomalu, jako by se slunce zdráhalo osvětlit svými paprsky strnulou plastickou mapu pobořeného města. Kdysi vznosné stromy, nyní oholené bezhlavou dělostřeleckou palbou, vypadaly jako přerostlá párátka. Rozeklané zbytky zdí a zkroucených ocelových konstrukcí, které kdysi byly domy. Zmrzačená zdechlina nákladáku Opel, který najel na minu a svalil se jako umírající zvíře. A všude rozházená vojenská výstroj, americká i německá: plynové masky, roztrhané pláště, prázdné plechovky, přilby, pušky. Jeden z Američanů čekající na přesun nakopl zakrvácenou botu opuštěně ležící mezi odpadky a oťrásl se když viděl, že v ní stále dlí zbytek nohy.

V půl osmé se rozeřvala velká děla. Samohybné

stopětapadesátky vrhaly na krátkou vzdálenost pětadvacetikilové granáty. Rozstřílené domy tvořící obrannou linii ustupujících Němců se vzpínaly jako lodě na rozbouřeném moři pokaždé, když je zasáhly velké střely.

„Dokouřit!“ rozkázal důstojník.

Pěšáci naposledy spěšně potáhli a zamáčkli svoje cigarety.

„Nastoupit!“

Podle mínění velitele jejich skupiny, který byl teprve minulý týden povýšen na desátníka, se pohybovali příliš pomalu.

„Neslyšeli jste majora?“ vztekal se. „Pohněte zadkem! Říkal jsem nastoupit!“

Zaujali útočnou formaci.

Přesně v osm hodin umlklo dělostřelecké ostřelování.

Zazněl hvizd píšťalek důstojníků. Čelní oddíly se prodíraly vpřed bludištěm trosek, klopýtaly, padaly a v příštím okamžiku opět vstávaly. Zdálky jim vstříc hrály špandavy obehnanou hořkou smrtící symfonií. 26. pěší pluk plukovníka Seitze vyrazil k poslednímu útoku.

Seitz změnil taktiku útoku. Rozděлил pluk na malé útočné skupinky a pokud to bylo jen trochu možné, každou z nich kryl sherman nebo samohybné dělo. Obrněná vozidla kryla útočící pěchotu. Svou palbou zatlačovala

Němce do sklepů, načež pěchota čistila jednotlivé domy postupně od střechy směrem dolů.

Seitz si uvědomoval, že tato taktika ztěžuje kontakt mezi jednotlivými útočnými skupinami, čímž bylo pro

Němce snazší ve zmateném boji mezi troskami proniknout mezi ně. Aby k tomu nedocházelo, vymysleli jeho štábní důstojníci síť kontrolních stanovišť umístěných na křižovatkách a u důležitých budov. Kolem těchto stanovišť nemohla bez souhlasu sousedního stanoviště projít žádná jednotka. Každá rota měla určeno území, které měla krýt, aby se zabránilo zmatku, a velitelé jednotlivých rot přidělili

každou ulici ve své zóně určité četi.

Tak bylo Staré město rozděleno na vzájemně propojené části, které musely být důkladně vyčištěny, než se započalo s útokem na další.

Seitze ovšem stále znepokojoval městský kanalizační systém, obzvláště po překvapivém útoku na jeho bývalé jednotky, jež prudký nápor kompletně vyvedl z rytmu.

Nařídil, aby byly všechny kanalizační šachty a sklepy zablokovány, jakkoli to bylo náročné na čas. Ale jak? Nakonec jeden z jeho štábních důstojníků přišel s řešením. Těsně za hranicí v malém belgickém městě St. Vithu objevil betonárku. Seitz se okamžitě spojil s generálem Collinsem, aby nařídil, že veškerá její produkce má být zabavena k vojenským účelům. Beton měl být nalit do každé objevené kanálové vpusti a ozbrojená hlídka měla vyčkat, dokud neztvrdne a nestane se účinnou hrází proti jakémukoli německému pokusu vpadnout postupující pěchotě do zad.

Ani s civilisty pohybujícími se ve sklepech bojových sektorů se nemělo jednat v rukavičkách. K jednomu ze Seitzových důstojníků sledujících počátek útoků došel váhavý voják.

„Promiňte pane, nemohu najít svého důstojníka,“ omlouval se mladý voják. „A támhle v tom domě jsme našli nějaké civilisty. Rádi bychom věděli, co s nimi máme dělat.“

Major překročil mrtvého Němce, jehož zaprášené boty vyčnívaly ze dveří, v nichž ležel, do ulice, a pohlédl na vojáka.

„Pokud máte hlídku, která by je odvedla do zajateckého tábora pro civilisty, v pořádku. Pokud ne, zastřelte je. V mé bývalé jednotce jsme to takhle vždycky dělali.

Nevěřte jim ani slovo, chlapče.“

Tentokrát 26. pluk naprosto nic neriskoval, i kdyby měl vyvraždit celé tohle zatracené město, aby se ho zmocnil.

Donner mezitím proměnil trosky svého velitelství ve změť zátarasů z ostnatého drátu, převržených tramvajů a nákladáků; mezery mezi nimi vyplňovaly pytle s pískem jako barikády. Pobořené domy byly propojeny podzemními chodbami, do zdí byly vybourány střelny pro kulomety a těžké dělostřelectvo. Tanky neschopné pohybu byly zasypány hromadami cihel, až z nich čněly pouze dělové věže. Napříč všemi přístupovými silnicemi byly položeny miny a v troskách před pozicemi obránců nastraženy malé „motýlí“¹ protipěchotní miny.

Zbývající protiletadlová děla byla nyní namířena proti pozemním jednotkám a všechny hlavní ulice kryly osmaosmdesátky a kanóny flaku, obsluhované šestnáctiletými dobrovolníky z Hitlerjugend. A všude za frontou číhala banda gestapáků spolu s hrstkou vojenských policistů středního věku, aby některou z obranných jednotek neopustil národně-socialistický zápal.

- 1) *Roznětky byly propojeny s nástražnými „křídly“, díky nimž bylo velmi obtížné miny zneškodnit; pozn. autora.*

Toho odpoledne se bitva o Cáchy proměnila v bitvu o továrnu na boty, o technickou univerzitu, o blok kanceláří, o hlavní policejní stanici. U továrny na boty se útočníci dopustili vážné chyby. Zaútočili ze sklepa a prodírali se nahoru. Když vyčistili přízemí, nepřítel je zatlačil zpět do sklepa. Poté obránci zničili schodiště vedoucí na povrch, prorazili v podlaze otvory a na bezmocné Američany dole jimi vrhali granáty. Nakonec dva seržanti, pronásledovaní zuřivou palbou odstřelovačů v sousedních budovách, dokázali vyšplhat na plochou střechu továrny. Prokopali v ní díru, do níž nalili benzin a naházeli fosforové granáty.

Přeživší obránci se valili ven s rukama vysoko nad hlavami a volali „Kamerad!“ sotva se však vynořili z rozstřílených dveří, byli zkoseni nemilosrdnou palbou. Toho odpoledne hlásil Seitz pochmurně Huebnerovi: „Postupujeme ze střechy na střechu a od kanálu ke kanálu.“

Huebner byl neústupný. Než se špatně skrývanou zlostí praštil sluchátkem, vyštěkl: „Johne, chci ty zatracený kopce! Budťo mi je vybojujte, nebo se z tohoto útoku raději ani nevracejte.“

Donner byl stále více znepokojen silou a odhodláním útočících Američanů. Toho večera nařídil von Dodenburgovi a posledním dvěma stům přeživších z Wotanu, aby všemi silami zaútočili na Američany, nebezpečně se přibližující k životně důležitým pahorkům, a zastavili jejich postup podél Wilhelmstrasse.

Německé ostřelování překvapilo nepřipravené Američany právě před večeří. Trvalo pouhých patnáct minut, ale palba z flaků obsluhovaných nedospělými chlapci a dívkami na krátkou vzdálenost otřásla morálkou amerických vojáků. Někteří z nich se zhroutili a hystericky ječeli. Další zvraceli první sousta svého jídla a důstojníci je museli nutit jíst. Někteří se vrhli do kráterů po granátech a tiskli se k zemi. Sám velitel praporu vletěl do své kanceláře a ignoruje hektickou aktivitu kolem tiše vzlykal s přepadlou neoholenou tváří v dlaních.

Na okamžik se rozhostilo ticho, vyplněné očekáváním. Důstojníci a poddůstojníci začali shromažďovat své nervózní muže. Vojáci spěšně dojedli a zaujali pozice v zákopech. Ozvala se dávka ze schmeisseru. Kdosi vykřikl. Američané ztuhli. Ale z trosek se nevyhrnula nepřátelská pěchota. Místo toho popojely samohybné flaky o dalších padesát metrů a s naprostou lhostejností ke svému vlastnímu bezpečí počaly decimovat americké pozice z čtyřhlavňových dvacetimilimetrových kanónů. Jeden ze seržantů se pokusil zničit jeden z nich bazukou. Neušel ani deset kroků a

zasáhla ho dávka deseti střel. Vojáci to už déle nevydrželi. S tvářemi bílými strachem se první rota zhroutila. Muži odhazovali zbraně a výstroj a prchali před smrtící palbou. Velitel podpůrné rotы ztratil nervy. Vystřelil do vzduchu a volal: „Utíkejte... zpátky... utíkejte.“

Druhá rota se připojila k všeobecnému úprku. Velitel praporu se je pokusil vrátit, když běželi podél Wilhelmstrasse snažíce se uniknout 20mm střelám, strkajícíce v divokém úprku jeden do druhého. Ale nemělo to smysl. Sužování strachem šlapali po tělech těžce raněných ležících v krvi na dláždění a volajících o pomoc. Jednoduše kolem velitele proběhli a odstrčili ho stranou. Třebaže vytáhl svou pětačtyřicítku a hrozil, že bude střílet, ani si toho nevšimli.

„Jsou naprosto demoralizovaní, pane,“ sklíčeně líčil do telefonu plukovníku Seitzovi. „Za patnáct let, co jsem u pěchoty, jsem nic takového neviděl. Nebudeme si nic nalhávat, pane. Ti muži neustupují, oni prchají.“

Na druhém konci linky se Seitz otočil k pobledlým důstojníkům svého štábu naslouchajícím v uctivém tichu. „Charley!“ vyštěkl. „Spojte se se záložním plukem, potřebuji nového velitele praporu. S tímhle chlapíkem končím – je naprosto na dně.“

Ale oťřesený velitel praporu se nedočkal té potupy, že by byl zbaven velení. V téže chvíli smíšené síly von Dodenburgových tankistů a pancéřových granátníků udeřily na pravé křídlo ustupujícího praporu jako za starých dobrých časů. S divokým řevem se mladí fanatici v černých uniformách vrhli na prchající Američany. Velitele praporu, fňukajícího do telefonu, zasáhla střela. Jeho štáb shromážděný kolem byl skosen spolu s ním. Zabijáci se prohnali po schodech do sklepa, zastavili se jen, aby umírající oloupili o cigarety a čokolády Hershey, které si ještě za běhu cpali do úst.

Na mnoha místech se skupinky amerických důstojníků a poddůstojníků neúspěšně pokoušely zastavit překvapivý

německý útok. Muži z Wotanu vyjící jako divoká zvěř je jednoduše smetli. Nelítostně rozháněli Seitzův čelní prapor, řezali, bodali, stříleli a zanechávali za sebou řady mrtvých a umírajících Američanů. Zdálo se, že je nic nemůže zastavit. Dvě stě metrů, pět set metrů, sedm set metrů.

„Ježíšku na křížku!“ vydechl Matz, rudý v obličeji, kulhající a funící vedle von Dodenburga s opaskem plným ručních granátů. „Jestli to takhle půjde dál, brzo ty sráče zaženeme zpátky za Kanál.“

Ale Seitz zareagoval rychleji, než Donner předpokládal. Riskantně vrhl do boje samohybné stopětapadesátky bez ochrany pěchoty. Současně se obrátil s žádostí o pomoc na Velitelství taktického letectva.

„Generále,“ prosil velitele vzdušných sil. „Potřebuji letectvo – a potřebuji ho ihned.“

„A co vaši chlapi? Nechci mít další nešťastný incident, plukovníku. Vzpomínáte si na tu nepěknou záležitost s Hobbsovou 30. divizí?“ Generál si odkašlal.

„Nechci nic riskovat.“

„Seru na chlapy!“ zařval Seitz do telefonu. „Musím zastavit ty proklatý skopčáky – za každou cenu. Takže dáte mi letectvo?“

Dostal je. Do strašlivé palby amerických stopětapadesátek na vzdálenost dvě stě metrů se vyrojil nepřítel.

Malé skupinky poblázněných mladíků se pokoušely zničit samohybná děla pancéřovými pěstmi, jakmile se však těsně nad střechami domů objevily lightningy, kropící celý prostor pod sebou divokou palbou z kulometů, i oni zalehli k zemi a utíkali do krytu pobořených domů.

Von Dodenburgův náhlý protiútok byl naprosto úspěšný. Rozprášil jeden americký prapor a pozdržel nepřátelský útok o celý jeden drahocenný den. Ale cena za to byla díky americké nadvládě ve vzduchu vysoká. Pouze stovka mladých mužů, které vedl do útoku, se dobelhala zpět na

zmatkem vířící dvůr hotelu Quellenhof. Jeho ztráty činily padesát procent. Úderná jednotka Wotan už nebyla bojeschopná.

Jak pokračoval americký útok, morálka von Dodenburgova oddílu se hroutila. Té noci se luftwaffe pokusila o vzdušný výsadek. Ale ani jedna z „tetiček Ju“ nedosáhla svého cíle. Okolo města zaujala pozice celá americká protiletdecká brigáda. Ze svých rychlopalných děl spustili takovou palbu, že hrstka neohrabaných třímotorových letadel, které ji přečkaly, se otočila a uprchla, odkud přišla. Druhý den brzy ráno vystartovaly z letiště v Kolíně nad Rýnem k dalšímu pokusu. Těsně po rozednění se velké černé kluzáky Do 242 tiše snesly přes americké linie do Wilhelmstrasse s naplno vysunutými klapkami a trupy potaženými ostnatým drátem, zkracujícím brzdnu dráhu. Zastavily v oblacích prachu. Pouliční lampy jim urazily křídla. Jejich mladí piloti, výkvět Studentovy 1. výsadkové divize, triumfálně vyskočili ze svých kokpitů. Jakmile otevřeli plátěné dveře kluzáků, byli smeteni kulometnou palbou. Přistáli přímo v předsunutém postavení Velké červené jedničky. Za pár minut už vzrušení Američané běželi k tělům pilotů podivně roztaženým na dlažbě, aby je oloupili.

Uplynul další mizerný den a Donnerův perimetr se neustále scvrkával. Vojáci zadních linií se motali sem a tam s nahrbenými rameny, špinaví a zavšivení, a z šedých neholených tváří jim nepřítomně zíraly hluboko zapadlé oči. V čelních postaveních se obránci krčili v sutinách, neustále mrkali, aby své unavené, krví podlité oči udrželi otevřené, stříleli pouze, jestliže někdo vystřelil na ně, příliš vyčerpaní, aby stříleli na nepřítele, i když se jim neopatrně vystavil. Američané rovnoměrně postupovali, prokousávali si cestu stále blíž k prvnímu ze tří důležitých vrchů. Toho odpoledne se obránci vrchu vzdali (přes Donnerův výslovný rozkaz, že

stočlenná posádka má bojovat „do posledního náboje a posledního muže“). Pistolový Pavel, jehož tam poslali, aby posílil jejich morálku, si strčil jednu ze svých slavných pistolí do úst plných zlatých zubů a stiskl spoušť. I při tomto posledním výstřelu mířil bezchybně. Když ho příslušníci americké rozvědky za pomoci jednoho z nových zajatců našli, ležel na zemi s ustřelenou zadní částí hlavy, neschopen odpovědět na jakoukoli z jejich naléhavých otázek.

Sebevražda Pistolového Pavla ostatní příslušníky gestapa znervóznila. Zamířili za místním biskupem s prosbou, aby je zachránil. Zdůrazňovali, že nejsou vojáci, pouze civilní policisté, kterým musí vydat doklad – jakýkoli doklad – jenž by předložili Američanům, až obsadí město.

Biskup, pro nějž měli dřív jen slova pohrdání, hleděl s despektem na jejich sinové tváře. „Ale já jsem pouhý ‚černý havran‘, abych použil vašich slov,“ říkal jim mezi salvami amerických děl. „Jakou cenu může mít mnou vydaný doklad?“

Gestapáci, kteří posledních jedenáct let vládli železnou pěstí, se třásli strachem a v troskách biskupovy jídelny si před ním téměř klekli na kolena. Ale nepovolil a nakonec se poraženě šourali ven ve svých po kotníky dlouhých kožených kabátech. O hodinu později se Donner od svého osobního informátora dozvěděl, že byli odsouzeni k smrti a oběšeni pro výstrahu ostatním.

Zkáza pokračovala. V noci se 19. pluk, sídlící ve velkém bunkru na konci Lousbergstrasse, poté co byl celý den ostřelován americkými děly, pod velením svých důstojníků vzdal. Civilisté v Lousbergstrasse vybíhali ze sklepů, zavírali oči pod nápořím jasného světla a vítali příchozí Američany jako by to byli osvoboditelé a ne dobyvatelé.

Do kouřem zahalených ulic vybíhali další a další, zatímco Američané se obezřetně plížili podél zdí se zbraněmi pevně v ruce. Otrhaní, špinaví, poprvé po několika dnech

zhluboka nasávali čerstvý vzduch. „Proč jste nepřišli dřív?“ křičeli. „Proč jste čekali tak dlouho, než jste nás zbavili toho ďábla Donnera? Zabil naše děti, zničil naše domovy, nechal nás strádat hlady...“

„Au,“ zavrčel rudolící seržant a odstrčil napůl šílenou ženu křičící mu přímo do ucha. „Táhni k čertu, ženská!“ Jeho velitel čty, unavený mladý muž s brýlemi s ocelovou obroučkou, který vypadal jako učitel, na něj vrhl vyčítavý pohled a pronesl chatrnou němčinou: „Jsme rádi, že jsme tady... že jsme vás osvobodili od nacistů...“ Rychle se sehnul, když se do zdi kousek od jeho hlavy zavrtala kulka vypálená odstřelovačem. „Sejměte toho zatraceného skopčáka!“ zařval.

KAPITOLA 6

Von Dodenburgova rudovláška otevřela dveře sklepa s vědomím, že bušení pažbami by se mohlo změnit v něco mnohem horšího, pokud by tak neučinila. Stáli tam dva Američané, jeden vysoký a hubený, neoholený a pokrytý bahnem, s karabinou sevřenou v ruku, druhý tlustý, malý a vypadající jako Ital, jemuž kapal alkohol z uloupené láhve žitné z tmavé brady na blůzu.

Dlouho na ni oba hleděli beze slov. Dokonce i v jejich prachem pokrytých beztvarých šatech byla beze všech pochyb zřejmá velkolepost jejich ňader, pyšných a pevných navzdory měsícům takřka naprostého hladovění. Tlustý voják tence hvízdal přes zuby: „Ježíši, Ale, koukej na ty kozy! Ta je ale vybavená!“ Vrazil chlupatou ruku do kapsy a vytáhl tabulku přidělové čokolády. „Ty, spát se mnou,“ řekl špatnou němčinou, mlsně po ní šilhal a jeho tmavé oči létaly tam a zpátky z jejích prsou na smrtelně bílou tvář. „Já dát čokoláda – jedna, možná dvě.“ Podržel jí tabulku pod nosem způsobem, který považoval za svůdný.

„A co já?“ ptal se vyšší muž, který nespustil drsné modré oči

z její zrzavé hlavy.

„Protože jsem krásnější, tak ty jdeš jako druhý,“ řekl italsky vypadající voják, jehož hlas byl najednou plný chtíče. „Tak pojd', holka, pojd'me si spolu něco pěkného zahrát.

Nemáme na to celej den. Nahoře je válka.“ Přiblížil se k ní, pořád jí držel pod nosem čokoládu. Bojácně couvla. Oba dva šli za ní. Al zavřel dveře kopancem.

„Co chcete?“ zeptala se rozechvěle.

„Co myslíš, holka?“ zeptal se menší voják opovržlivě.

„Zašukat si, ty německá děvko!“ Vymrštil ruku, aby ji chytil za prsa. Vyhnula se mu a ustoupila blíž k posteli.

„Nech těch blbostí, Benny!“ řekl vysoký voják, aniž by přestal studenýma očima sledovat její tvář. „Tak už začni. Na co sakra čekáš?“

„Řeknu ti to, Ale. Je na mě moc dobrá,“ odpověděl tlouštík a lokl si ohnivě kořalky. „Tak jo, holka,“ vydechl. „Slyšela jsi mýho kámoše Ala – nemáme na to čas až do konce světa!“

Benny se ni vrhl. Cítila, jak jí jeho ruka sevřela šaty.

Odtáhla se zpátky a šaty se roztrhly. Benny zůstal stát a držel jejich přední část. Dívčiny ruce vzlétly k bradě, aby skryly náhlou nahotu nader. Alový oči na nich na okamžik vděčně spočinuly.

„K čertu, táhni mi z cesty, Benny!“ zaječel a jediným úderem velké pěsti mrštil druhým vojákem na stranu.

Druhou chmátl po zbytku jejích šatů a vši silou trhl.

„Do prdele!“ vydechl Benny. „Nemá kalhotky!“

Al opět vymrštil svou velkou ruku. Dívka zachroptěla bolestí a přepadla přes okraj postele. Nohy jí vylétly do vzduchu.

„Chyť ji za ruce, ty malej blbej Taliáne!“ zvolal Al a zhluboka se nadechl. Jeho tvrdá tvář najednou zčervenala. Benny upustil láhev a hrábl po rukou vzpírající se zrzky.

„Ne,“ křičela, „prosím – ne!“

Oba vojáci ji ignorovali. Zatímco ji Benny držel, Al si horečně rozepnul opasek, spustil bahnem potřísněné kalhoty a strhl si

khaki trenýrky. „Tak jo, děvče, teď ti ho tam vrazím. Zkus projednou tuhle velikost, ty skopčácká kurvo...“

Pomalou a bolestivě se natáhla pro otcovu břitvu. Zdálo se jí, že má všechny kosti v těle zlámané. Když se jí to podařilo, zahlédla v úlomku zrcadla svou opuchlou tvář.

Odvrátila pohled a sklouzla zpátky na poskvrněnou postel. Uplynula dlouhá doba, než jí došlo, co jí ti dva vojáci udělali. Trhnutím rozevřela čepel staromódní břitvy a toužebně se na ni zahleděla. Venku se opět ozývala střelba. Ale dívka obrátila celou svou pozornost na to malé ostří, pableskující v mihotavém svitu svíčky. Po chvílce je vyzkoušela na nasliněné špičce palce, jak to viděla u svého otce, když byla ještě dítě. Bylo v pořádku. Velmi ostré. Sklep se začal otřásat pod bombardováním. Zadržela dech a pomalu si přešla břitvou přes levé zápěstí. Snad ani necítila bolest. Chvilku se nic nedělo. Zklamaneč hleděla na své zápěstí s prosvítajícími modrými žilami.

Potom řez jemně zrudl. Olízla si vyschlé rty. Podél celé linie řezu začala vytékat krev – pomalu, ale jistě. Hustá světle červená krev. Fascinovaně to pozorovala. Najednou měla ruku plnou krve. Utřela ji špinavým prostěradlem a rychle si přefala i druhé zápěstí. Tentokrát zaskučela bolestí. Krev tryskala ven a barvila modřinami pokrytá kolena světlou červení.

S pocitem konečné úlevy vzdychla a ponořila hlavu do polštáře. Zavřela oči. Jak krev opouštěla tělo, vsakovala se do prostěradla a kapala na rozteklou čokoládu Hershey pod postelí. Cítila se šťastná. Konečně bylo po všem.

Matz si prorazil cestu roztržštěnými dveřmi nemocnice a rozrazil dveře do Schulzeho „pokoje“. Ve stejné chvíli zvedl svou dřevěnou nohu a dopřál si obrovský prd na uvítanou.

„Nazdar, ty vole!“ zařval a nebral ohled na další dva pacienty, kteří se mačkali v bývalém kumbálu na košťata.
„Seš rád, že mě vidíš?“

Schulze s bledou tváří a se zraněnou rukou zavěšenou nad hlavou napodobil gestem zvracení. „Velký hovno na vánočním stromku, co tady chceš – zplynovat mě jako vždycky, ty úchylnej banánovej sráči?“

Matz jeho otázku ignoroval. Svalil se na polní lůžko.

„Kde jsou děvky?“ zeptal se a posunul si přilbu dozadu.

„Rád bych si dneska s jednou pohrál. Pro vás raněný je to tady v pohodě, ležíte si tu jak prdelatý svině a užíváte si pod peřinou s Ančou Dlaňovou, zatímco my za vás bojujeme na frontě.“ Teprve nedostatek dechu přerušil vodopád jeho slov. Kývl na dvě nehybné postavy na polních lůžkách v malé nevětrané místnosti. „Co jsou zač?“

Schulze pokrčil rameny. „Nevím. Pojmenoval jsem si je Plíce a Střeva. Ten napravo má prostřelenou plíci, ten druhý nalevo průstřel střev. Felčaři povídali, že do čtyřiaadvaceti hodin je po nich.“

„Těžkej život,“ odfrkl Matz a odvrátil pohled od nehybných postav v obvazech. „A co ty? Dají tě do penze nebo se budeš taky dívat na brambory zespoda?“

„V tom mám smůlu,“ zabručel Schulze. „Ten řezník Diedenhofen říkal, že lehké úkoly budu moct vykonávat během několika týdnů. Taky jsi mohl s tou zasranou šavlí odvést lepší práci. Mohl jsem skončit jako jednoruký vrátný v Herbertstrasse¹.“

„No jo,“ zabrblal Matz, „ale to bys trávil víc času nahoře tancováním matracový polky, než dole plněním svých povinností.“

Vojín „Plíce“ na vedlejším lůžku zasténal. „Drž hubu, ty pitomče!“ zařval Schulze bez soucitu. „Ty, Matzi, a kde máš šťávu? Neříkej mi, žeš mě přišel navštívit bez šťávy?“

„Sestra mi řekla, že nemáš chlastat.“

Schulze vztyčil prostředník. „Sestra si může tou svou tlustou

prdelí sednout na tohle! Kde je ta šťáva?“
Matz zašmátral ve svém skvrnami posetém kabátě, ztěžklém vyznamenáními nasbíranými za pět let války, a vytáhl malou lahvičku s čirou tekutinou. „Bramborový šnaps, stál mě plechovku Masa z dědka u jednoho z těch zasraných kuchyňských řízků v Quellenhofu. Je to ale celkem dobrý kloktadlo. Říkali, že ti to odstřelí kus lebky.“ „Dej to sem,“ pronesl Schulze nenasytně a natáhl svou velkou tlapu po láhvi. „Nesmočil jsem si mandle už skoro měsíc.“ Zuby vytáhl korkovou zátku, vyplivl ji na postel „Střeva“ a pořádně si přihnul podomácku vy robeného alkoholu.

1) *Slavná hamburská čtvrť červených luceren; pozn. autora.*

„Ježíšku na křížku!“ hekl, lapaje po dechu. „Tenhle materiál prožere olověnou rakev! Ale je to dobrý.“

Ještě jednou si pořádně lokl z malé lahvičky, než mu ji Matz sebral. „V klidu, Schulze! Nespolykej to celý sám. Tohle je poslední láhev zasraného šnapsu v celém zasraným Wotanu!“

Schulze si hřbetem zdravé ruky utřel svá obrovská ústa a přísně se podíval na Matze. „Je to zlý, co?“ Matz přikývl. „Hodinky v hajzlu a syfdis v srdci,“ řekl zasmušile, užívaje staré vojenské rčení. „Zasraně zlý, jestli tě to zajímá. Město nevydrží víc než dalších čtyřicet osm hodin.“

„A Wotan? A starej?“

„Máme posledních sto padesát mužů schopných udržet zbraň, spousta z nich je na tom zle. Velitel je v pořádku. Ale je na tom jako všichni ostatní, pořád na nohou.“

Unaveně vzdechl a Schulze si všiml, jak je tento jednonohý poddůstojník utahaný. „Díkybohu, že nás starý Ďábel Donner stáhl z linie jako poslední rezervu. Jinak by z nás byla sekaná už včera.“ Podal láhev zpátky

Schulzemu. „Tak dělej, kámo, dej si pěkně zbytek šťávy – je pravděpodobně poslední, kterou v životě ochutnáme.“ „Ty jsi moje malý šťastný sluníčko,“ zavrčel Schulze a vzal si láhev. Jedním douškem ji dopil a prázdnou hodil na postel neprotestujícího vojína „Plíce“.

„Dobrá,“ řekl, „vytáhni tu svou zatracenou šavli!“

„He?“ tázal se Matz nevěřícně.

„Slyšel jsi! Vytáhni ji a vysekej mě z toho.“

„Vysekat tě z toho?“

„Co je s tebou, Matzi? Už jsi dlouho nedostal do zubů, co? Odpoj mě tady od toho vynálezu, než přijde sestra. Vracím se k Wotanu...“

„Takže,“ řval Schwarz a hlas mu přeskakoval vyčerpáním. „Tohle je panzerfaust. Všichni ho vezměte do pravé ruky a položte na pravé rameno.“

Chlapci z Hitlerjugend poslušně zvedli pancéřové pěsti a jejich dětské tváře plály připraveností a odhodláním.

„Bože na ohnivých nebesích!“ vydechl Schulze, když prošli zdevastovaným dvorem Quellenhofu, „vždyť jsou to ještě posraný děti, kterým teče mlíko po bradě.“

„To je vše, co nám zůstalo,“ vysvětloval Matz a držel s ním krok, zatímco Schwarz ukazoval skupině chlapců, jak připravit protitankovou střelu k palbě. „Je tam celá rota takových, drží linii místo nás. Jen během včerejška jich padlo padesát.“

Schulze potřásl hlavou. K tomu nebylo co dodat. Společně se plahočili po schodech, kolem skupiny úředníků táhnoucích v rukou části 20mm flaku do prvního patra.

„Dávejte bacha, ať si neuděláte kýlu,“ řekl Schulze opovržlivě na adresu úředníků stojících konečně tváří v tvář akci. „Nerad bych, abyste si něco udělali, vy podržtašky.“ Vyděšení úředníci se skvrnami potu na ošuntělých blůzách šedých uniforem neodpověděli.

„Nespolečenský buzíci,“ zamručel Schulze a kousal se do rtů, jak ho náhle zabořilo rameno.

„Musíš jim prominout Schulze,“ vysvětloval Matz.

„Vždyť si už dávno nadělali do gatí – a to si ještě ani nečichli k střelnému prachu.“

Pochodovali po celé délce druhého patra. Všude byl Donnerův štáb – úředníci a důstojníci – a připravoval se na nadcházející obléhání. Rozbílili sklo, které ještě zůstalo v rámech oken, přenášeli tam a zpátky pytle s pískem, stavěli kulometná hnízda, na strategická místa pokládali protipožární kbelíky s pískem, z ručních pump stříkali vodu na stropy, aby snížili riziko požáru a dusivého prachu, jakmile je dělostřelectvo začne ostřelovat z nově dobytých pozic. Schulze ukázal na červenolícího, tlustého intendanta oblečeného v košili s krátkým rukávem, táhnoucího bedny 20mm střeliva na určené místo. „To mi dělá dobře u srdce, vidět tyhle hřebce ze zadních vojů, jak pracují; zejména ty tlustoprdelatí intendanty. Dluží mi pěkný balík, ti bastardi.“ „S tím si teď nemusíš dělat starosti, Schulze,“ zavrčel Matz. „Protože tam, kam vyrážíme, až vyjde slunce, už nebudem potřebovat žádný prachy – jenom kusy dřeva, aby ten pitomej oheň nevyhasl.“ Schulze se ponuře zasmál. Společně se belhali dál.

„Jako že žiju a dýchám,“ vydechl standartenfuhrer von Dodenburg, když vešli do zbraněmi přeplněné místnosti a vypjali se do pozoru, jako by byli zpátky v Sennelageru a ne uprostřed bojiště, „oberscharfuhrer Schulze!“ Na jeho unavené tváři se objevil úsměv. „Pohov, oba!“ Napřáhl ruku. „Jsem rád, že vás opět vidím, vy hamburský rošťáku.“ Potřásl si rukama. „Jak vypadá rameno?“ Schulze pokrčil rameny, ale hned si přál, aby ho to raději nenapadlo. „Křídlo, pane? Malá ryba. Vůbec žádný problém. Ale pochybuju, že budu v docích ještě někdy

zvedat dvě stě kilo mouky.“

„To jste beztak nikdy nedělal. Ale v pravý čas dostanete penzi od vděčné vlasti, nebojte se.“

„Já bych raději lístek do Jižní Ameriky, pane standartenführere, zejména v této chvíli.“

Von Dodenburg si ztěžka sedl a naznačil, aby se posadili na bedny s náboji do samopalů. „Vím co máte na mysli, Schulze. Myslím, že této době bychom takový lístek chtěli všichni.“

„Jaká je situace, pane standartenfuhrere?“ ptal se Schulze a pozorně zkoumal bledou, vyčerpanou tvář důstojníka.

„Dvěma slovy, Schulze – k posrání.“

„A co morálka?“

„To je otázka, na kterou umí odpovědět jenom Bůh a přirozeně nejvyšší bůh ze všech – SS policejní generál Donner...“

Odpoledne dvacátého října odpověděl Ďábel Donner právě na tuto otázku. Běžec, který právě vydýchalval námahu z výletu přes tři sta metrů svištěcích střepin, dělicích Quellenhof od frontové linie, vklopýtal do von Dodenburgovy velitelské pracovny ve sklepě zbořeného obchodu a supěl: „Pane standartenfuhrere, jste okamžitě očekáván na velitelství generála Donnera.“ Sedl si na nejbližší bednu s municí a těžce dýchal. „Dávejte pozor na cestu, pane standartenführere – je to tam úplné peklo.“ Jakmile von Dodenburg, následován Matzem a rudolícím dýchavičným Schulzem, obezřetně přešel hlavní ulici vedoucí k Quellenhofu a byl mimo přímý dostřel amerického dělostřelectva umístěného na třech kopcích, spatřil, co měl mladý běžec na mysli. Hysterický dav špinavých civilistů i zjevných dezertérů z fronty zaplňoval ulice, křičel a gestikuloval.

Hrubě se protlačili mezi davem, který jim jen neochotně uvolňoval cestu. Zahnuli za roh. Jiný dav vezl kolem tlustého

nahého muže na trakaři. Muž měl ruce svázané za zády a kolem krku pověšenou velkou tabulí s nápisem *Nacistická svině*. Tlustá prsatá žena ve špinavé květované zástěře vyšla z jednoho sklepa a vychrstla obsah nočníku do tváře bývalého důstojníka.

„Tlustý nacistický prase!“ křičela žena. „Teď si to s váma konečně vyřídíme!“

Matz vztekle zvedl pistoli, ale von Dodenburg mu sklopil hlaveň a zavrtěl hlavou. O kousek dál se dva otrhaní muži se žlutým nápisem *VÝCHOD* napsaným na zádech kabátů – znamenajícím, že byli zajati na otrocké práce na územích kdysi okupovaných Němci – snažili prohrabat do sklepa zničené budovy, zřejmě se snažili něco ukrást. Matz se opět tázavě podíval na velitele a von Dodenburg znovu zavrtěl hlavou.

„Na to už je pozdě,“ řekl jen.

Schulze, jistící je zezadu, chápal co tím myslí. Obrana Cách se rozpadla. Teď už bojoval každý sám za sebe.

Když odbočili k průjezdu Quellenhofu a všude se vyhýbali novým velkým kráterům, dav právě začal pálit vlajky s hákovým křížem.

Donner hleděl z vytlučeného okna v téže pozici, v níž ho von Dodenburg spatřil poprvé, což se zdálo být před spoustou let. Pomalu se otočil s cynickým úsměvem na zničené tváři. „Myslím, že se tomuhle říká, že krysy opouštějí potápějící se loď. Je to tak, von Dodenburgu?“ hlesl unaveně a zhroutil se na židli s gestem, že si mladý důstojník může také sednout.

„Vy myslíte...“

„Ano, ty bestie venku.“ Generál si vyndal oko a vyčistil je.

„Tohle všechno jsem už zažil. V roce 1918

bodlo civilní obyvatelstvo bojující armádu do zad.

Znenadání byli všichni demokrati, nikdy nechtěli válku a k boji byli donuceni.“ Nepřítomně si nasadil oko zpět.

„Canaille!“

Nastalo ticho, přerušované pouze vytrvalým rachotem amerických zbraní a chřestěním postrojů koňmi tažených ambulancí, které svázely nově raněné k jedenácti chirurgům, pracujícím v hotelovém sklepě. Jejich gumové zástěry a boty byly zalité krví.

Donner byl vyčerpán. To na něm von Dodenburg viděl. Jeho zdravé oko se topilo hluboko v důlku, čímž připomínalo stříbrnou lebku ve znaku SS, a nervy nekontrolovaně škubaly nezničenou stranou jeho obličeje. Vteřiny se protahovaly. Náhle Donner posunul kus papíru po zaprášeném stole směrem k von Dodenburgovi.

„Depeše,“ řekl bezvýrazně. „Přišlo to z Vůdcova hlavního stanu před třiceti minutami.“

„Mám si to přečíst?“ zeptal se von Dodenburg. Depeše byly obvykle určeny pouze pro generály.

Donner unaveně přikývl. „Ano, týká se to Wotanu.“

Von Dodenburg sebral papír a četl:

Okamžité a naléhavé.

Pouze pro důstojníky!

Pro generála policie a SS Degenhardta Donnera.

Nařídte okamžitý ústup úderné jednotky SS Wo – tan standartenfuhrera von Dodenburga z cášské fronty. Ať se okamžitě připojí k 1. divizi SS Leib – standarte Adolf Hitler k Vůdcově dispozici.

Podepsán Jodl (generálplukovník).

Von Dodenburg pocítil náhlý příval naděje z možnosti dostat se ze smrtelné pasti, ale také nepříjemný pocit útěku od Donnera, kterého si oblíbil a jehož si v těchto děsivých posledních týdnech začal vážit.

Odložil opatrně depeši a zeptal se: „Co to znamená, pane generále?“

„Nemyslím, že potřebujete právníka k vyložení smyslu té

depeše, von Dodenburgu. Vaši rváči z Wotanu pravděpodobně vyváznou z debaklu u Cách se zdravou kůží.

Ten slizký bastard generálplukovník Jodl vás zřejmě chce použít pro jinou slavnou výpravu – a Jodl nemá rád zpoždění. Musíte jít – a to hned.“

„A Cáchy, pane generále?“

Donner neodpověděl okamžitě. Dole chlapec, možná dokonce z Hitlerjugend, volal svou matku, zatímco ho nesl na operační sál. Pokrčil rameny. „Cáchy jsou už věci historie. Potrvá to nejdéle několik hodin. Wotan to nezmění.“

Von Dodenburg se marně snažil nalézt slova, jimiž by vyjádřil, co cítí. „Nemůžeme jen tak odejít, pane generále... Proč jsem ztratil skoro tisíc mužů své jednotky?

Já nemůžu...“ Jeho hlas se vytratil, protože si všiml, že ho muž naproti němu ve skutečnosti neposlouchá.

Donner přikývl, jako kdyby mladý důstojník učinil nějakou bezvýznamnou poznámku o počasí. „Rád zde zůstanu a zemřu,“ řekl. „Všechny ty roky, zápas o moc ve dvacátých letech, znovuzrození Německa ve třicátých, válka...,“ rozmáchl se unaveně zčernalým pahýlem ruky, „všechno pro konec, jako je tenhle, s lůzou bojující v ulicích nejsvatějšího města Německa, německou lůzou.“ Podíval se zpřímá na von Dodenburga.

„Všechno to bylo zbytečné, všechno to úsilí, všechny ty oběti, všechna ta krev!“

„Ale my se nemůžeme vzdát, pane generále!“ protestoval von Dodenburg se vším důrazem, jehož byl ještě schopen.

„Ale můžeme – ale můžeme,“ opakoval Donner, postavil se ztuhla na nohy a znovu přešel k rozbitému oknu.

Stál otočený zády k von Dodenburgovi a jeho tvář se ve světle plamenů zdála ještě prázdnější. Zvolna řekl: „Byl jeden Rakušan – Žid k nakopnutí, pokud se nemýlím – který před dlouhými časy napsal: ‚V hodině zapadajícího slunce

vrhají trpaslíci stíny jako obři.' Slunce zapadá, von Dodenburgu, a já nechci žít v časech trpaslíků.“ Otočil se a napřáhl svou zdravou ruku. „Můj drahý von Dodenburgu, jako jeden válečný zločinec druhému,“ zakašlal, „vám přeji mnoho štěstí.“

Von Dodenburg mu ztuhle potřásl rukou. Byla ledově studená, jako by byl Donner už dávno po smrti. „Děkuji vám, pane generále.“ Zaváhal. „Co budete dělat, pane generále?“

Donner poklepal pařátem ruky na pažbu pistole. „Vojáková pouť končí, von Dodenburgu. Sbohem a Heil Hitler!“

Von Dodenburg srazil podpatky a zvedl pravici k pozdravu. „Děkuji vám, pane generále. Heil Hitler!“

Oko Ďábla Donnera se zablesklo. Potom sklonil hlavu do dlaní – na von Dodenburga už zapomněl. Bylo po všem.

KAPITOLA 7

„Nedostaneme se odsud, pane standartenfuhrere,“ řekl mladý důstojník beznadějně a klesl na bednu s příděly. Jeho tvář i uniforma byly bílé prachem z trosek. S pocitem úlevy nechal svůj samopal zařinčet o podlahu. Von Dodenburg viděl, jak ho průzkum vyčerpál.

„Doneste mu hrnek černé břečky, Schulze!“ nařídil.

Velký poddůstojník přikývl a zdravou rukou nalil důstojníkovi hrnek náhražkové kávy z velké smaltované konvice, která se pořád hřála v rohu. Untersturmfuhrer

Kleinbier, který se vydal hledat únikovou cestu k severu nebo k východu, vzal horký hrnek do obou dlaní a srkal hořkou černou tekutinu.

Von Dodenburgh mu dopřál několik minut. Venku, jen sto metrů od jejich úkrytu, zahájil palbu americký třípalcový minomet. Úkryt se otřásl. Omítka začala padat ze stropu jako sníh. „Prosím, Kleinbiere,“ řekl von Dodenburg přes hřmění, „poslouchám vaši zprávu.“

Mladý důstojník se vzpamatoval. „Mají pozorovací stanoviště na výšinách, pane standartenfuhrere. Zabírají celý prostor fronty s výjimkou kouře při palbě, který nás trochu kryje. Za denního světla nemáme ani s ďáblem v zádech naději, že se odsud dostaneme bez povšimnutí. Navíc se soustřeďují mezi Wingertsbergem a Salvatorbergem. Nemohl jsem se dostat blíž, ale slyšel jsem rachot pásových vozidel, pokládajících kouřovou clonu. Takže je úplně jasné, oč se pokoušejí.“

„A co kanály?“ skočil mu von Dodenburg hrubě do řeči. Doufal, že se mladý důstojník konečně dostane k věci, protože čas jim rychle ubíhal.

„Zatarasené a pořád plné nějakého plynu,“ odpověděl

sklíčeně Kleinbier a prázdný šálek se mu houpal mezi zabláčenými koleny. „Pokud můj názor za něco stojí, pane standartenfuhrere, myslím, že je to konec. Odsud cesta nevede.“

Schwarz se tvářil, jako by chtěl protestovat. Ale von Dodenburg jen potřásl hlavou. Kleinbier byl jako většina jeho mužů naprosto vyčerpaný – na nohou je držela jen síla ducha Wotanu a nervozita. Naklonil se nad mapu, pokrytou skvrnami krve, udávající jejich pozici. Jeho jednotka byla obklíčena na ploše dvou set čtverečních metrů trosek a rumu rozložených podél linie toho, co kdysi bylo Monheimsalle za Quellenhofem.

Z obou stran, tedy z Krefeldstrasse a Julichstrasse, se na ně tlačili Američané. Bylo zřejmé, že nepřítel postupující z konce Peterstrasse bude svůj útok koordinovat se závěrečným nápirem z obou výšin po stranách. Stejně tak bylo jasné, že je záležitostí několika málo hodin, než závěrečný nápor přijde. Pravděpodobně za úsvitu, řekl si. Amíci nejsou moc vynalézaví, pokud jde o čas útoku; vypadalo to, že se budou držet starého dobrého úsvitu. Zíral na mapu, zatímco se ostatní shlukli k sobě ve svíčkou

osvětleném sklepe, napjatě ho sledovali a přemýšleli, jak je dostane z této pasti. Musí existovat cesta ven, opakoval si. Musí – závisel na tom život sto padesáti mužů!

Najednou si vzpomněl, co mu řekl jeho starý učitel taktiky v důstojnické škole SS v Bad Tölzu před válkou.

„Pokud se ocitnete ve ztracené situaci, pánové, je jen jedna cesta ven – zmizet skrz svým vlastním zadkem – a to hodně chytře! Hlavně nečekejte, až na vás nepřítel zaútočí. Jak to uděláte? Zaútočíte na střed útočných sil nepřítele, a když budete mít štěstí, zmizíte dřív, než na to přijde. Nevýhoda – srazíte se s jejich plnou silou. Výhoda – zastihnete je s kalhotami u kolen.“

Tolik dávno mrtvý major von Arnbeim. Ale jak má člověk použít jeho taktiku „mizení zadkem“, jak tuto zoufalou situaci nazval? Jak? Von Dodenburg si mučil mozek, zatímco palba Američanů rozhoupala stěny úkrytu.

„Kleinbiere,“ přerušil ticho, „pojdte sem a podívejte se na mapu. Tady.“ Ukázal na zeleně zbarvenou oblast napravo od Wingertbergu poblíž Julichstrasse; předpokládal, že se stane nejvzdálenějším výběžkem levého křídla připravovaného amerického útoku. „Co jste viděl tady?“ Tvář mladého důstojníka, která se rozzářila, když ho von Dodenburg zavolal, opět pohasla. „Nic dobrého, pane standartenführere.“

„Neptám se na váš názor, Kleinbiere,“ přerušil ho von Dodenburg zlostně. „Chci vědět, co jste tam viděl.“

„Promiňte, pane standartenführere. Je tam minové pole, jedno z našich, které padlo do nepřátelských rukou. Kryjí je kulometná hnízda – tady, tady a tady.“

„Pěchota?“

„Nic, co by stálo za zmínku. Ale Amíci ji tam nepotřebují. Mají miny a pevně zaměřené kulomety. Nepředpokládali by...“ Kleinbierův hlas zněl do ztracena, von Dodenburg ho už stejně neposlouchal. Právě našel zadek, který hledal.

Dělostřelba před útokem byla strašlivá. Pokračovala bez přerušení už od půlnoci. Po jejich pravé ruce, kde ležel Quellenhof, byla obloha tmavě rudá, takže vše před nimi tonulo ve tmě. Von Dodenburg se podíval na tmavé obrysy raněných, kteří se dobrovolně přihlásili, že zůstanou vzadu u kulometů, takže nepřítel nebude mít podezření, že opustili pozice.

„Díky, chlapi,“ zašeptal, „a hodně štěstí!“

„Vám taky, pane standartenführere,“ odpověděl rottenführer, který přišel o pravou nohu. „Nebojte se o nás. My víme, že se Wotan vrátí.“ Von Dodenburg cítil, jak ho na chvílku oslepují horké slzy.

„Ano, ano,“ zalhal rychle, „vrátíme se pro vás, chlapi.“

Podali si ruce. Potom se vydali ven přes zakouřené šero, spálenou trávou, šustící pod jejich onucemi obalenými botami. Po pravé ruce zařehotal americký kulomet.

Temnotu probodly bílé stopy kulek. Ale střely svištěly směrem na jih, daleko od nich. Sto metrů. Dvě stě metrů. Stálé žádná reakce nepřítele. Nejednou uslyšeli po –

plašný cinkot kovu o kov. Zalehli jako jeden muž, srdce jim tloukla jako buchary, zpocené ukazováčky připravené na spouštích zbraní. Krčili se tam dlouho, sotva se odvážili dýchat. Potom se k nim připlazil Matz, který byl s malou skupinou vpředu.

„V pořádku, pane standartenfuhrere,“ zašeptal. „Americké kulometné postavení dvacet metrů napravo před vámi. Chlapi ho zajišťují. Prostě jen pěkně tiše projděte a dostaneme se ven bez nejmenšího problému. Amíci šli asi na kutě.“

Kulometné hnízdo s chrápajícími Američany bylo za nimi. Dostali se přes louku do střepinami posetého lesa, kde se pod obalenými bagančaty lámaly a praskaly větvičky a švihaly je do tváří, když je ti před nimi zapomněli přidržet. Přešli okolo skupiny svých vlastních kamarádů, rozvalujících

se na hromadě s rukama rozhozenýma do stran, naprosto opuštěných; bílé zášlehy palby ozařovaly jejich mrtvé tváře bledým světlem. Muži procházející kolem mrtvých kamarádů z posledního protiútoků se pozorně rozhlíželi kolem, jako by nechtěli vzít na vědomí, že podobný osud může brzy potkat i je.

Najednou von Dodenburg ztuhl a zvedl ruku. „Stát!“ zasyčel. Matz mu bránil v další cestě, stál vedle dobře známé lebky s hnáty a s děsivými slovy napsanými níže: POZOR – MINY!

„Jsme tady,“ řekl Matz zbytečně.

„A americká kulometná hnízda?“

„Tak daleko, jak jen to šlo, pane standartenfuhrere.

Jedno je přímo před námi, snad sto padesát metrů daleko, a jedno je támhle vpravo. Podívejte, támhle je!“

Ukázal na rudý obláček palby, doprovázený morseovkou bílých střel.

„Dobře. Díky, Matzi.“ Von Dodenburg se otočil dozadu.

„Tak tedy, kryjte se. Dobrovolníci sem!“

Zatímco se ostatní vděčně ukrývali v křoví, šest mužů, kteří se dobrovolně přihlásili k odstranění min, se protlačilo dopředu s připravenými bodáky. Von Dodenburg odepnul své vybavení a podal je Schulzemu spolu se svým schmeisserem.

„Držte to!“

„Buďte opatrný, pane standartenfuhrere,“ řekl Schulze úzkostlivě. „Jestli jsou magnetické...“ Bezradně pokrčil rameny. „Pak dobrou noc, Trudi!“

„Nebudte bába, Schulze,“ odpověděl von Dodenburg s větší jistotou, než sám cítil. „Tak dobrá, ostatní za mnou.“ Přešel opatrně přes zrezivělý chomáč ostnatého drátu, který označoval okraj minového pole, a položil pravou nohu energicky na zem. Opřel se o ni a cítil, jak mu po celém těle vyrazil pot. Nic se nestalo. Položil druhou nohu. Zase nic. Zhluboka se nadechl a postoupil o šest metrů –

odpočítal je pečlivě, takže ho mohli první dva muži, kteří za ním lezli přes drát, slyšet. Zastavil se. Teď stáli na špatné straně drátu tři.

„Dobře,“ zašeptal. „Postup bude takovýto. Já uprostřed budu rýt do země každého půl metru. Pokud narazíte na minu P2S, nezapomeňte, že mohou být zapojeny do série. Jestli to bude protitanková, nechte ji být.“

„A když bude magnetická?“ položil Kleinbier otázku, které se von Dodenburg děsil.

Velitel si olízl rty. „Zastavte, vraťte se a nechte to na mně. Já se na to podívám. Nemám na sobě nic z kovu.

Můžu mít šanci, že ji zajistím.“ *Můžu* – zašeptal mu suchý hlas v hlavě. Ignoroval jej jen s vypětím vůle. „Tak tedy,“ přikázal, „jdeme na to!“

Čtyři muži za nimi čekali, než překročili drát. Plnili roli zálohy a kontroly okrajů stezky, jen pro případ, že by někdo přehlédl minu.

Potili se jako vepři, když si řezník na dvorku začne brousit nože, sotva se odvažovali dýchat. Opatrně našlapovali, testovali měkkou půdu krok za krokem. Uběhlo deset let, než prošli deset kroků.

Von Dodenburgovo srdce začalo bít opět normálně.

Na jeho strnulém těle začal usychat pot. Náhle se muž po jeho pravici zastavil.

„Mina,“ hlesl. Záloha za nimi strnula ve stopách svých předchůdců.

Dobrovolník, který objevil hrot miny vykukující ze země, se opatrně sehnul a začal hřbetem ruky odhrnovat zeminu. Neodvažoval se ani dýchat a zatímco opatrně sondoval půdu, pot mu z obočí tekli v proudech.

„Protitanková,“ vydechl úlevou.

„Do prdele!“ zaklel někdo a v jeho hlase se mísila zlost a úleva. Pospíchali teď o trochu rychleji. Našli další protitankovou minu a ještě jednu. Von Dodenburg už začal rozpoznávat postupně se zobrazující vzor. Kdokoli položil

tyto miny směrem k americkým pozicím, pokryl poslední metry protitankovými minami. Znamenalo to, že brzy narazí na protipěchotní"? O pět nervy drásajících minut později se Kleinbier zastavil, chraplavě zašeptal varování a spustil se na kolena. Jeho ruce se rychle míhaly.

„S-mina,“ zašeptal.

Von Dodenburg vydechl. S-miny se daly zneškodnit snadněji než miny P2S, a všichni jeho muži byli vycvičení v jejich pokládání a zneškodňování. Kleinbier rychle očistil povrch malé protipěchotní miny, naplněné smrtonosnými železnými kuličkami, které se vymrštily do úrovně pasu a mezi vojáky získaly přezdívku „drtič vajec“. Velmi rychle ohmatal rukama okraje. Nic. Pomalu zajel prsty pod minu, aby zkontroloval, jestli tam není druhá, nebo drát, vedoucí k další mině o pár metrů dál.

„Je tam něco?“ zeptal se von Dodenburg chraplavě.

„Ne,“ odpověděl Kleinbier stejně sípavým hlasem.

„Díkybohu!“

Pomalou postupovali polem následování zálohou, která hrála roli spojek se zbytkem vojáků Wotanu, napjatí a ustaraní; pokud by je teď Američané spatřili, byli by vyřízeni – bezmocné sedící kachny, namačkané na sebe v úzkém, min zbaveném pásu na otevřeném poli bez jakékoli možnosti krytí.

Narazili na pás P2S zapojených do série. Strávili patnáct strašlivých minut, zatímco dobrovolníci zoufale pomalu rozebírali minu po mině, než narazili na tenký skleněný detonátor, který jim neustále klouzal v potem zmáčených prstech, jako by byl pokrytý jemnou pomádou.

Von Dodenburg a další dva muži přešli dopředu, zatímco původní dva proklouzli dozadu s třesoucím se rukama. Celá západní obloha teď zářila krvavě červeným odstínem. Vše, co zbylo v Cáchách v držení Němců, teď hořelo. Z jejich bývalé pozice na frontě teď úplně umlkla palba kulometů. Ale neměli čas zabývat se osudem svých

zraněných kamarádů, jejich vlastní situace byla příliš zoufalá. Von Dodenburg se najednou zastavil. Studený závan strachu mu projel celým tělem. Jeho prsty nahmataly skleněnou kopuli magnetické miny!

Otevřel rty, aby varoval ostatní. Nevydal však ani hlásku. Olízl si rty a těžce polkl.

„Magnetická,“ zaskřehotal. „Zpátky!“

Jeho dva druzi rychle couvli. Muži postupující za nimi se zastavili.

„Pěkně pomalu, pane standartenfuhrere,“ zazněl Schulzeho hlas.

Von Dodenburg se modlil, aby na sobě neměl ještě něco kovového. Jeho prsty tápaly kolem skleněné kopule.

„Jako byste byli v kalhotkách své milé,“ popisoval techniku instruktor při školení. Mina šla nahoru. Pomalu...

pomalů... začal ji otáčet doleva. Jeden přehmat a celá ta věc mu vybuchne přímo do obličeje.

Pot mu kapal z obočí, skoro ho oslepoval. Sotva se odvažoval dýchat, pravou rukou držel skleněnou kopuli.

Opatrně natáhl levou a prsty se mu divoce třáslý – cítil, že jsou neohrabané jako tlusté vepřové klobásky – jejich konečky ohmatal okraje miny. Nic! Stále se dotýkal kopule, snažil se přinutit vložit ruku pod minu. Nemohl!

„Máte s tím potíže, pane standartenfuhrere?“ zeptal se Kleinbier nervózně.

„Jen se mi tady nepodělej!“ odsekl zuřivě s nervy napjatými k prasknutí. Ohnul se až k zemi a jeho tvář se dotkla vlhké trávy. Zuby začal trhat chomáče trávy a bradou tlačil na okraj miny. Začala se hýbat. Prsty levé ruky se vsunuly pod ni, bojácně hledaly nějaké dráty, past na hlupáky.

Uvědomoval si, že pokud teď mina vybuchne, roztrhá mu obličej na kusy. Milimetr po milimetru se prsty plížily kupředu a neseťkaly se s žádným odporem – žádný drát, žádný spínač, žádná nástraha. Nic.

Chvilku zůstal ležet, veškerá energie ho opustila. Pak se

vzpamatoval. Nesnesitelně pomalu vytáhl minu ven a obnažil ji v celé její ohavnosti. Na chvíli zatoužil uštédřit jí pořádný kopanec a poslat ji na dlouhý let. Ale na podobné citové výlevy nebyl čas. Opatrně ji položil stranou tak daleko, jak jen rukama dosáhl.

Plival trávu a hlínu, když nařizoval: „Přineste značkovací pásku a natáhněte ji tu dvakrát, rozumíte!“

Dobrovolníci se rychle dali do práce.

„Kleinbiere, odnese tu minu pryč!“

„Rozkaz, pane standartenfuhrere!“

Opět pomalu postupovali a Kleinbier nesoucí minu počkal, až kolem něj proklouznou postupující vojáci, kteří ani okem nezavadili o tu malou smrtonosnou věcičku.

Untersturmführer se suše zasmál.

„Netvařte se tak chlapi!“ řekl tiše. „Teď už se vám nemůže nic stát. Je to jen pět kilo bezcenného železa...“

Kleinbier, hezký devatenáctiletý blondák s tělem profesionálního atleta, který za celý život neměl děvče, zničehonic vyletěl do vzduchu ve strašlivém záblesku fialových plamenů. Ocelová přilba se o vteřinu později rozletěla na kousky. Jeho tvář se roztříštila a rozpadla.

Krev, kosti a maso létaly kolem.

„Támhle!“ vykřikl kdosi anglicky. „Na tom minovém poli!“ Americký kulomet začal pálit. Střely divoce provrtaly noční temnotu. Olovo kropilo celé minové pole. Další kulomet se přidal zprava, a střílel daleko přesněji. Voják za von Dodenburgem ho najednou plácl rukou do ramene a s křikem se skácel k zemi. Von Dodenburg se vzpamatoval.

„K čertu s minami!“ zařval. „Kupředu!“

Zcela beze zbraně začal pelášit směrem k americkým pozicím. Ostatní zaváhali. Před nimi bylo kolem dvaceti metrů nevyčištěného minového pole.

„Dělejte!“ řval na ně našťavaně Schulze. „Pohněte se, vy prasata, nebo snad chcete žít věčně?“

Nevybíravá domluva dosáhla svého. Klopýtali kupředu,

vybuchla další mina a rozházela kolem jejich těla. Nezastavilo je to. Všude kolem von Dodenburga muži klopýtali, padali, vzlykali strachem, když se hnali proti střelám z kulometu, které pro ně znamenaly obojí – smrt i bezpečí. Všude hvízdaly americké granáty. Von Dodenburg uskakoval jako splašený kůň. Jeden z granátů dopadl za něj a mrštil jím do kráteru, lemovaného dvěma muži se svěšenými hlavami, otevřenými břichy a vyvrženými vnitřnostmi. Jeho ruce se po dlaně koupaly v krvavé kaši. Vyskočil, ječel a následoval své panikou stíhané mužstvo. Těsně před ním se objevila americká přilba. Někdo kopl nepřátelského vojáka do obličeje. Vykřikl a zapotácel se. Nejbližší kulomet se otočil směrem k nim a zkosil řadu vojáků k zemi.

„Nenechávejte mě tu... prosím, nenechávejte,“ žadonil vyděšený hlas. „Prosím...“ Potom už byli v americké linii, kopali, drásali, bodali a stříleli v šíleném záchvatu strachu a pomsty. V několika vteřinách bylo po všem. Nic nemohlo odolat tak strašlivému útoku. O minutu později se přeživší dostali z palby a běželi, sotva popadali dech, směrem na východ a do bezpečí.

KAPITOLA 8

Ve čtyři hodiny ráno 21. října, zatímco zbytek vojáků Woťanu prchal k východu za americké linie, došlo k náhodě, která je nepřímo zachránila. Na velitelství 1. americké armády ve Spa zazvonil telefon. Volal náčelník Eisenhowerova štábu, zrzavý vředovitý Bedell Smith, zvaný Beatle.

„Poslouchejte, Courtney,“ řekl Hodgesovi, jemuž pobočník vnutil sluchátko, „promiňte, že vás budím tak brzy, ale právě jsem se dozvěděl, že Kongres navrhl Ikea na pátou hvězdu.“

Generál Hodges byl okamžitě vzhůru. „Pátou!“ zvolal.

„Bude prvním od dob Black Jacka!“¹

„Jo,“ řekl Smith krátce. Cítil, jak se jeho žaludeční vředy opět probouzejí. „Na oslavu by vaši chlapi měli obsadit Cáchy – okamžitě.“

„Jasně, Beatle,“ souhlasil Hodges. „Rozumím. Udělají to – a vyřídíte mé blahopřání Ikeovi.“

„Jako by se stalo,“ odvětil Beatle suše. Pomyslel si, že dokonce i velitelé armád v těchto časech bojují své bitvy s jedním okem přes rameno a sledují hochy od tisku.

Hodges se ihned spojil s Bleskovým Joem. „Promiňte že vás budím, Joe,“ omluvil se, zdvořilý jako vždycky.

„Nevzbudil jste mě, pane. Už jsem vstal. Útočíme za úsvitu, pane, v sektoru Cáchy.“

- 1) *Americký velitel v 1. světové válce generál Pershing, který měl přezdívku Black Jack, protože jednou velel černošským jednotkám, se stal pěťhvězdičkovým generálem v roce 1919; pozn. autora.*

„To je to proč volám, Joe. Chci, abyste přinutil Clarence, aby Seitzovi poskytl další pluk – okamžitě. Chci mít Cáchy pod kontrolou a chci to mít dnes ráno.“

„Mohli bychom to udělat se Seitzovým šestadvacátým.“

„Tím si nejsem tak jistý, Joe. Po tom všem chci mít jistotu. Nezapomeňte, že lidi doma tím musí být už trochu unavení. Už to tam trvá skoro dva měsíce.“

Bleskový Joe si pomyslel, kam si „lidi doma“ můžou svůj názor strčit. Ale veliteli první armády řekl: „Rozumím.

Dohlídnu na to, pane.“

„Díky, Joe!“

O pět minut později byl Hodges zpátky v posteli ve druhém patře hotelu Britannique ve Spa, kde měl jednou v minulé válce, když byl Hodges ještě pokorným kapitánem pěšáků zabořených do bahna Francie, své velitelství německý císař. Po dalších pěti minutách už tvrdě spal. V 1. armádě

se zatím rozeběhl šum komunikace. Spěšné telefonní hovory. Spojky nastartovaly stroje. Byly napsány rozkazy. Napjatí, unavení, vystrašení muži byli vyburcováni ze spánku. Motory aut se rozeřvaly k životu a naplnily úsvit pachem benzínu.

Mužstvu byly rychle rozdány napůl ohřáté konzervy. Kola se roztočila.

A ve zmatku vyvolaném tímto pohybem celého úseku 26. pluku, standartenfuhrer von Dodenburg a jeho hrstka přeživších – shrbení, kašlající a dusící se jako klubko astmatických dědků – proklouzli prstencem obklíčení mezi Velkou červenou jedničkou a Rooseveltovými řezníky. O půl hodiny později se opatrně sunuli stromy lemovanou venkovskou cestou, když se ozval tenký dětský hlásek: „Stůjte – kdo tam?“ Aníž by jim dal čas na odpověď, tazatel vystřelil. Matz ostře sykl a padl na koleno.

„Co se děje?“ křičel Schulze.

„Ten bastard mě střelil do nohy – do té dřevěný,“ řval Matz zuřivě a škubal roztržitým pahýlem protézy.

Zpoza stromu vedle cesty se vynořil asi tak šestnáctiletý hošík. Byl oděný v uniformě Hitlerjugend a nesl obrovskou pušku francouzské výroby, pocházející z přelomu století.

„Proč jsi sakra střílel?“ řval von Dodenburg. „Máš čekat na odpověď po výzvě, než začneš střílet!“

„To mi desátník neřekl, pane standartenfuhrere,“ odpověděl chlapec s výrazem spráskaného psa. „Já myslel, že jste Amíci.“

Von Dodenburgovu zlost vystřídala úleva. Rozmarně poplácal chlapce po krku a zasmál se. „Propříště si pamatuj – Vůdce má i tak málo vojáků, natož abyste je vy mladíci zabíjeli. A teď, kde je tvé velitelství?“

Ale než mohl člen Hitlerjugend odpovědět, Schwarz řekl: „Poslouchejte, pane standartenfuhrere!“

Von Dodenburg se otočil. „Co mám poslouchat? Nic neslyším.“

„To je to, co mám na mysli,“ prohlásil sturmbannfuhrer naléhavě. „V Cáchách je naprosté ticho!“ Von Dodenburg zadržel dech. Schwarz měl pravdu. Za jejich zády byla obloha rudá plameny, ale z míst, kde jeho muži tak dlouho bojovali a umírali, se neozýval žádný zvuk. Cáchy – posvátné německé město– padlo.

Za úsvitu padla na hořící město opona ticha. Všechno, co mohly americké jednotky slyšet, když se tlačily ulicemi plnými sutě, bylo pravidelné praskání plamenů, přerušovaných tu a tam pádem zdi nějakého domu, protože skořápky, které po nich zůstaly, se řítily. Jejich nepřátelé po dlouhé době zmizeli, nebo se mrtví rozvalovali ve špinavých stokách jako uzlíčky zapomenutých hadrů. Hrdinové Al a Benny se odpojili od zbytku rotý a po krvavé půdě proklouzli kolem ohořelého tygra Wotanu, z něhož obscénně visely hadry a kosti, jež kdysi byly untersturmfuhrerem SS.

„Rychle zadem,“ řekl Benny naléhavě, „než ti nenažraní bastardi z rotý F seberou všechnu kořist.“

Al přikývl. Přehodil si karabinu a sykl bolestí, která mu vystřelila z ramene, jež mu vyděšená německá panicka rozřízla málem na kost. Protlačil si cestu do zadního vchodu hotelu Quellenhof. Benny ho následoval s připraveným samopalem v rukou.

Bývalé hlavní velitelství bylo v troskách. Mrtví němečtí důstojníci leželi všude mezi kulkami provrtaným nábytkem. Ne všechny zabila Seitzova pěchota. Vepředu v roztržštěném nástěnném zrcadle ležel tlustý mrtvý major s pistolí visící ve ztuhlých prstech a s polovinou tváře ustřelenou. Zatímco ho Benny kryl, Al profesionálně oloupil tělo, do kapsy si nacpal německý Rytířský a Železný kříž a pistolí zastrčil za opasek.

„Aspoň za padesát dolarů,“ ozval se Benny. „Mrkni se mu na zuby, Ale!“

Vysoký Američan roztáhl tuhnoucí čelisti dokořán. Vzadu se něco zalesklo. Vmžiku vytáhl zubařské kleště, které ukradl ve Francii, a škulbl. Zlatý zub šel snadno ven. Přidal ho k ostatním do váčku plného zlatých zubů, který mu Benny nastavil, a napřímil se.

„Tak, a ještě se mrkneme nahoru.“

Venku se zatím muži z roty F probourávali hlavním vchodem do hotelu. Rychle si pospíšili po troskách schodů. Chodba byla plná lahví od šampaňského. Benny do několika z nich kopl, jen pro případ, že by byly plné. Jedna byla. Ale nezvedl ji. Mohli být napáleni jako jednou předtím – před Verviersem – když se ukázalo, že láhev je naplněná močí nějakého skopčáka, který si o sobě myslel, jak není vtipný.

„Támhle, Benny!“ štěkl Al. „Kryj mě.“ U dveří Donnerovy kanceláře zaváhal. „TEĎ!“ Rozkopř dveře. Rozletěly se dokořán. Benny zdvihl samopal. Ale nebylo nač střílet. Muž v černé uniformě, sedící ve vysokém křesle, byl mrtvý.

„Kristepane!“ řekl Benny znechuceně. „Z tyhle německý držky bys toho mohl hodně vytáhnout!“

„A ty bys mohl stáhnout ten Rytířský kříž z jeho krku,“ vydechl Al, omráčen znetvořeným obličejem mrtvého. „Ten bude v Pigalle za šedesát. Tak do toho – dělej!“

Vešli do místnosti, prodchnuté pachem hořkých mandlí, který se linul z kapsle kyanidu, již se Donner otrávil. Al popadl Rytířský kříž. Donnerovo tělo začalo klouzat k podlaze, když se Alovi konečně podařilo cenné vyznamenaní ukořistit.

„Zkontroluj mu řezáky, Benny!“ přikázal.

Vojín zaváhal. „Já nevím, Ale,“ řekl. „Tenhle ksicht mi obrací vnitřnosti naruby.“

„Tak mi sakra uхни z cesty,“ zachrchlal Al a odstrčil ho stranou. Rozevřel Donnerovu čelist dokořán. „Nic,“ oznámil. „Všechny falešný!“ Rukama hbitě přejel po černé uniformě. Ale nenašel nic než peněženku obsahující karty a několik špinavých říšských bankovek. Znechuceně je

zahodil. Chlapci už beztak používali stomarkovky jako toaletní papír. Na chvilku se zahleděl na Donnerovu znetvořenou tvář. Potom si všiml umělého oka. „Hej, Benny,“ vykřikl, „ten Němčour má skleněný kukátko!“ Vztáhl špinavé prsty k zjizvené líci.

„O co se to snažíš?“

„Co si sakra asi myslíš?“ zavrčel Al. „Může za ním mít schovaný diamanty nebo něco podobného.“ Ale krvavě rudá dutina byla prázdná. „Zkurvysyn!“ zaklel.

„Takovýho hrabání ve sračkách pro nic za nic!“

V návalu zuřivosti si trhnutím rozeplnul kalhoty, zatímco Benny na něj zíral s otevřenou pusou.

„Kristepane, Ale, ty ho chceš pochcat, že jo?“

„To si piš!“

A tak byl Ďábel Donner, jehož duše byla nepochybně na cestě do pekel, vystaven poslední urážce.

„Všichni ven!“ krákorál Schwarz.

Poslušně klopýtali z velkého nákladáku, který je přivezl do Vůdcova nového velitelství v Hessenských horách, odkud bude řídit poslední velký útok na západ.

Byli úplně groggy. Kožené opasky a výstroj se jimзарývaly do obnažené kůže pod rozedřenými zbytky černých uniforem. Nohy bez ponožek nebo onucí měli rozedrány do krvavé hmoty v hnijících botách po pochodu krajinou kolem Rýna. Pomalu se seřadili s otlučenými zbraněmi v rukou, krev jim prosakovala přes jako papír tenké obvazy, kryjící jejich zranění. Na druhé straně stáli elegantní důstojníci štábu s monokly, nablýskaní, s vyleštěnými jezdeckými holínkami a s neposkvrněnými jezdeckými kalhotami s karmínovým pruhem – označením generálního štábu – a zírali na ně jako na příšery z jiné planety.

„Koukejte na ty přihřátý rybízový sráče!“ zachrochtal Schulze vděčně. „Vyskočili ze svých zlatem vykládaných bunkerů aby se podívali, jak vypadají praví frontáci.“

Matz, opírající se o pušku, s dřevěnou nohou přehozenou přes rameno, si žízňavě odplivl na dlažbu. „Jeden mokrej prd,“ prohlásil opovržlivě, „a všechny bys je zabil!“

Von Dodenburg toporně vystoupil před své muže, bez přílby a s blůzou uniformy sepnutou spínacími špendlíky, protože o knoflíky přišel při čištění minového pole.

Schwarz si stoupl do pozoru s obvazem kolem hlavy, bez dychtivého fanatismu, který se v jeho tmavých očích objevoval dříve.

„K přehlídce nastoupit!“ zavelel.

Jen unaveně se veteráni z Wotanu srovnali alespoň do zdánlivého pozoru. Schwarz se posunul dopředu a dotkl se rukou své ovázané hlavy. „Dva důstojníci, sedm poddůstojníků a sedmdesát mužů, pane standartenfuhrere,“ hlásil.

„Děkuji, Schwarzi,“ odpověděl von Dodenburg zasalutováním. Právě se chystal dát svým mužům pohov, když na dvůr velitelství vklouzly dva černé horchy z Vůdcova velitelství. „Reichsheini¹,“ rychle zašeptal Schulze, „i s opravdovými vojáky.“ Kývl na dvoumetrové obry, Himmlerovy osobní strážce, kteří vyskočili ven ve svých bezvadných černých uniformách se samopaly připravenými ještě dřív, než horchy zastavily.

Von Dodenburg předvedl jednotku Himmlerovi, bývalému chovateli slepic, z něž se stal nejobávanější muž Evropy.

¹) Přezdívka říšského vůdce SS Heinricha Himmlera; pozn. autora.

Šéf SS zvolna přikývl, jeho nezdravě bílá tvář se topila v zapnutém límci kabátu, špičku nosu měl zčervenálou s neustále přítomnou kapičkou. Pomalu přešel kolem mužů, tu a tam se zastavil a položil otázku, ale nečekal na

odpověď. Na chvilku se zastavil před Schulzeho mohutným ovázaným tělem a zíral na

Rytířský kříž, zamumlal něco jako: „Dokud budeme biologicky na výši, budeme vyhrávat,“ a šel dál.

Schulze zašeptal koutkem úst Matzovi: „Kdo si kurva myslí, že jsem – posranej plemennej bejk nebo co?“

Ale Matz mu nemohl odpovědět. Otevřely se velké dveře vedoucí do hlavní budovy a odhalily nezaměnitelnou postavu Vůdcovy „šedé eminence“ Martina Bormanna. Přicházel sám Vůdce!

Von Dodenburg zavelel: „Pozor!“ Himmler se od nich odpoutal a spěchal přivítat Vůdce se studeným úsměvem v úzkém obličejí. Muži z Wotanu se napřímili. Uplynuly už dva roky, co měli veteráni tu čest ocitnout se v přítomnosti Vůdce. Bormann se otočil, jako by chtěl vůdce Německa povzbudit k přehlídce ve studeném a šerém říjnovém ránu. Pak už očekávající muži

SS věděli proč.

Dva roky uplynuly od doby, kdy naposledy viděli muže, který byl v jedné chvíli pánem Evropy od Volhy po La Manche. Dramaticky se změnil. Teď tu stála nahrbená postavička s bledou odulou tvář, táhnoucí za sebou jednu nohu, zbytečně se snažící zakrýt prudký třas svých rukou. „Ježíšmarjá Josef!“ vydechl Matz, „je tohle opravdu Vůdce?“

Roztřeseně se nechal vést svou usedlou sekretářkou, dokud nestál před Wotanem. Nemocná tvář starce se nořila do límce velkého kabátu. Ignoroval von Dodenburgovo salutování. Jeho lesklé revmatické oči se soustředily na tváře svých vojáků. Po tváři mu stekla slza, jako by byl dojat pohledem na to, kolik jeho vojáků trpí na frontě.

Bormann se svou širokou hrudí prostou vyznamenání až na Řád krve, ji utřel a zašeptal s drsným mecklenburským přízvukem: „Proslov, mein Fuhrer – proslov!“

Adolf Hitler strnule kývl hlavou a olízl si rty. „Němečtí vojáci!

Frontoví bojovníci! Kamarádi!“ začal sípavě s hlasem posazeným tak nízko, že muži na konci řady museli napínat uši, aby mu rozuměli. Na okamžik zaváhal a podíval se na Bormanna, jako by u něj hledal podporu nebo radu. Bormann přikývl a mdle se usmál.

Hitler sepnul ruce do sebe, snad proto, aby kontroloval jejich třas. „Jestliže Německo prohraje tuto válku, kamarádi, ukáže se, že je biologicky méněcenné a pozbude právo na budoucí existenci. Ale... je to západ, který nás nutí bojovat až do konce...”

Jeho hlas zesílil, jak se rozehříval k podstatě proslovu. Von Dodenburg pocítil slabou stopu starého okouzlení, ale pouze stopu.

„Proto by měl být západ potrestán za tento zbabělý čin. A vy i já se ujistíme, že budou potrestáni. Od září byly učiněny kroky k výstavbě silné západní fronty.

Bezpočet nových jednotek nahradilo naše ztráty ve Francii. Byly vybudovány ohromné dělostřelecké síly. Nové a strašlivé zbraně jsou na svých místech.“ Vůdcův sípavý hornorakouský hlas náhle vzrostl do závratných výšek, jakých dosahoval za velkých dnů předválečného Norimberku, a von Dodenburg pocítil studený chlad poznání. „Díky vaší heroické akci v Cáchách je dnes Německo schopné vrátit západu úder – těm židovským plutokratům, jejichž ruce jsou namočené do krve nevinných německých žen a dětí. A v této hodině jsou oči německého národa upřeny na vás, mí stateční válečníci Wotanu! Záleží na vaší vytrvalosti, vašem nadšení, vašich pažích a vaší odvaze, abyste utopili ty zbabělé Anglo-američany v moři krve!“

Vůdce se najednou odmlčel, téměř provinilý výraz na jeho tváři byl nyní posetý skvrnami námahy.

O chvíli později už von Dodenburg věděl proč.

Těsně předtím, než Vůdce opět vešel dovnitř, podporován Bormannem, stiskl obě von Dodenburgovy ruce ve svých a

v jeho unavených očích se objevily upřímné slzy emocí. „Děkuji vám, standartenfuhrere,“ zašeptal. „Německo vám děkuje. Vy a vaši stateční vojáci jste dokázali nemožné. Cáchy nebyly prohrou. Udrželi jste nepřítele dostatečně dlouho, abychom stačili naplánovat protiútok – úplně nový protiútok, který se stane bodem obratu této krvavé války. Novou ofenzivu na západě.“ Pohaslé Vůdcovy oči se zavrtaly do von Dodenburgovy tváře se slabým zbytkem svého bývalého hypnotismu. „Rozumíte?“

„Nová ofenziva na západě, mein Fuhrer?“ opakoval von Dodenburg.

„Ano.“ Hitler ztišil hlas, jako by se bál, že ho někdo zaslechne. „Ano, von Dodenburgu. Než skončí rok, opět zaútočíme. Vy a vaši stateční muži, a dále mnoho netrpělivých mladých rekrutů, budete mít tu čest vést ten velký útok.“

Najednou zmlkl a zíral na důstojníka, jako by čekal, že k tomu von Dodenburg něco řekne. Ale vše, co z překvapeného důstojníka vypadlo, bylo: „Kde, mein Fuhrer?“

Tvář Adolfa Hitlera se sevřela v karikatuře konspiračního úsměvu: „Kde? Tam, kde nás ti američtí gangsteři budou očekávat nejméně – v Ardenách!“

A potom byl pryč, přesunul se zpět do tepla svého hlavního stanu, doprovázen úzkostlivým Bormannem, jako by byl opravdu velmi starým mužem, který právě inhaloval svůj denní přiděl čerstvého vzduchu a teď musí být odveden zpět do uklidňující náruče křesla u kamen.

Na důstojnických záchodech, odkud dva poddůstojníci Wotanu právě vyhnali skupinu elegantně ustrojených štábních důstojníků účinkem dvou šfavnatých prdů a mohutným proudem toho, co Schulze nazýval „zelený

dým“, se sešli Matz a Schulze a v tichu na sebe přes chodbu zírali.

Venku se zbytek mužů Wotanou ládoval klobásami a zelím z kuchyně říšského vedoucího Bormanna. Ale

Matz i Schulze byli příliš unavení, aby je lákalo nejlepší jídlo, které ve Wotanu za poslední týdny jedli.

„Víš, Schulze, starej pardále,“ řekl Matz znavený úsilím, ochotně klesl na dřevěné prkénko a přemítal, „je lepší se pořádně vysrat, než se rozmejšlet mezi dvěma konzervami. Je to jedna z nejlepších věcí na světě – dokonce lepší, než si občas smočit ptáka.“

Schulze nerudně přikývl, poslouchal jen napůl. „Co uděláme Matzi?“ zeptal se.

„Jak to myslíš, Schulze?“

„Co tím myslíš, jak to myslím, ty zmrzačenej marmeládovej sráči?“ zafrkal Schulze. „Jak dlouho takhle vydržíme?“

Podobný masakry jako tenhle, přeskupení s hromadou zelenáčů z Hitlerjugend a další masakr. Tak to nemůže jít až do nekonečna, že jo?“

Matz pomalu otevřel pusu. Nikdy však neodpověděl na otázku lépe než kdokoli ve Třetí říši během toho pátého roku totální války. Na tuhle otázku neexistovala odpověď.

Zvenku se neodbytně ozývalo staré známé hvízdání.

Schwarz vydával rozkazy. Zazněl rachot odpadků v popelnicích, následovaný naříkavým protestem přeživších.

Schulze se unaveně zvedl a natáhl si obnošené černé kalhoty.

„Tak pojď, Matzi,“ řekl hlasem plným odevzdání.

„Tady máš to své sraní. Povinnost volá.“

Von Dodenburg se postavil do čela svých otrhaných a zkrvavených mužů, jeho úzká tvář byla pochmurná a tvrdá vědomím, že ti, kdo za ním stojí, představují bojovou jednotku doplněnou o nadšené dobrovolníky z Hitlerjugend.

„Úderná jednotko Wotan – kupředu, pochodem v chod!“

Za velitelem pochodoval Oberscharführer Schulze.

Věděl, že všechno je naprosto beznaděčné, ale pyšný na hrstku mladých veteránů, kteří tvořili Wotan, zařval ohromujícím hlasem: „Zpívat!“

„Zpívat – raz, dva, tři!“ hulákal předzpěvák, vysoký mladík pochodující v první řadě, s rameny ve zkrvavených obvazech.

Všichni, kteří přežili bitvu o Cáchy, měli oči hluboce vpadlé do vyzáblých obličejů, pochodovali do nových kasáren a za novými úkoly. Pohroužení do zpěvu své surové písně hulákali jako jeden muž:

*„Ať trubky troubí a bubny zní!
Uhněte z cesty, Wotan přichází!
Naší zbraní je ocel,
která proniká do těl.
Krve nepřátel se najíme,
při sobě všichni držíme,
protože naším osudem je smrt.“*

A potom byli pryč, zůstala za nimi jen ozvěna ticha.